

KANLI MENDİL

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAY
TÜRKİYE İMAM HATIPLERİ VAKFI

KANLI MENDİL

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAV 25

Hikâye 12

Ekim 2024

T. C.

Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 21146

ISBN: 978-605-72979-4-5

Grafik Tasarım
Mehmet Akif Aydoğdu

Sebat Ofset Matbaacılık
Fevzi Çakmak Mh. Hacı Bayram Cd. No: 57
Karatay / KONYA Tel: +90 332 342 0153
sebat@sebat.com - Sertifika No: 74481
Basım Tarihi: Ekim 2024

TİMAV
TÜRKİYE İMAM HATİPLERİ VAKFI

Şemsitebrizi Mh. Dr. Abdullah Salim Sk. No: 22 Karatay/KONYA
Tel: +90 (332) 350 07 96 | Fax: +90 (332) 353 03 47
www.timav.org.tr | bilgi@timav.org.tr

KANLI MENDİL

"İmam Hatip Nesli'nden"

*12. Hikâye Yarışması
İlk 25 Eser*

Hikâye Yarışması Seçici Kurul Üyeleri:

Abdullah Harmancı
Mehmet Kahraman
Sadık Yalsızuçanlar

*(Kitapta yer alan hikâyeler
üzerinde düzeltme ve değişiklik yapılmadan,
öğrencilerin yazdığı şekliyle yayınlanmıştır.)*

İçindekiler

TAKDİM 6

KANLI MENDİL 9
Elif Sude Karabağ

EFSANENİN DOĞUŞU 13
Hüseyin Aydoğan

KIZIL KEFEN 20
Yusuf Talha Yurt

CANIMIN CANI RİM 25
Ceylin Varol

BİRLİKTE YANAN OCAKLAR 31
Zeynep İlya Faydalı

SON 48 SAAT 39
Ebrar Savaş

GEÇEN YAZ 46
Zehra Ünlü

ALLAH VAR, HER ŞEY VAR 51
Mehmet Köksal

DIYK 57
Mühübe Küçük

YALNIZ ŞEHİR 64
Melahat Nur Savaş

GÜLLER VE GÖLGELER 69
Dilruba Kal

UMUDA YELKEN AÇANLAR 75
Nisanur Ülbeği

DEVA 78
Muharrem Yüksel

KİMSESİZ BİR ÖLÜM 83
Eyüp Talha Şahin

TAVAN ARASINA TERK EDİLMİŞ NİNNİLER 90
İclal Yıldırım

KALBİN KALBİM KALBİMİZ 94
Sena Başaran

EBEDİYETTEN BİR GÜN EVVEL 97
Hümeyra Fatma Aydın

İFTİRA 103
Rahmet Demir

BABAM, KÖMÜR VE BULUTLAR 107
Sabire Sude Davulcu

HANGİSİ 112
Meryem Özçelik

GÜNCE DEFTERİ 116
Muhammed Emir Akgül

SAAT DURDU 120
Hayrunnisa Ekici

PATLAMA SESİ 123
Humay Aslanlı

BİR DOKTORUN NOTLARI 127
Şeyma Kabali

MAKBER 131
Furkan Sami Çağlayan

Takdim

Umut dolu gözlerin nazargâhı, yoruldukça koşan bileklerin karargâhı, en beliğ satırların girizgâhı, irfanla harlanan gönüllerin dergâhı, sefere âşık neferlerin tezgâhı, hak yolun sâliklerinin biricik güzergâhı olan hânemizin, İmam Hatip neslimizin hikâyeleriyle yeniden selam olsun...

Türkiye İmam Hatipliler Vakfı (TİMAV) olarak, Türkiye genelinde tüm İmam Hatip Liseleri arasında geleneksel hale getirdiğimiz hikâye yarışmamızın on ikinci eseriyle okuyucularımızın karşısına yeniden çıkabilmenin onurunu bizlere yaşatan Allah Teâlâ'ya hamd ü senâlar olsun.

Kurulduğumuz günden beri İmam Hatip okullarımız, din eğitimi ve gençlik adına “bilgi, düşünce ve strateji” üretme gayretiyle birçok sahada olanca gücümüzle faaliyetlerimizi sürdürürken; İmam Hatip neslinin gönül dünyalarını, gündemlerini, dertlerini ve coşkularını, hülasa berrak yaşantılarından ibret dolu hikâyeleri ifade edebilmelerine imkân sunacak organizasyonlara hassaten önem gösteriyoruz.

Herhangi bir tema sınırlaması bulunmayan bu yılki yarışmamıza elliye aşkın ilden, her biri eşsiz bir tasavvur âleminin mahsulü olan, birbirinden kıymetli üç yüze yakın eser başvurmuştur. Her yıl olduğu gibi bu yıl da jüri-lerimizi gerek duygu yoğunluğu gerekse dil ve anlatım estetiği cihetiyle adeta ter içerisinde bırakan bir eleme süreci neticesinde tespit edilen ilk yirmi beş hikâye, elinizdeki kitapta bir araya getirilmiştir.

Okumaya başladığınız anda fark edeceğiniz üzere hikâyeler; İmam Hatip neslinin içtenliğini, özgüvenini, irfan ve erdemini, enfüslerinde keşfedilmeyi bekleyen nice cevherleri yansıtırken yarınlarmızın semayı kuşatan hedef ve hayallerini de bütün ihtişamıyla gözler önüne sermektedir. Bu meyanda kitabımızı elinize aldığımız vakit, gençlerimizin sanat ve edebiyatla tesis etmiş oldukları sahici irtibatın numunelerine tekrar tekrar şahit olacak, o gencecik dimağların mahir ellerinden sâdır olan satırların edebi lezzetini göz ve gönüllerinizde hissedeceksiniz...

Dereceye girsin yahut girmesin, yarışmaya iştirak eden tüm öğrencilerimizi cân u gönülden tebrik ediyor; her birine sıhhat ve afiyet içerisinde, hayırlı ve uzun ömürler diliyorum. Bu satırları kaleme alan kıymetli gençlerimizi, ümmetin ve bütün insanlığın istikbalinin hikâyesinde, baş mimar vazifesinde görebilmeyi umut ediyorum. Sizleri, satırları arasında arşınlar-ken birçok duyguyu aynı anda yaşayacağınız sürükleyici hikâyelerimizle baş başa bırakıyor, yeni eserlerle tekrardan buluşmak niyazıyla bütün okuyucularımıza selam ve saygılarımı sunuyorum.

Dr. Sami BAYRAKCI
TİMAV Genel Başkanı

1.

KANLI MENDİL

Elif Sude Karabağ

Konya - Mahmut Sami Ramazanoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

“**A**ksa, Aksa! Aç gözlerini, şimdi zayıflığın sırası değildir. Hadi Aksa açiver gözlerini. Bak, bizi beklerler.” Hasbinallah, Hiba değil mi bu? Ne diye bağıır başımda? Duyuyorum ya ben onu, hem öyle olmasa nereden bileyim Hiba olduğunu? Bizi beklerler dediydi sanki, evet evet öyle dedi. Acaba kim bizi bekler? Sormak gerek: “Hiba, ne bağıırırın, ne oldu?” Ama yok sesimi işitmiyordum sanki, hâlâ o boğuk sesiyle bağıırmaya devam ediyor. “Sus!” diye sesleniyorum “Başım... Başım zonkluyor.” Nafile, hâlâ duymuyor. Bağıııyorum hâlbuki ne diye işitmezsin beni? Ya Rabbi sesim mi çıkmıyor benim, boğazımda bir yumru var sanki, atamıyorum onu, sesimi kısıyor. Hem karanlık burası, gece mi olmuş, ne ara? Gaz lambalarını niçin yakmazlar? Allah Allah gözlerimde mi bir problem var? Gece hiç bu kadar kara olur mu? Yoksa... Yoksa gören gözlerim görmez mi oldu? Yoksa ben...

...“Aksa hemşire!” “Buyur ağam.” “Ne bakarsın? Görmez misin? Bir genç daha getirdiler, yaralıdır hemen müdahale gerekir, bir bez parçasıyla yarasını sarıver.” Başımı salladım. Kafam karıştı, ne oldu da gözlerim açılmıştı? Madem bir şeyim yoktu Hiba ne diye başımda bağııırdı? Hem kendimi bir tuhaf hissediyordum, sanki bu anı önceden yaşamış gibi, ne denirdi ki buna? Hatırlayamadım şimdi, neyse sırası değildir bunların, bez bulmak gerek ama nereden? Yok ki hiç yok, bir çaput bile yok. Belki bir ümit arkamdaki malzeme dolabında

vardır, bakmak gerek. Döndüm, tam ilerliyordum ki bir el kolunu asıldı ancak çok güçsüz, halsiz bir tutuştu bu, hissedilmeyecek kadar hafif. Kolumu tutan kişiye yönümü çevirdiğimde kendisi için bez aradığım genç olduğunu anladım. Ya Rabbi çocuktuktu bu on beş on altı yaşlarında bir çocuk! Buraya getirilen diğer yaralılara nispeten küçük duruyordu, kıyafetleri yoğun ve koyu kan lekeleriyle kaplıydı. Saçları birbirine girmiş, toza bulanmıştı. Boynu ve ağzının kenarı kan ve siyah lekelerle doluydu. Nefes almakta zorlanır gibi bir hâli vardı, göz kapakları bir anda kapanacak gibi titriyordu. Acı çekiyor belli, yazık! Çok genç, çok... Dudaklarını kıpırdattı, bir şey demeye çalışıyordu. Duyamadım. Yüzüne doğru eğildim, yine duyamadım, biraz daha eğildim biraz daha... Derken, "Cebim!" Dediğini anladım zar zor. Hemen başımı kaldırıp ceplerini yokladım; sağ göğsünde, kurşunla vurulduğu yerde, bir kâğıt parçası buldum. Anlamıştım. Ana babasına mektup yazmıştı kesin. "Anama!" dedi "Anama verin. Onu bir sonraki görüşüm ancak mahşerde olur. Çok üzülmesin dua etsin bana." Tutamadım kendimi, ağlamaya başladım. "Olmaz." "Olmaz, sen vereceksin; bak hemen sana bir ilaç vereyim ağrın kalmayacak biiznillah. Bekle beni, sakın kapama gözlerini." Döndüm, testiden bir tas su kattım, içirdim yavrucağıza, nerede ilaç, nerede çaput? Ölecekti, gözlerindeki çaresizlikten, bitkinlikten anlaşılıyordu bu, eminim o da biliyordu bunu. Hissetmiştim. Bir hıçkırık kaçtı ağzımdan yine duramamıştım, inşallah duymamıştır. Yoksa daha çok üzülür. Canım yandı. "Keşke..." "Keşke ağrısını azaltacak bir ilaç bari olsaydı, acısız ölürdü çocukcağız." Ama ne bir ilaç vardı ne de bir ağrı kesici. Üç gündür belki bir şifa bulur, ağrısı azalır diye çadıra getirilen gençlerin acı içinde can verişini izledim, hiçbir şey yapmadan sadece bir tas sudan birkaç yudum verebildim hepsine. Su bile yoktu, su bile... Birkaçının yarasını saracak bez bulamayınca zaten iki tane olan elbiselerimden birini bozup sarmıştım yaralarını. Bazısının yarası ağırdı, bazısının diğerlerine nispeten hafif ama hiçbirini görememişti diğer günü aralarındaki tek fark çektikleri acıydı, sonları aynıydı hepsinin: En kutsal makamlardan biri olan şehitlik... Hepsinden geriye acı çılgınlıkları, iniltileri ve en saf, en içten duygularıyla yazdıkları mektupları kaldı. Aynı henüz şehit olan çocuğun anasına bıraktığı mektup gibi, sudan bir yudum bile alamamıştı ki gözleri kapandı, nasibi bitmişti elden bir şey gelmez. Halkını ve topraklarını korumak için Allah rızası için hayatını ortaya koyacak kadar cesurdu çocuk değildi o, mücahitti gözü pek bir mücahit. "Bu mektubu veririm anana, söz!" demiştim suyu katarken. Nasıl vere-

bilirdim ki? Ah yavrum kimlerdensin, annen baban kimdir nereden bileyim ben? Allah o fedakâr anne babalara sabır versin. Kim bilir ne haldedir şimdi anası? Daha kaç gün oğlunun şehit düştüğünü bilmeden bir ümit yolunu gözleyecek bakalım?

Hatırıma Ubeyde'm düştü bir anda. Onun güzel gözlerini, "Aksa'm" diye seslenişini ne kadar da özlemişim. 7 Ekim'den sonra Ubeyde yerinde duramamış "Ben de Gazze için, Mescid-i Aksa'nın selameti için gitmeliyim, orada olmalıyım Aksa, burada duramam." sözlerinden başka laf etmez olmuştu. Dediği gibi de yaptı, durmadı. Ben de bencillik ettim, göndermek istemedim ama onun azmi, benim inadımı ezip geçti. "Öyleyse ben de geleyim, geride adam gerekmiş. Şifa Hastanesine giderim yaralılara bakarım, su dağıtırım ne bileyim doktorlara yardım ederim; illaki bir yardımım dokunur, olmaz mı?" Şimdi anımsıyorum, bunu söylediğim vakit çok sevinmişti "Olur Aksa, olur hem de pek güzel olur. Ne güzel düşündün sen öyle." Hâlâ o zamanki sevinçli sesi kulaklarımda yankılanır. Ertesi gün beni hastaneye bıraktı ayrılacağımız sırada döndü, uzun uzun baktı yüzüme "Aksa dikkat edesin kendine, bir daha ne zaman görüşürüz hatta görüşür müyüz bunu bile bilmem. Eğer olur da beni uzun süre görmezsen endişelenmeyesin ben döneceğim sana Aksa'm seni görmek için tekrar geleceğim buraya tamam mı? Sakın üzülme sabırla bekle beni, Allah'a emanet olasin." Dudaklarımdan belli belirsiz, bir seslenişten daha çok bir yakarış gibi "Sen de!" kelimesi dökülmüştü. O günden sonra aylar geçti, Ubeyde'nin beni bıraktığı Şifa Hastanesi genç, yaşlı, çocuk düşünülmeden bombalandı. Hastane kullanılmaz hâle geldi. Hayatta kalanlarla beraber çadırlara geçtik. Buraya geldiğimden beri çadıra getirilen yaralı ve şehitlere acaba Ubeyde midir? Korkusuyla yaklaştım, ne buraya gelenlerden biri oydu ne de ondan bir haber vardı. Hangi cenahtadır ve yahut sağ mıdır değil midir bilmiyordum. Korkuyordum, sorduğumda alacağım cevaptan korkuyordum. Bu yüzden sadece bekledim, aynı onun benden istediği gibi; aynı, oğullarının dönmesini dört gözle bekleyen analar gibi bekledim Ubeyde'mi. Ama ben onu tanıyorum, söz verdi bana sözünde durur. Geleceğim dedi, bana düşen sabırla beklemek.

Ama yok nedense içimde bir huzursuzluk var. Kalbim sıkışıyor, sanki bir anda sebebini bilmediğim bir hüznün çöktü üstüme. Acaba şehit olan çocuk mu üzdü beni bu kadar? Yok, yok bu farklı. Daha ağır daha karamsar bir duygu bu, içim daralıyor. Bir şey beni çadırın dışına itiyor sanki. Karşı koyamadım. Sürükleniyorum o tarafa

doğru. Beni oraya çeken şeyin ne olduğunu anlamak için çıkıyorum çadırdan. Tam o sırada iki genç mücahit sedyede birini taşıyarak geçti önümden. “Nesi var?” “Bomba patladı, bölgedeki kardeşlerimizin tamamı tanınmaz hâle geldi, çoğunun vücudu paramparça oldu, hepsi öldü. Uzuvarlarının bir kısmı yerinde olan birkaç kişi kaldı bu da onlardan biri.” “Kimmiş?” “Tanınmaz haldeler dedim ya bacım, nereden bilelim?” “O kadar ha, tamamdır sağ olasın.” Şehidi sedyeden indirip uzaklaştılar, üstü kapalıydı. Kimdi bu, Ubeyde miydi yoksa? Bir anlık şüpheyile yüzüne bakmak için yavaşça örtüyü kaldırdım üstünden. Korkarak geri sıçradım; biçarenin kafası parçalanmış, sol kolu kopmuştu, kıyafeti kırmızıya dönmüştü. Ellerim titredi, yavaşça ayağa kalktım tam üstünü kapatıyordum ki sağ cebinden dışarıya sarkan bir şey gördüm. Uzandım, çıkarttım cebinden, mendile benziyordu, kıpkırmızı olmuştu. Mendilin diğer tarafından elime bir şey sürttü, oya gibiydi sanki, arkasını çevirip oyaya baktığımda ayaklarımın bağı çözüldü, mendili düşürdüm elimden. Titreyen ellerimi kalbime götürdüm, kalbim o anda durmuştu sanki, nefes alamadım. Bir anda diz kapaklarımın üstüne düştüm ve mendildeki yazıyı tekrar okudum “Ubeyde’ m” yazıyordu. Boğuk bir sesle ağlamaya başladım “Olamaz Ya Rabbi o olmasın, ben işlemiştim bu mendili kendi ellerimle, ben nakşetmiştim bu yazıyı. Hayır, hayır Ubeyde olamaz. Bana söz vermiştin, gelecektin, böyle mi gelecektin Ubeyde? Neden, neden cevap vermezsin? Son kez yüzünü bile göremeden. Hayır, hayır rüya bu gerçek olamaz, olmasın.” Etraf karardı, yine o zifiri karanlığın içine düştüm ve tekrardan kulaklarımda o ses yankılandı: “Aksa, Aksa! Aç gözlerini, şimdi zayıflığın sırası değildir. Hadi Aksa açiver gözlerini. Bak, bizi beklerler.”

2.

EFSANENİN DOĞUŞU

Hüseyin Aydoğan

Istanbul - Sabri Ülker Anadolu İmam Hatip Lisesi

“**T**ekrar mı?”
Onu gördüğü zaman farkına varmıştı. Duraksadı, gözleri büyüdü...

Uzun asırlar evvel “Yamada” isimli bir klanda bir bebek dünyaya geldi. Ona “Hafa” ismini koydular. Saçları; uç kısımları beyaz, saç kökleri siyaha giden bir tipteydi. Klanın diğer varislerinden epey farklıydı ve bu klan büyükleri içinde aşıkardı.

İnsanlar için Yamada Klanı, insan yiyen canavarların var olduğu bu dünyada canavarları dünyadan temizlemek için yaratıldığına inanılan o büyük klandır. Klan, yıllarca dünyanın her yerinde “Canavar Avcıları” yetiştiren bir kuruluştur. Klanın yöneticisine ise “Sage (Seyc)” derlerdi.

Havanın aydınlık olduğu ve rüzgârın bahar esintisinde olduğu bir havaydı. Yeşil kimino giyen, uzun siyah saçlı bir kadın görüldü. Odanın saydam ve sürgülü kapısını açtı, konuştu:

“Bahar uykundan uyanmışsın, küçük Hafa.”

Yatağında oturan ve elinde bulunan küçük bir deftere bakan küçük çocuk vardı. Kadına baktı, yüzü gülümsedi.

“Anne!”

“Yine mi defterine bakıyorsun?”

“Ah, evet.”

Kadın gülümsedi.

“O hâlde fazla oyalanma defterle. Çünkü Sage seni bekliyor.”

Genç Hafa şaşırıldı. Hızlıca sordu;

“Ne? Ne için bekliyor ki?”

“Bunu kendin duymalısın.”

Hafa durdu, başıyla onayladı. Ayağa kalktı ve hazırlanmaya başladı.

Sage’e giderken etrafta japon vari binalar görünüyordu. Yerlerde yeşil otlar bitiyordu. Etrafın havasından, buranın doğayı bozmayan bir köy olduğu anlaşılıyordu. Sonunda Sage’in konağına vardı. Bina-
nın içinden Sage odasına gitti. Kapıyı tıklayarak içeri girdi, yerdeki bir mindere oturdu.

“Beni istemişsiniz Sage.”

Sage başını kaldırdı. Kısa saçlarının altından gözleri görünüyordu.

“Resmi konuşmanı istemiyorum, oğlum.”

“Pekâlâ, baba.”

Sözün üzerinden hafif bir sessizlik geçmeye başlamıştı. Pek fazla sürmeden, Hafa tarafından bozuldu.

“Peki beni ne için Sage konağına çağırdın baba?”

“Uzunca anlatmayı pek istemiyorum ama biliyorsun; şimdiki Sage benim. Fakat bu da uzun sürmeyecek. Yakında yeni Sage sen olacaksın.”

Hafa babası Sage’den duyduğu bu sözün ardından kulaklarına inanamadı. Yutkunarak sordu:

“N-ne? Yeni Sage... Ben mi? Ama neden bu kadar erken, Sage’ler uzun yıllar yaşarlar. Ve neden ben?”

Babası derin bir nefes aldı, durdu. Oğlu ile göz teması kurmak için boynunu kaldırdı.

“Bak Hafa, klanın varislere ihtiyacı var. Sage’ler uzun yaşarlar, bu

doğru. Fakat varisleri uzun yaşamazlar. Sage'lerin pek çok çocuğu olur fakat çok erken yaşta ölürlür. Senden bile gençken ölürlür. Sadece yeterince uzun yaşayan çocuklar sonraki Sage olabilir. Ve sen 15 yaşına ulaşmaya başardın. Vücudun inanılmaz bir konumda. Çok geçmeden varis olman gerekli..."

Hafa başını eğip düşünmeye başlamıştı. Babasına "Buna hazır mıyım, dövüş bilgim çok eksik?" dedi. Babası:

"Merak etme Hafa, hazırlanmak için yeterince süren olacak. Ve de dövüş bilgisine ihtiyacın yok. Sage'ler güçsüzdür, tek başlarına pek fazla canavarla dövüşemezler. Bu yüzden klan varisleri, dövüş odaklı pek fazla eğitim almazlar."

"Ama..." düşünür bir hali vardı. Babasına doğru baktı.

"Ama bana hep güçlü olduğumu söylemiştin. Normalden farklı bir yeteneğim ve potansiyelim olduğumu. Klanın canavarlarla savaşabilmesi için güçlü olması gerekiyordu hani?"

"Bunlar klanın başına geçmek için engel değil. Ve şöyle bir gerçek var ki: canavarlar insanlardan güçlüdür. Bu yüzden potansiyeli olan ve sevilen birinin başa geçmesi klanı yüceltebilir. Anlıyor musun?"

Hafa başını eğdi ve duraksadı. Tedirgin bir yavaşlıkta sordu:

"Peki bu klanı güçlendirip canavarları ve onların efendisi olan Kai (Kay)'ı yenmemizi sağlayacak mı?"

"Emin değilim."

Hafa ayağa kalktı.

"O hâlde klanın farklı yöntemleri denemesi gerektiği apaçıktır. Değil mi?"

"Klanın yüzyıllardır. Kullandığı yöntemlere mi zıt düşeceksin?!"

"İnsanları kandırarak sürdürdüğümüz bir sistemin başında olmak isteğim değil."

Babası durdu, hiçbir şey söylemedi. Hafa konaktan ayrıldı...

Sage çocuğu olarak kendi kaldığı konağa giderken kendini rahatlatılabileceği için etrafına bakıyordu. O sırada ayaklarının altında bir şey hissetti. Baktığına beyaz bir kedi bacaklarına sürtünüşünü gördü. Kediye sevmek için eğildiği sırada kedi bacaklarından çekildi ve yürümeye başladı. Gittiği tarafta ise bir odun kütüğü ve bir metal

parçası vardı. O şey, sapı kırık ve paslı bir kılıçtı.

Hafa bunu görünce duraksadı. Elini kaldırdı, gözlerini kısarak avcuna baktı.

“Klanın ve insanların daha güçlü bir şeye ihtiyaçları varsa, Sage varisi olarak onlara vereceğim.” gülümsedi ve heyecanlı bir coşkuyla devam etti;

“Ve önce kendimden başlayacağım!..”

Ne yapmak istediğinin farkında duruyordu. Peki ne yapacaktı? Burası epey gizemli.

Genç Hafa konağa gitti. Eline bir kılıç aldı, havaya kaldırdı...

Tahta evin kadın içinden yüksek bir çılgılığı yükseldi. Evin içinde elinde çivili ve ağır topuzlu balta bulunan bir adam vardı. Karşısında göz yaşlarıyla yerde çılgılık atan kadına pis kıkırdamasıyla konuştu:

“Köyden uzak bir yerde yaşamak, benim gibi tek dolaşan canavarlar için açık bir hedef olmak demektir. Hahaha!”

Kahkahasının ardından duraksadı ve elindeki topuzlu silahı bir kenara bırakarak elini kılıçmış gibi kaldırdı. Pis sırtışıyla “Bu çok daha keyifli olacak!” diye bağırarak elini kadının böğrüne doğru savurdu. Kadın kendini korumak için korkuyla titreyen ellerini kaldırır fakat o sırada su akıntısına benzeyen bir ses duyar ve aynı anda canavarın duraksadığını görür. Heykel gibi hareketsiz kalan canavarın boynunda kırmızı bir çizik belirir ve aynı hizada kafası koparak bir anda yere düşer. Kadın, kafasının düşmesinden ve ona doğru yuvarlanmasından korkarak daha geri yaslanır ve ayaklarını çeker. Başını kaldırdığında karşısında siyah ve beyaz saçlı, elinde beyaz kılıç bulunan uzun boylu bir adam görür. Adam duygusuz bir şekilde canavarın yere düşüp toz olmaya başlayan bedenine ve kafasına bakıyordu.

Canavarın yeşil gözlerine bakarken bir anlığına göz bebekleri büyür ve başı ağrıyormuş gibi bir ifadeyle dişlerini sıkarak elini anlına koyar.

“Demek senin geçmişin böyleydi, topuzlu canavar...” diye içinden geçirir.

Elini başından çeker ve başını kaldırdı. Kadına bakacaktı fakat o anda kadın ona atılıp sıkıca sarılır.

"Beni kurtardığınız için çok minnettarım efendim! Hayatımı kurtardınız."

"Efendim diye seslenmenize gerek yok."

Kadın göz yaşlarıyla kekeleyerek sordu

"P-peki rica e-etsem adınızı sorabilir miyim?"

Adam gülümsedi.

"Adım Hafa. Hafa Yamamoto."

Kadın büyük bir şaşkınlıkla kaldı.

"Sage varisi olan mı?!"

18 yaşındaki genç Hafa gülümser, başını sallayarak "Evet" der...

Ay ışığının parlak olduğu bir gecede, çatıda oturarak kendi kendine tefekkür ediyordu.

"Bir canavarı öldürmek istiyorsan omur iliği ile vücudunu ayırmalısın. Boynunu boydan boya kesmek bunun için en iyi yoludur. Fakat aynı zamanda canavarların boyunları vücutlarının en sert yerleridir de. Bu yüzden onların her ne kadar zayıflıklarını bulsak bile güçlenmemiz gerekir.

Kader gücünün güçsüzü ezeceği bir şekilde yazılmıştır. Güç için, zevk için, onur için, sadakat için veya derin bir amaç için; ne için savaşıyor olursanız olun gücünü güçlüyü yeneceği bir kaderde yaşıyorduk.

Yıllarca antrenman yaptım, kendimi geliştirdim, güçlendim ve tahmin edemediğim bir seviyeye ulaştım fakat bu sadece beni güçlendirmişti. Ve şimdiyse insanların, güçlü tarafından ezilmemesi için güçlenmesi gerekiyordu.

Bu yüzden insanları canavarlara karşı daha güçlü kılacak bir şeyi keşfettim: Kanata Sanatı."

Sadece ağır adımlarıyla içeri yürüdüğünde bile dışarıdan kim olduğu belli oluyordu. Yamamoto Klanı'nın büyük varisi Hafa Yamamoto geliyordu. Her saniyesinde aklında düşünceler vardı... dinmek bitmeyen. İçeri girdi, hafifçe yataktaki babasına baktı.

"Geldim... baba."

Yataktaki babası doğruldu ve yastığı sırtına dayayarak oturdu.

Oğluna baktı.

“Hafa...”

Yine yıllar öncesindeki gibi, klan lideri baba ve varis oğlu arasında göz temasıyla bozulmayan bir sessizlik oluşmuştu. İkisi de birbirine durgunca bakıyordu. Oğlu, babasının durumunun farkında olduğunu belli eden bir şekilde gözlerini kısıyordu.

“Neden Sage’lerin asırlarca yaşadığını biliyor musun, Hafa? Bunun cevabının bir Sage sırrı olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?”

Hafa duygusuz ve soğuk şeklini koruyordu...

“Hayır. Hatırlamıyorum.”

Babası gerçek bir ifadeyle gülümsedi. Yavaş ve rahatça konuştu:

“Ahah, doğru. Çünkü aslında bunu biz de bilmiyoruz...”

Hafa duraksadı. Hafif bir şaşkınlıkla gözleri ve ağzı açıldı. Dik duran omuzları geri yattı.

“Nasıl?.. B-bunu siz de mi bilmiyorsunuz?”

“Sage ve klanın sırları olarak bırakılan birçok şey aslında Sage’lerin bile bilmediği şeylerdir, oğlum.”

Hafa’nın şaşkınlığı sürekli artıyordu. Fakat yine duraksadı.

“Anlıyorum... Bana yıllar evvel anlattığın şeyi hatırlıyor musun? ‘Sage’ isminin bilgeliği simgelediğini söylediğin zamanları? - Babası duraksar. - Anlaşılan Sage ismi cidden hak etmemişsiniz.”

“Haklısın evlat... Ama başka yolu yok. Başa geçmen ve devam etmen gerek. İnsanlar seni destekle...”

Hafa gür bir sesle babasına karşı gelerek sözünü böldü:

“Sage olacağım. Fakat adının hakkını veren birisi olarak. Desteğe ihtiyaç duymadan! Asırlardır canavar avcılarının ve Yamamoto Klanı’nın bile bilmediği bir güç keşfettim: artık avcılar Kanata Sanatı tekniklerimi kullanarak canavarların seviyesinde güce ulaşacaklar. Fiziksel kuvvet, silah becerileri ve maddesel, mutlak bir yetenek.

Bana söylenen gücümün farkına vardım. Sizden ve yalancılar-dan farklı olarak Kanata enerjisinin varlığını keşfettim. Her insanda doğuştan bulunan; kişinin ruhunu, gücünü, duygularını, zihnini ve

vücudunda barınan bir enerjidir. Bunda ustalaşmak, sana dağları yerinden oynatabilecek bir güç bile verebilir. Canavarların Kanata enerjisi insanlardan güçlüdür, bu yüzden uzun yaşarlar. Sage'lerin asırlarca yaşama nedeni de budur. Anlıyor musun, baba?.."

Onca şeyin nihayetinde, Sage vefat eder ve onun yerine geçen yeni Sage, Hafa Yamamoto olur. Atalarının hatalarını düzeltecek ve canavarları yok edecek bir dünya için...

3.

KIZIL KEFEN

Yusuf Talha Yurt

Ankara - Tevfik İleri Anadolu İmam Hatip Lisesi

Semayı kaplayan karanlığa beyaz lekeler yayılmıştı. Daha yeni günün müjdecisi görünmemiş; bunu fırsat bilen yel, son imkanını kullanarak bütün gücüyle esiyordu. Soğuktan uçları sızlayan parmaklarımla tahta kapıyı çektim. Kapının birbirine yavaşça sürten yağsız menteşeleri tiz bir sesle acı acı feryat etti. Evin önüne dikilmiş değneğe asılı “Kızıl Çin” bayrağını sevgi ve minnetle selamlayıp elimdeki torbayı daha sıkı kavrayıp her gün aşındırdığım tanıdık yollara koyuldum. Yolun sağına soluna tek tük dizilmiş evlerin içinden sıyrılıp kendini uzaktan bile belli eden diğer harabelere göre daha heybetli evin sahibi olan Tüccar Zhang’i gördüm.

Çinli lakin Çin’in kalabalığından bu küçük köye sığınmış zengin bir adamdı Tüccar Zhang. Malının kibrini taşımayan ve biz gariban Uygurlara iş veren bu adam tüm köylünün sevgisini kazanmıştı. Sebebini bilmediği bir şekilde babasını kaybeden altı yaşındaki bir çocuk olan bana da hayvanları için çobanlık yapmamı teklif etmişti. Babamın yüzünü bile hatırlayamayan ben de evdeki anama ve üç kardeşime bakabilmek için az bir yevmiye karşılığında da olsa hayvanlara çobanlık etmem teklifini hiç düşünmeden kabul ettim. Aslında bir yandan da okula başlayıp önce okuma yazma öğrenmeyi, ardından doktor olup felçli anamı tedavi etmeyi çok istiyordum. Evi geçindirme sorumluluğu okuma tutkumun önüne geçmiş ve çobanlık hayatım başlamıştı. Okula hiç gidememiş ama çobanlıkta oldukça

fazla yol almıştım. Her gün olduğu gibi kafamda bir sürü düşünceyle -bunların çoğu geçmişle ilgiliydi- Tüccar Zhang'ın evine gelmişim. Hava siyahın üzerine damlayan beyazlarla iyice bulanmış ve beyazın çokluğuyla açık griye çalan bir renge bürünmüştü. Günün ilk cılız ışık demetlerinin aksettiği ihtişamlı evin görüntüsü gözümü bir kez daha kendine mahpus etti. Evin arka tarafındaki ağıla yürüdüm ve kapısının sürgüsünü çektim. İçeride soğuktan birbirlerine kenetlenmiş ve içgüdülerindeki birliğin oluşturduğu bir yünden beyaz öbek, yalvarırcasına meliyordu. Bu öbeği dağıtıp kapıdan dışarı savdım. Önüme kattığım koyunlar, elimde sopa, diğer elimde acıkınca yemek için anamın hazırladığı azığı, başını beyaz şalla kapamış dağlara doğru dağın ince ince kıvrılan damarlarından tırmanıyordum. Dağın köyü ayaklar altına alan, uzak diyarların manzarasını gözlere sunan otağında hayvanları yayılmaya bıraktım. Koca ağacın gövdesine bağdaş kurdum. Anamın yaptığı ekmeğin yarısını torbamdan çıkarıp yemeye başladım. Her bir lokmayı sindiriyor, kanıma karışan sevgisini tüm hücrelerime dağıtıyordum.

Dört yıl önce babamın vefatıyla hayatımda sadece anam ve üç erkek kardeşim kalmıştı. Benim gibi köydeki birçok çocuğun da babası ölmüştü ama sebebini hiçbirimiz bilmiyorduk. Babalarımızın yokluğundaki boşluğu köyümüze dışarıdan gelen ya da köyümüzdeki ablalarımızla evlenmiş Çinli abilerimizle doldurmaya çalışıyorduk. Onların da bizi bir evlatmışçasına sahiplenışı bize bu yerine koyma duygusunu daha kolay yaşatıyordu. Bizim için Çin'in bir temsilcisi olan bu insanlar tüm köy tarafından sevilirdi. Ben de onlar gibi olmayı tüm kalbimle arzuluyordum. Okullarda Uygurlara Çinliler gibi yaşamak öğretiliyordu. Bazen bunu düşündükçe şu an olduğu gibi okula gidenleri kalbimin en derininden kiskaniyor, bu zahmetten dolayı küçük yüreğimin yorulduğunu, şiddetle kasıldığını hissediyordum. Yemeğimi yiyip arkama yaslandım, ayaklarımı uzatıp soğuktan korunmak istercesine ince montumun içine büzüldüm. Kulağıma kalın ve sanki yırtınmışçasına bağırان bir kamyon sesi geldi. Gözlerimi sesin geldiği yöne doğru çevirdiğimde dudak kenarlarım genişleyebildiği kadar genişlemek ve dişlerim de şekilsizliğine rağmen görünebilmek için gayret ediyordu. Gözlerimin bana oynadığı bir oyun değilse Çinli askerleri taşıyan iki kamyon köyümüze doğru süratle ilerliyordu. Dualarımız kabul oluyor, kahramanlarımız bize yardıma geliyorlardı. Her sabah sevgiyle seyrettiğim "Mağrur Kızıl Bayrak" kamyonun üzerinde iftiharla dalgalanıyordu. Oturduğum

yerden hemen kalktım ve aceleyle hayvanları toplamaya giriştim. Önüme kattığım hayvanları hızla köye sürerken köyden istikrarla yükselen silah sesleri dağlarda yankılanıyordu. Kulaklarımda çınlayan bu gürültünün nedenini tahmin edemiyordum. Duyduğum merak ve şaşkınlık ayaklarıma tesir etti. Korkudan sağa sola kaçışan hayvanları orada bırakıp tüm gücümle köye doğru koşmaya başladım. Şakaklarıma sancılı bir ağrı mıhlandı. Gözlerimin arkası sızlıyor, başım bir lahza gerçekleşen bu hadiselere zonklayarak cevap veriyordu.

Köyde Uygurların cansız bedenleri bir battaniye gibi, üşüyen toprağın üzerine serilmişti. Aynı atadan, aynı soydan bu insanların birbirine karışıp toprağa işleyen kanları, vahşetin somut bir suretini tezahür ettiriyordu. Çinli askerlerin saçlarından tutup yerlerde sürüklediği kardeşlerimin çığlıkları dalga dalga havaya yayılıyordu. Burunlarından sızan kanlar dudaklarına doğru nazlı nazlı süzülüyordu. Nereye, kime koşacağıma karar veremiyordum. Benim için dünya bir anlığına durmuş ya da ayaklarım artık beynimin verdiği "Koş!" komutuna cevap vermiyordu. Bu şok hâli ne kadar sürdü bilmiyorum. Gözüm Çinli askerleri getiren kamyonlara doğru bakıyordu. Şimdi beynimin idrak vazifesi tekrar devreye girmiş, her şeyi daha iyi anlıyordu. Kamyonun kasasına köydeki sabileri atmışlardı. Kamyonlar büyük tekerleriyle tozu toprağı kaldırarak uzaklaşıyordu. Kamyonun peşinden koşuyordum. Yetişemeyeceğimi, onları kaybettiğimi bilsem de içimdeki son umut kırıntılarıyla inancımı doyurmaya çalışıyordum. Gözlerimden akan yaşlar soğuktan kurumuş yanaklarımı ıslatıyor, koşarken benden bağımsız ayak azalarım birbirine dolanıyordu. Nihayetinde ayaklarım muvazeneyi daha fazla devam ettiremedi ve topraktan yola kapaklandım. Yüzüm toprakla buluşmuş, alnımın çarptığı taş bir parça kanla boyanmıştı. Feri sönmüş gözlerim kardeşlerimi kaçırın kamyonu arıyordu. Ama geriye kalan yalnızca kamyonların bıraktığı toz ve topraktı. Belki de hayatımın son sahnesi olan o anda düştüğüm yerden kalktım ve eve doğru koşmaya başladım. Evin önündeki kanlı, yıldızlı bayrak her günkü kibriyle bana bakıyordu lakin ben ona hiçbir zaman o günkü kadar öğrenerek bakmamıştım. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz evdeki mevtanın ağırlığı üzerime bir karabasan gibi çöktü. Kapıdan girene kadar evimizde her zamanki gibi sakin ve düzenli nefeslerin devam ettiğine inanmanın rahatlatıcı hissini yaşamak isterken gördüğüm manzara bu hissi bir sabun köpüğü gibi hemen

alıp götürdü. Ayaklarımın beni sürüklediği kapıdan içeri baktım. Kalbimin hızlı hızlı atışlarından sarsılan göğüs kafesim bir anlığına duruldu, burnumun deliklerinden ciğerlerimdeki tüm hava hızlıca aktı. Kırmızı yemenisinin içinde parlayan çehresi, başka alemlere misafir kapanmış gözleri, hilal kaşları, ileri uzanan kemerli burnu ve şehadete kavuşmaktan çukurlaşan hafif gamzeleriyle beni dünyada cennete şahit ediyordu anam. Anamın bu hâliyle hülyalarda mı gezdiğini yoksa başka alemlere mi göç ettiğini anlamak mümkün değildi. Soğuk parmağımı burnunun deliklerine götürdüğümde sıcak cennet kokusunu dışarı üfleliyordu. Boğazına kadar örtülü yorganı kaldırdım; beyaz hırkasını kanlara boğan kurşun, hareket-siz göğsüne isabet etmişti. Kan beynime sıçradı, gözlerime perdeler indi, başım dönüyor dışarıdan gelen yağmur sesleri beynimin bir duvarından bir duvarına çarpıyor, yankılanıyordu. Bu ufak ses bile milyonlarca insanın gürültüsüne denkti. Ne yapacağımı bilemedim. Koşarak evden çıktım. Kimsenin olmadığını bilsem de bir umutla her yeri aramaya başladım. Hafif tepede bulunan evimizden aşağı doğru uzanan köye baktığımda Tüccar Zhang ve köydeki birkaç Çinli gülüşerek bir arabaya biniyorlardı. Şimdi anlıyordum neden hep bizim babalarımızın öldüğünü. Şimdi anlıyordum bize karşı olan fazlaca iyilik ve samimiyetlerinin sebebinin. Şimdi anlıyordum neden bizi Çinlileştirdiklerini. Bunların tamamının müşterek sebebi karşımda duran kanlı, zelil ama bir o kadar da mağrur bayraktı. Bayrağı asıldığı direktten çıkardım ve ince kumaşını kendisine duyduğum kinden titreyen ellerimle iki parçaya ayırdım. Bacaklarım karıncalanmaya başladı, daha fazla dayanamayarak olduğum yere oturdum, dört yıl önce babamın vefatıyla başlamış ve bugüne kadar devamlı büyüyerek mevcudiyetini hissettirmiş ama annemi ve kardeşlerimi de kaybetmemle daha fazla boğazımda saklayamadığım yumruyu hıçkırıklarla seyrelterek dışarı püskürdüm. Elimde anamı babamı katleden, kardeşlerimi kaçırın, tüm sevdiklerimi elimden alan, çocukluğumu çalan, hayallerimi yıkan, hayatımı mahveden bayrağa bakarak hıçkırıra hıçkırıra ve adeta boğazımı parçalayarak ağlıyordum. Oturduğum yerden kalkıp uyuşmuş bacaklarıma giren kramplara inat kendimi içeride dünyanın en hoş manzarasını son kez doya doya seyretmek için kapıya doğru yürümeye zorladım. Kapıdan girip annemin yıllarca olduğu yerden kıpırdamayan bacaklarına başımı koydum. Onunla bu son zamanımı, bir vakit sonra unutacağım yüzünü, kokusunu ezberime kazıyarak geçirmek istedim. O anda elimdeki bayrağı tekrar görmemle bugün hiç dinmeyen göz yaşlarım annemin bacağına ıs-

latmaya başladı. Gözlerimden gözyaşlarımla beraber içimdeki tüm ruhumu, tüm sevgimi, tüm hayatımı da ona akıtmak istedim...

4.

CANIMIN CANI RİM

Ceylin Varol

Konya - Prof. Dr. Ömer Dinçer Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Evlat köklü bir ağaçtır, torun ise ağaçta açan çiçektir, koklamaya doyamazsın. Ben Halid Nabhan, torunlarıyla beraber yaşayan ve torunlarını çok seven bir dede. İki tane torunum var: Rim ve Tarık. İkisinin de bende ayrı ayrı yerleri var. Damadımın işi dolayısıyla kızım ve torunlarım bende kalıyor. Torunlarımın mutluluğu benim için en önemli şeydir. Her gün beraber vakit geçirirdik. Her zaman Rim ve kardeşi Tarık kucağımda olurdu. İkisinin de benim torunum olmasına rağmen Rim bana daha yakındı. Doğum günüm Rim'le aynı. Doğum günümü beraber kutlardık. Hatta 23 Aralık'ta doğum günümüzü beraber kutlamayı düşünüyoruz. Bana her zaman 'Yahyui' diye seslenirdi. 'Yahyui bana çikolata al, Yahyui bana şeker al.' Yüzümü yalayarak oynamayı çok severdi. Ben de onun yüzünü öperdim. Rim uykudan uyanır uyanmaz bana sarılırdı. Sabah, öğle, akşam...

Ona abur cubur gibi şeyler alırdım, beraber dışarı çıkardık. Bisikletle beraber gezerdik. Saçlarını hep iki yandan bağlardı. Hiç saçlı görmedim. Tarık'ı da bir o kadar sevsem de Rim'in yeri bende ayrıydı. Rim'e canımın canı diye hitap ederdim. Sadece bununla kalmayıp kalbim, iki gözüm diye severdim. Her zaman Rim'in büyüdüğünü, üniversiteye gittiğini ve uzmanlık alanını seçerken bana danıştığını hayal ediyorum.

Rim şu an 3 yaşında, Tarık da 5 yaşında. Şu an Gazze’de her yerin bombalandığı ve herkesin katledildiği zamandayız. Torunlarımın bu manzarayı görmesini hiç istemezdim, çünkü sokaklarda milyonlarca insana gözlerimizin önünde işkence yaparak katlediyorlar. Çoğu mahallemiz ortadan kayboldu, birçok akrabamızdan haber alamıyoruz, buna rağmen umudumuzu yitirmeyip kızım Meysa ve ben torunlarımın mutluluğu için mutlu olmaya ve onları eğlendirmeye çalışıyoruz.

Onları eğlendirmenin en güzel yolu da kahvaltıdan sonra beraber yuvarlak olup “kimin eli üstünde” oynamak. Ama bu aralar oynayamıyorduk ve fark ettim ki kahvaltıda kimseden ses çıkmıyor. Her sabah bıcı bıcı konuşan Rim sessiz sessiz kahvaltısını yapıyor. Mutlaka kahvaltıda arkadaşlarıyla ne yaptığını anlatan Tarık’tan hiç ses soluk yok. Ben de, hiç beklemedikleri bir anda ellerimi masaya vurarak şarkı söylemeye başladım. Rim gülmeye başladı ve benle beraber masaya vurdu. Tarık da şarkı söylememe eşlik etti. Kızım Meysa da onların mutluluğunu görünce yüzünde bir küçük tebessüm oluştu. Şarkıyı sonlandırdığımızda ise direk şu soruyu sordum, “Kimin eli üstünde oynayacaklar kimler?” Rim ve Tarık hem ellerini kaldırıyorlardı hem de “ben, ben” diyerek salona doğru koşuyorlardı. Meysa ile ben de çocukların yanına gittik. Her zamanki gibi yuvarlak olduk, ebe olarak da Rim çok istediği için Rim’i ebe yaptık. Rim yere yattı, hepimiz ellerimizi Rim’in sırtına koyduk ve o soruyu sorduk “Kimin eli üstünde?” Rim bağırarak cevap verdi “Yahyui’nin” bizde hep bir ağızdan “yanlıış” diye bağırдық ve Rim’i gıdıklamaya başladık. O anki kahkahaları o kadar güzeldi ki, sanki dünyaları onlara vermişlerdi.

Uzun bir süre oyun oynadıktan sonra Rim bana seslendi “Yahyui bana muz, elma, karpuz alır mısın?” o an duraksadım çünkü savaştan dolayı ne dışarı çıkabiliyorduk, ne de marketten bir şeyler alabiliyorduk. Ve dışarıda savaş olduğunu da Rim ve Tarık’a söyleyemiyorduk, dışarıda bazı insanların oyun oynadığını, eğer biz dışarı çıkarsak onların oyunun bozulacağını söylüyorduk. Rim buna inansa da Tarık pek de inanmıyordu. Biraz sessizlikten sonra cevap verdim “Tabii ki alırım canımın canı yeter ki sen iste, ama şuan ablalar ve ağabeyiler oyun oynuyor, oyun bitince alayım olur mu?” Rim’in suratı düştü, dudaklarını büzerek ve kaşlarını çatarak “Olur Yahyui” dedi.

Söyledikleri her şeyi erteliyorduk, ya da yapamıyorduk. Bu durumdan artık onlar da sıkılmıştı biz de. Akşam olmuştu bile, yemeği yedikten sonra torunlarımı yataklarına yatırdım, ikisinin de yanaklarından öpüp iyi geceler dedikten sonra ışığı söndürdüm çıktım. Meysa'nın yanına gittiğimde cama yaslanmış bir şekilde dışarıyı izliyordu.

Yanına oturup "İyi misin?" diye sordum, o anda Meysa bana sarılarak ağlamaya başladı: "Ne zaman baba, ne zaman çocuklarımla dışarı çıkabileceğim, eskiden olduğu gibi bisiklet sürerek bir şeyler yiyebileceğiz." O an gözlerim doldu, ne yapacağımı şaşırđım, cevap veremedim. Sadece sarılarak başını okşadım.

Sabah olduğunda başımda biri vardı, yüzümü gözümü öpüyor ve "Haydi kalk Yahyui" diyordu. Eline tarağını ve iki çiçekli tokasını almış kalkmamı bekliyor. Evet bu Rim'di.

Çok uykum olduğu halde bu tatlılığa dayanamayıp kalktım, ilk olarak sabah sarılmamızı yaptık, ardından da güzelce saçlarını taradım ve iki taraftan bağladım. Annesi saçlarını ne kadar bağlarsa bağlasın o saçını bozarak benim bağlamamı isterdi ve ben de seve seve bağlardım. Saçını bağladıktan sonra kahvaltı yapmaya gittik. Rim bugün çok mutluydu her zamanki gibi bana tatlı tatlı bir şeyler anlatıyordu, Tarık da annesine gece gördüğü rüyayı anlatıyordu, herkes çok mutluydu, onları mutlu görmek beni de mutlu etti.

Kahvaltayı bitirdik ve salonda otururken bir patlama sesi geldi, Rim ve Tarık korkmuştu, hepimiz çok korkmuştuk, ben dışarı çıkıp baktığımda gördüm ki meğer yan sokağa bomba düşmüş. Siren sesleri, ağlama sesleri, ambulans sesleri...

İnsanın içini o kadar titretiyordu ki... İçeri girdiğimde ise Meysa çocukları bir kenara toplamış oturuyorlar, hepsi korkudan titriyor ve ne olacağını bekliyor. Meysa direk sordu "Ne olmuş baba?" Olanları anlattım, ama çocuklar hala çok korkuyordu. Rim bana "Yahyui oyun oynayan amcalar mı çıkarmış o sesi?" diye sorduğunda cevap vermeden sadece kafa sallamak oldu.

Torunlarımın kafasının dağılması için bir şeyler yapmalıydım ama neydi? Biraz düşündükten sonra aklıma resim çizmek gelmişti. Hızlıca 4 tane kağıt getirdim ve akıllarından neler geçiyorsa, ne istiyorlarsa onu çizmelerini söyledim ve Rim'e aldığımız renkli kalemleri verdim. Ancak bir şart vardı resimleri bitirene kadar kim-

seye göstermeyecektik. Herkes bir şeyler çizmeye başladı. Ben ailemizi çiziyordum, bisikletle gezen bizi çiziyordum. Aradan yarım saat, bir saat geçti herkes resimlerini bitirmişti. Üç kadar saydık ve aynı anda resimleri gösterdik. Meysa dağ ve yeşillik içinde kulübe çizmiş, hepimiz Meysa'yı alkışladık. Rim çok beceremediği için sadece gülen yüz, şekiller ve güneş çizmiş; onu da alkışladık. Sıra Tarık'a gelmişti, Tarık'ın resmine baktığımızda ise çok şaşırmıştık ve kalakalmıştık. Çünkü resim olarak iki tane yerde yatan çöp adam, etrafını kırmızıyla boyamış; üç dört tane de ayakta, elinde sopa ve silah olan çöp adamlar çizmiş. Ben bildiğim halde sordum, "Tarık bu resimdeki adamlar kim?" Tarık cevap verdi, "Yerde yatan adamlar oyun oynayan ve oyunda yanan adamlar, ayaktaki adamlar ise ebe olan adamlar." dedi. Meysa ile benim gözlerimiz doldu. Rim "Çok güzel olmuş ağabey" diyerek alkışlamaya başladı. Biz de şaşkın bir vaziyette alkışlayarak çok güzel olmuş dedik.

Yine akşam olmuştu, yemeği yedikten sonra Meysa, Rim ve Tarık'ı yerine yatırdı. Bense hâla Tarık'ın çizdiği resmi düşünüyordum, bir çocuğun aklına nasıl gelebilirdi bunlar? Tam uykuya daldığımda yanımıza düşen bomba sesiyle sıçradım. Meğer kabus görmüşüm. Uyanmışken çocuklara bakmaya gittim, üstlerini örttüm, ikisini de öptüm ve yerime yattım. Tekrar bir kabus görmemek için besmele ile gözümü kapattım.

Sabah bir patlama sesiyle ve evin yıkılmasıyla sıçradım. Gözümü açamıyordum, ayağım bir yere sıkışmıştı ama nereye? Üstümde bir ağırlık vardı, gözümü açsam ne olduğunu anlayabilecektim. Yine kabus zannettim, hareket etmeye çalıştıkça edemiyordum, gözümü zorlayarak açmayı başardım. Etrafıma baktığımda ise her yer yıkılmış üstümde de bir enkaz parçası vardı. Ayağım ve ellerim de o enkaza sıkışmıştı. Kendimi zorlayarak ve sıkarak kurtarmayı başardım. Aklıma Rim, Tarık ve Meysa geldi, taşları ve enkazları iterek yan odaya ulaşmaya çalışıyordum, orada Rim ve Tarık vardı.

Odalarına ulaştığımda Rim'i ve Tarık'ı uyuyor vaziyette gördüm. Yanlarında yatan yüzlerce ceset gibi onlarda uyuyorlardı. İkisinin de yüzü gözü toz içindeydi. Onları uyuyor zannettim. Koşarak yanlarına gittim "Rim kalk!", "Tarık kalk!" diyordum. İkisi de beni duymuyordu. "Rim, canımın canı neden şimdi yatıyorsun, kalk!". Tarık'a "kalk, kalk canım!" diyerek seslenmeye başladım. Ama ikisi de beni duymuyordu. Ambulanslar geldi, bir sürü insan yatıyordu. Hepsi uyuyordu. O anın şokuyla "Neden herkes uyuyor?" diyordum...

Anlam veremiyordum, Rim'in tokalarını alıp koşarak yanına gittim. "Rim bak ben geldim, hadi kalk saçını bağlayayım" dedim, yine hiç ses vermedi. Kucağıma aldım, saçlarını her zamanki gibi iki yandan topladım. Yüzünü öpüyordum, sarılıyordum ama hiç tepki vermiyordu, çünkü ölmüştü.

Herkes bağıyor, ağlıyordu; Meysa çok kötü yaralanmıştı, bilinci açık değildi. Onu ambulansla götürdüler hastaneye, bense torunlarımın başında onların kalkmasını bekliyordum. Hala bir umut ikisini de öpüyordum, belki kalkarlar diye. İkisine de sımsıkı sarıldım son kez. O sırada iki tane küçük kefen getirdiler. Gözlerimin önünde önce Tarık'ı kefenlediler; Rim'i son kez kucağıma aldım, son kez iki güzel gözlerinden öptüm, canımın canı artık yoktu. Onu da gözümün önünde kefenlediler. Elimde sadece Rim'in oyuncak bebeği kaldı. Rim ve Tarık gidince o bebeğe sarılarak, sanki Rim ve Tarık o bebekmiş gibi hayal ettim...

Torunlarım Rim ve Tarık benden muz, elma, karpuz istedi alamadım. Onlara söz vermiştim, savaştan sonra alacaktım, ama alamadım...

Berber markete gidecek, abur cubur alarak bisiklet sürecektik. Pikniklere gidecektik, oyunlar oynayacaktık ama olmadı, Rim ve Tarık gibi hayal oldular...

Ah! O benim canımın canıydı. Eğer şuan yanımda olsaydı 23 Aralık'ta ona ve bana doğum günü kutlaması yapacaktık. Ama yapamayacağız...

Onsuz doğum günü yapmamız mümkün değil! Ben yapar mıyım? Hayır.

Yüreğim parçalandı. Uyuyorum, uyanıyorum gözlerim yaş dolu. Onu çok özleyorum...

Rim den bana hatıra kalan tek şey ise onun küpeleri. Küpesini hatıra olarak aldım, yakamda taşıyorum. Ondan geriye kalan tek şey bu küpe oldu.

Evlatlarımız için ve torunlarımız için canımızın bu kadar yancağını düşünmezdim. Onların bombalanarak vefat edeceği aklıma bile gelmezdi. Evet ben acı çekiyorum, benim neler çektiğimi kimse bilemez ama burada daha ne kadar acımasızca öldürülen çocuklar var. Yavrusunu daha sevmeden kaybeden bir sürü anne var. Ama

biliyoruz ki bu savaş bir gün son bulacak, biliyoruz ki bu çocuklar ölmediler, şehit oldular, melek oldular. "İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.(Allah'tan geldik, Allah'a döneceğiz)"(Bakara,156)

5.

BİRLİKTE YANAN OCAKLAR

Zeynep İlyâ Faydalı

Ankara - Ankara Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bir dünya düşünün. Kalpleri donmuş vicdansızlarla dolu bir dünya. Her yer çok soğuk ve karanlık. Dünyanın her yeri buzullara dönmüş. Tamamıyla donmuş evlerin çatılarından sarkıtlar düşüyor. Kaldırımlar, bedenleri donmuş yerde yatan insanlarla dolu. Dehşet bir manzara. Hiçbir yaşam belirtisi yok. Hayvanlar ya donmuş ya da yuvalarında saklanıyorlar. Tabi eğer saklanacak sıcak bir yuvaları kaldıysa.

Sokakta özgürce oyun oynayan çocuklar yok. Her gün ailesini geçindirmek için çalışan babalar yok. Evde her işi yapıp, “çocuklarım için başka ne yapabilirim” diye düşünen anneler yok. Akşamları evde toplanıp yemekten sonra oyun oynayan, televizyon izleyen, çay içen, sohbet eden aileler yok. Kavga da etseler birbirlerini çok seven kardeşler yok. Aile yok, arkadaş yok... Soğuk var, buz var, karanlık var. Geceleri sadece kendi yaşamaları için ayırdıkları yerlerde buluşup kutlama yapan, dünyayı bu hale getiren vicdansız kişiler var. Tüm mutlu duygular yok olmuş; sadece kasvet, korku ve endişe var.

Yine her zamanki gibi bir gündü (şimdilik). Hintli adam her sabah yaptığı gibi kalktı ve kahvaltısını yapmak için fırına simit almaya gitti. Fırına doğru yürürken her gün görmeye alıştığı gazeteci çocukla karşılaştı ve “Ver bakalım yeni çıkanlardan bir gazete.” dedi.

Gazetesini aldıktan sonra düzgün bir rulo haline getirip fırına

doğru yürümeye devam etti. Simidini alıp fırının bahçesine oturdu. Yere bir bez açtı ve simidiyle evden getirdiği çayını üstüne koydu. Her şey hâlâ çok normal ilerliyordu. Gazetesini açtı ve simidinden atıştırıp çayını yudumlarken okumaya başladı.

Birden bir bağırma sesi duydu. Uzun zamandır bu kadar yüksek bir insan sesi duymamıştı. Olacaklardan habersiz bir şekilde sesin geldiği yere doğru gitti. Bağırın, sekiz dokuz yaşlarında, çok uzun olmayan, saçları gelişigüzel taranmış bir çocuktü. Etrafında bir kalabalık oluşmuştu. Kalabalığa girmekten çekinmişti. Biraz bekledi, kalabalık dağılmaya başlamıştı. Anlaşılan önemli bir şey yoktu. Kalabalıktan çıkan insanlar normal bir şekilde işlerine devam ediyorlardı. Yine de merak etmişti olanları. Bağırın çocuk meydanın ortasında tek başına kalmıştı. Çocuğa yaklaştı ve sakin bir şekilde; “Ne oldu?” dedi çocuğun gözlerine bakarak. (Hintli adam önceden bir gazeteci idi ve röportaj yaparken hep insanların gözlerine bakardı. Çünkü asıl hakikat ona göre sözlerle değil gözlerle anlaşılırdı.)

Çocuk ilk önce cevap veremedi. Gözlerinden korku ve endişe saçılıyordu. Sonra sesi titreyerek;

“Kötüler...” dedi. “Dünyayı dondurarak ele geçirmek istiyorlar-mış.”

Hintli adam ilk başta anlamadı. Sonra çocuğun elindeki gazete ye takıldı gözü. Çocuğun elinden sakin ce alıp açık olan sayfaya göz gezdirdi. Gerçekten de gözlerinden adeta ateş fıskıran bir adam resmi vardı gazetenin üstünde ve resmin altında “Yakında tüm dünya bizim olacak” yazılıyordu. Bir anlam veremedi Hintli adam. Nasıl böyle konuşabiliyordu. Dediği şey de öyle küçük bir şey değildi.

Anlamadığı şeylerden biri de insanların bu haberi görmelerine rağmen rahatlarından hiç ödün vermemeleriydi. Hintli adamın aklından bin bir düşünce geçiyordu. Böyle bir şeyin olmasını istemezdi. Ama o bir kişiydi. Tek başına mı durduracaktı kötü adamları?

Aklına çayını ve simidini fırının bahçesinde bıraktığı geldi. Gazeteyi çocuğun yanına bırakıp, “Biliyorum korktuğunu ama ben bir kişiyim ve elimden hiçbir şey gelmez. Sen çok kafana takma. O adamlar zaten buraya çok uzaklar.” dedi ve fırına doğru yürümeye başladı.

Fırının bahçesinden simidini, çayını alıp çantasına koydu. Gazeteyi ise en yakındaki geri dönüşüm kutusunun içine yavaşça bıraktı. Zaten gördüğü gazete yeterince kafasını karıştırmıştı.

Eve varınca çantasını ve montunu vestiyere koydu ardından da camın yanındaki sallanan sandalyesine oturdu. Koltuğunun hemen yanındaki mini kitaplığından bir kitap seçti ve okumaya başladı. Bir iki saat kadar okudu ama kitaptan hiçbir şey anlamıyordu. Çünkü gazetede ki korkunç adam resmi ve altındaki yazı beynini kurcalıyordu. Kitabı yerine koydu ve dışarıyı gözlemlemeye başladı. İnsanların gazetede ki habere olan tepkilerini analiz ediyordu. Bazıları kendisi gibi düşünüp her zamanki normal hayatlarına devam ediyordu. Bazıları ise oturmuş böyle korkunç bir şeyi nasıl durdurabiliriz diye hararetili hararetili konuşuyordu. Her şeye rağmen çok bir hareketlenme yoktu; varsa da çok azdı.

Haberleri açmakta tereddüt etti. Kafasını daha fazla karıştırmak istemiyordu. Sallanan sandalyesinden kalktı ve atıştıracak bir şeyler hazırladı. Hazırladıklarını yedikten sonra bir yorgunluk çöktü. Yediklerini toparlayıp sallanan sandalyesindeki yerine geçti. Saat 7 olmuştu ve zaman geçtikçe yorgunluğunun arttığını hissetti. Camdan dışarıyı izlerken yavaşça gözleri kapanmaya başladı. Bir süre sonra sandalyesinin sallanırken çıkardığı gıcırtıya alışmış ve tamamen uykuya dalmıştı.

Tam güneş doğarken uyanmıştı Hintli adam. Dışarıda göz alıcı bir kıvılcık vardı ve bu yüzden gözlerini açmakta zorlanıyordu. Gözlerini açmaya çalışırken gökyüzünde bir şey olduğunu fark etti. Zar zor gözlerini açınca fark ettiği şeyin bir kuş olduğunu gördü. Kuş gökyüzünde dans edercesine uçuyordu. Tek bir kuş bir gösteri yapabilir miydi? Sonuçta o bir kuştur, çok fark edilmezdi ki.

Adam böyle düşünürken birden karşı apartmanın arkasından bir kuş sürüsü çıktı. Artık tek bir kuş değildi, ona özenip onunla birlikte uçan bir sürü kuş vardı. Artık manzara daha güzel gözüküyordu.

Adam saatin 10 olduğunu fark edince hemen yerinden kalktı ve hazırlanıp her gün yaptığı gibi fırına doğru yürümeye başladı. Biraz yürüdüktan sonra yerdeki bir karınca dikkatini çekti. Biraz eğilince karıncanın hızlı hızlı bir yere gittiğini fark etti. Karıncayı takip ettikten sonra karıncanın yuvası inşa etmek için yardıma gittiğini anladı. Küçük karıncalar nasıl oluyor da o yuvayı inşa edebiliyorlardı?

Biraz sonra meydana vardı. Fırın meydanının biraz ilerisindeydi. Meydanda yürürken bir anda meydanın ortasında (önceki gün küçük çocukla konuştuğu yerde) bir adam belirdi ve "Ben tek bir kişi-

yim. Ne yapabilirim ki?" dedi.

Hintli adam şaşkındı. Daha olanları idrak edemeden meydanın ortasında bir tane de teyze belirdi ve "Ben tek bir kişiyim. Bir şeyler yapmaya çalışsam da hiçbir işe yaramaz." dedi.

Neler oluyordu? İnsanlar kendisiyle oyun mu oynuyorlardı?

Sonra liseli bir kız, üç çocuk babası bir adam, yaşlı bir nine, iki çocuğuyla beraber beliren bir anne ve daha nicesi. İnsanlar çoğalıyor ve hepsi aynı şeyi söylüyorlardı:

-Ben tek bir kişiyim. Ne yapabilirim ki? Bir şeyler yapmaya çalışsam da bir işe yaramaz.

İnsanlar o kadar çoğalmıştı ki meydan tamamen dolmuş, Hintli adam bir anda beliren bu insanlardan başka bir şey göremez olmuştu. İnsanlar çoğaldıkça Hintli adam da ne yapacağını şaşırıyordu. Kaçacak bir yer arıyordu ama etrafı binlerce, yüz binlerce, belki de milyonlarca insanla doluydu. Gökyüzü kararmaya başlamıştı ve hava git gide daha da soğuyordu. Hintli adamın kaçabileceği bir yer yoktu ve üşümeye başlamıştı. İçindeki korku her saniye katlanarak artmaya devam ediyordu. Yere çömeldi, gözlerini kapadı ve elleriyle kulaklarını tıkadı. Bu olanları görmek ve insanların durmadan tekrar ettikleri cümleleri duymak istemiyordu. Etrafı tamamen insanlarla doluydu. İnsanlar üstüne doğru gelmeye başlamıştı. Hava kararmaya ve soğumaya devam ediyordu. Hintli adam artık donma derecesine gelmişti. Gözlerini iki saniyeliğine açtı ve kafasını aşağı eğerek sadece yere baktı. Yerde sabah ilk gördüğü kuşu, yolda takip ettiği karıncayı ve önceki gün malum haberi öğrenmesini sağlayan çocuğu gördü. Hintli adamın yerde bunları görmesiyle dünyanın büyük bir karanlığa bürünmesi bir oldu. Artık her şey simsiyahtı. Hintli adam hiçbir şey göremiyordu. Duyduğu tek şey kalbinin atışı, hissettiği tek şey ise hâlâ yaşadığıydı.

Kan ter içinde fırladı yerinden. Bunların hepsi bir rüya mıydı? Yoksa gerçekten yaşamış mıydı? Hâlâ tam olarak ayılamamıştı. Salıyan sandalyesinden kalktı ve odada bir o tarafa bir bu tarafa yürümeye başladı. Hintli adam her rüyanın altında bir gerçek olduğuna inanıyordu ve rüyasını anlamlandırmaya çalışıyordu. Bir anda beynini kurcalayan taşlar yerine oturmuştu. Bir insan tabii ki tek başına durduramazdı bu korkunç planı. Ama tıpkı rüyasındaki kuş gibi bir kişi bir şeyler yapmaya başlarsa, "ben tek başıma ne yapabilirim ki"

diye düşünüp hiçbir şey yapmayan milyonlarca insan da o bir kişiye özenip ona katılır. Böylece karıncaların el ele verip küçük küçük cüsseleleriyle yüz binlerce karıncanın yaşayabileceği bir yuva yapmaları gibi insanlar da bir ve beraber olurlarsa bu çirkin eylemi durdurabilirlerdi.

Hintli adam bazı şeylerin farkına varmış bir şekilde yatak odasına gitti ve kendini yumuşacık yatağına bıraktı. Tüm gece sandalyede uyumuştur ve her yeri ağrıyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı. Ama durdurması gereken bir eylem vardı. Hemen yapacak bir şey bulup bir adım atmalıydı ki insanlar da bilinçlenip kendisine yardım etsinler. Hiç istemeyerek de olsa yatağından kalktı ve oturma odasına geçti. Bir plan yapabilmek için güncel bilgilerden haberdar olması gerekiyordu. Televizyonundan haber kanalını açtığında tüm duyguları birbirine karışmıştı. İçindeki umut ve mutluluk bir anda sönmüş yerini endişe ve şaşkınlık almıştı. Bu gördükleri gerçek miydi? Yoksa beyni kendisine oyun mu oynuyordu? Gözlerini ovuşturdu, biraz ayakta gezindikten sonra tekrar baktı habere. Hayır! Gördükleri tamamen gerçektir.

Kötüler harekete geçmişti. Kocaman bir tank yapmışlardı ve bu tank ateş ettiği her yeri donduruyordu. İnsanlar da dahil! Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Kalpleri de tankın ateş ettikleri yerler gibi donmuş olan insanlar, nasıl bu kadar acımasız, vicdansız ve merhametsiz olabiliyorlardı?

Tankın ateş ettiği yerdeki insanların hepsi donuyordu. Bununla da yetinmeyip karşı çıkmak isteyenleri "temel ihtiyaçlarınızı karşılamamanızı engelleriz, ayaklanma çıkarmayın" diye tehdit ediyorlardı. Barınmak, ısınmak ve yemek yemek herkesin hakkıydı. Böyle bir şey kabul edilemezdi. Belki bunları söyleyenler Hintli adamın yaşadığı yere çok uzaktı ama bu oraya gelmeyecekleri anlamına gelmiyordu. Amaçları tüm dünyayı dondurmaktı. Zamanla dünyadaki tüm iyiler donarak ölecekti. Bir şeyler yapılmalıydı. Daha fazla vakit kaybetmeden durdurulmalıydı bu dehşet manzara. Aksi takdirde daha fazlasını kendi üzerlerinde görebilirlerdi. Saat beşti ve adam bu saçmalığı durdurmak için ne yapabileceğini düşünüyordu. Kara kara düşünürken aklına bir fikir geldi. Hintli adamın mutfağında mini bir ocak vardı. Ocak çalışırken hem etrafına ısı yayıyordu hem de yemek ihtiyacını karşılıyordu. Hemen yatak odasına gitti. Bütün yorganlarını ve battaniyelerini büyük bir hurca yerleştirdi. Kıyafetlerini

de kamp çantasına koyduktan sonra hurcunu ve çantasını alıp hızlı adımlarla evden çıktı. Elindekileri minibüsüne yerleştirdikten sonra tekrar eve çıkıp ocağını aldı. Onu da minibüse koyduktan sonra planını gözden geçirdi. Amacı dünyayı dolaşıp kötülere karşı durmak isteyenleri bir arada toplamaktı.

Her şeyden emin olduktan sonra arabasını çalıştırdı ve kent meydanına doğru yola çıktı. Meydana varınca arabadan indi ve "Lütfen herkes işine ara verip iki dakika beni dinleyebilir mi? Son zamanlarda olup bitenleri illa ki duymuşsunuzdur. Yaşananlar hiç normal şeyler değil. Evet, biz şu anda rahatız ama ben burada bu konuşmayı yaparken bile orada onlarca masum insan donuyor ve çoğu soğuğa dayanamayıp hayatlarını kaybediyorlar. Bugün onlara bunu yapan yarın bizlere ne yapmaz. Bu yüzden bu eylemin bir an önce durdurulması gerekiyor." dedi. Hintli adam daha sözünü bitirmeden oradaki bir esnaf;

- Ben de bu eylemin durdurulmasını istiyorum ama ben tek bir kişiyim. Ne yapabilirim ki? dedi.

Hintli adam konuşmasına devam etti: "Senin gibi düşünüp hiçbir şey yapmayan milyonlarca insan var. Sen tek bir şey kişinin ama böyle düşünen herkes birleşirse milyonlar olabiliriz ve onları durdurabiliriz. Yapmanız gereken ocağınızı ve battaniyelerinizi alıp bana katılmanız. Şahsi aracı olanlar onlarla gelecek. Diğerleri ise benim minibüsüne binebilir. Hadi gelin gidelim ve bu kötülüğü durduralım!"

Hintli adamın sözünü bitirmesiyle insanlar hareketlenmeye başladı. Bazıları çoktan hazırlanıp gelmişti bile. Meydan zaman geçtikçe kalabalıklaşıyordu. Esnaflar, polisler, çocuklar, teyzeler, dedeler... Hintli adamın kalbi küt küt atıyordu. Acaba başarabilecekler miydi?

Herkesin hazır olmasıyla Hindistan'dan yola çıkıldı. Çin, Rusya, Almanya, İngiltere... Dünyanın neredeyse yarısını dolaşmış, oraya gitme isteği olan herkesi bilgilendirmişti. Hep birlikte Türkiye'de buluşacaklar ve Suriye, Lübnan üzerinden Filistin'e geçeceklerdi. Tabii iyiler çalışırken kötüler durur muydu? Onlar da iyilerin arkasından her yeri donduruyordu.

Milyonlarca insan onca yer gezmiş, sonunda bir ağacın dibine varmışlardı. Kırmızı kökleri, siyah gövdesi, bembeyaz dallarında yemyeşil yaprakları olan bir ağaçtı bu. Ağacın gölgesi hariç her yer

donmuştu. Etrafta donmuş insan bedenleri vardı. Ufukta bir şey belirmişti. Bu, her yeri donduran tanktı. İnsanların yiyecekleri tükenmiş, sadece ocakları kalmıştı. Ne yapacaklardı? Buraya kadar mıydı? İnsanlar umutsuzluğa düşmüşken yüzü örtük, dimdik duran cesur bir adam;

-Uyanın. Şimdi uyumanın zamanı değil. Kalkın ve direnin.

Kalabalıktan biri;

- Direnssek de kazabilecek miyiz ki?

Cesur adam;

- Direnmeden bilemeyiz.

Hintli adam kendine gelmişti. Ayağa kalkıp yüksek bir sesle;

- Herkes ayağa kalksın. Buraya kadar gelmişiz, şimdi pes mi edeceğiz? Hiçbir şeyimiz yoksa bile buraya gelmemizi sağlayan çok güçlü bir yüreğimiz var. Herkes ocaklarını getirsin. Hepsini birleştirip kocaman bir ocak yapacağız. Hâlâ zamanımız var.

İnsanlar umutlanmıştı. Yediden yetmişe herkes kalktı ve bir işin ucundan tuttu. Tankın yanlarına varmasına çok az kala ocağı bitirdiler ve çalıştırdılar. Ocağın yaydığı ısıyla donan yerler erimeye başlamıştı. Yapmaları gereken tek bir şey kalmıştı: Tankı durdurmak. Milyonlarca insan aynı anda tanka doğru koşmaya başladı. Yerdeki buz sarkıtlarını tanka atıyorlardı büyük bir öfkeyle. Ama bu çabalar tankı durdurmuyordu. Tank insanları ezerek yoluna devam ediyordu. Bu acımasızlığa son verecek noktanın konulması gerekiyordu. Yüzü örtük cesur adam elinde keskin bir sarkıtle tankın içine atladı. Elindeki sarkıtı tereddütsüz bir şekilde tankı kullanan adama sapladı ve tanktan aşağı attı. Tanktaki diğer adam da insanların ona baktığını görünce kaçmaya başladı. Yüzü örtük cesur muhafız sayesinde başarmışlardı. Tank durmuştu ve saplanan sarkıtlardan dolayı mekanizması bozulmuştu. İnsanlar rahat bir şekilde birbirlerine sarılmaya başlamışlardı. Tankın yok olmasıyla dünya eski haline dönmeye başlamıştı. Ocağı kapattılar ve yerde yatan insanların yanına gittiler. Evet yenmişlerdi ama geç kalmışlardı. Buzların içinde kalan insanlar soğuktan hayatlarını kaybetmişlerdi. Bu dehşet manzaranın sona ermesiyle herkes dağıldı.

Hintli adam ağacın dibinde tek başına oturuyordu. Düşünceliydi. Duyguları birbirine karışmıştı. Bir yandan dünya normal haline

döndüğü için mutluydu. Birazdan minibüse binip evine gidecek ve rutin hayatına devam edecekti. Diğer yandan, o hayatına kaldığı yerden devam edecekken hayatını kaybeden insanların bir daha eski hayatlarına dönemeyeceklerini düşünüp üzülyordu. Keşke o masum insanları da kurtarabilselerdi.

Güneş batmak üzereydi. Hintli adam ağaca yaslanmıştı ve güneşin batışını izlerken usulca uykuya dalmıştı.

6.

SON 48 SAAT

Ebrar Savaş

Konya - Osman Hulusi Ateş Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

İnsanlar yaratılış gereği; hayal kurmayı, umut etmeyi, gerçekler karşısında pollyanna kalmayı seven canlılardı. Endişelerinin üstüne bir tuval asıp tarçın kokan caddeler çiziyor, dünyalarına küçük umutlar sığdırıyorlardı. Çoğunun masmavi limanları, gökyüzünde uçuşan hayalleri, bulutların masalsı görünüşüne hayat veren bir geleceği vardı. İnsanların merkezine kurulu olan bir düzendi umut. Tıpkı genlerine işlemiş bir tılsım, hücrelerine serpiştirilmiş bir hazine gibi... Her koşulda var olan bir düzendi bu. Kahverengi dallardan pembe çiçekler açıyor, denizin derinliklerinde hala birileri nefes alıyorsa, inanın bana vazgeçmek için daha çok erken. Yeryüzündeki tüm çiçekler solsa bile, kuşlar gelmemek üzere göç etse bile, dünya artık yaşamayacak halde olsa bile, düzeltmek için cesaret edip bir mucize ortaya çıkarmaya çalışın.

Çünkü biz öyle yapacağız...

...

Sabahın erken saatleriydi. Daha yeni uyanmıştım. Elimi yüzümü yıkayıp bilgisayarın başına oturdum. Yaklaşık iki saat boyunca birkaç makale okuyup not aldım. Sonunda işim bittiğinde gözlerimi ovuşturarak koltuktan kalktım. Bilgisayarın yanında duran kahve bardağını da alıp mutfağa girdim. Tezgahın üzerinde birkaç bulaşık vardı. Kahve kupası ile beraber onları da makineye dizmiştim.

Mutfağı havalandırmak için tam perdeleri açacaktım ki, masanın üzerinde duran telefonumun çalmasıyla vazgeçtim. Efnan arıyordu. Aramayı açtığımda kulağıma gelen telaşlı sesi ile meraklanmışım. Birkaç saniye sonra ise duyduklarımı inanamıyordum. Arama devam ederken mutfak perdesini aralayıp dışarı baktım. Yoğun bir sis vardı dışarıda. Ekibe haber vereceğimi söyleyip kapattım.

Mutfaktan acele ile çıktıktan sonra salondaki televizyonu açıp haber kanallarına baktım. Her yerde aynı haber vardı. Rastgele birinde durdum ve spikeri dinlemeye başladım: Felâket... Diyordu. Geri düzeltilemeyecek kadar, tüm insanlığı bitirecek kadar büyük bir felaket... Yetkililer saldırıyı gerçekleştirenlerin üst düzey bir terör örgütü olduğunu düşünüyorlardı. Gazın kaynağı belli değildi. Bu yüzden de kontrol altına alınamıyor, hızla çevreye yayılıyordu Ekranada gördüğüm yoğun sis tabakası bundan sonra olacakların bir ön gösterimi gibiydi. Daha fazla haberi dinlemeden televizyonu kapattım. Üzerimde günlük kıyafetler olduğu için değiştirmeye gerek duymadan, seri bir hareketle montumu giydim. Telaşla dış kapıyı arkamdan kapatıp koşar adım bahçeye çıktım.

Dışarıda gittikçe yayılan sis önümü görmemi engelliyordu. Hızla ana yola çıktım. Bu havada araba kullanmak oldukça riskli olduğundan yürüyerek gidecektim. Telefon rehberimden birkaç numarayı arayıp acil laboratuvara gelmelerini söyledim. Bir an önce yetişebilmek için kestirme yollardan gitmeye çalışıyordum. Yaklaşık kırk beş dakikanın sonunda merkez binanın önüne gelmişim. Kapıdaki görevlilere kartımı gösterip içeri girdim. Aceleyle merdivenleri çıktıktan sonra koridorun sonundaki odaya doğru ilerledim. Kapıda ki sisteme şifreyi girip sonrasında güvenlik ekranına yüzümü yaklaştırdım. Sistem yüzümü tarayınca kapı açılmıştı. Adeta uzay kapsülünü andıran odaya girdiğimde, ekip arkadaşlarımla çoktan geldiğini görmüştüm. Yuvarlak masanın etrafına topluca oturduk. Ortamda can sıkıcı bir sessizlik vardı. Tuğtekin elindeki kumanda ile duvara bugünün verilerini aktardığında hepimiz dikkat kesilmiştik. Ekranada ilk önce dünyanın sis ile kaplanmış bir görüntüsü yer aldı. Şehirler, caddeler her yer gri bir örtünün altında kalmış gibiydi. Yavaş yavaş tüm ülkeler olağanüstü hal ilan ediyordu.

Sanırım daha kötüsüne hazır olmalıydık. Çünkü anladığım kadarıyla havada oldukça hızlı ilerleyen ve tüm dünyayı kaplayan, bu gazın içinde yüksek miktarda krimonplor vardı. Eğer engellenmez ise muhtemelen 48 saat sonra ozon tabakasında büyük bir açık oluştu-

rup atmosfere zarar verecekti. Güneş ışınları doğrudan dünya yüzeyine ulaşırsa, hiçbir canlının hayatta kalması mümkün değildi. Ultraviyole radyasyon bandı tüm canlı yaşamını bitirirdi. Bu felaketten de öteydi. Bu kadar kısa sürede bunu önlemenin sözlükte bir karşılığı bile yoktu. Şu saate kadar hiç kimse krimonplor hakkında detaylı bir araştırma yapmamıştı. Resmen literatürde sadece bu gazın ismi vardı. Baştan yapısını incelemek, bileşenlerine bakmak... Bunlar aylar sürerdi. Gerçekçi davranırsak durum oldukça kötüydü. Tuğtekin'in ekranı kapatmasıyla, hepimiz ayağa kalktık. Bizim gerçekçi davranmak gibi bir lüksümüz yoktu. Herkes üstüne düşeni yapmak için işinin başına geçmişti. Kulağıma ses cihazını geçirip sesimi ayarladım. Çalışmaya başlamadan önce dünyanın ne durumda olduğunu öğrensem iyi olurdu. Karşı taraftan gelen birkaç cızırtı sonunda nihayet Damion'u duyabilmiştim. Zaman kaybetmeden bir şey bulup bulmadıklarını sordum. Gazın yapısı hakkında, birçok bulgu elde ettiklerini söylemişti. Bu iyi bir haberdir işte. Gözüm saate kaymıştı. Son 47 saat... Vaktimiz daralıyordu. Sonuçları bilgisayara aktarmasını söyleyip bağlantıyı kestim. Uluslararası bir iş birliği yapıyorduk.

Kimyasalları iyoderik yöntemle ayrıştırmaya çalışırken, büyük risk aldığımızı bir kez daha fark etmiştim. Bırakın binayı en ufak bir hatada çevreye yayılacak kadar büyük bir patlama bile gerçekleşebilirdi. Ancak bunu göze almaktan başka şansımız yoktu. Oldukça dikkatli ve titiz çalışmaya özen gösteriyorduk. Elimdeki bataryayı masanın üstüne bırakıp gözlerimi tahammülsüzce yumdum. Defalarca kez farklı yöntemler denemiştik. Bileşenlerin oranlarını değiştiriyor yapılarını yeniden anlamlandırmaya çalışıyordum. Ancak ne yapsam olmuyordu. Kaçınıcı denememdi bilmiyorum ama ciddi bir enerji açığı çıkaran bileşik elde edemiyordum.

Krimonplor oldukça koku yayan bir gaz olmasına rağmen, bu bir şekilde bastırılmıştı. Ayrıca saf bir şekilde insan vücuduna oldukça zararlıydı. Ancak dışarıda ki gazın yapısını değiştirmiş olmaları ki, insan bedenine herhangi bir hasar vermiyordu. Neden böyle bir yola başvurulduğunu anlamamıştım. Eğer bunu yapanlar dünyanın zarar görmesini istiyorsa, neden gazın moleküllerini değiştirmek gibi bir zahmete girmişlerdi? Hem de bu oldukça riskliydi. Üzerinde oynamak büyük cesaret isterdi. Kalan 36 saate bakıp hızlandım. Yaptığım onlarca deney bir kez daha başarısızlıkla sonuçlanınca gözlerimi yorgunlukla ovuşturdum. Gözden kaçırdığım ne vardı? Neyi atlıyordum?

Tekrar kontrol ettim. Reaksiyon analizi yaptım. Bir türlü bulamıyordum. Açlıktan başımın dönmeye başlamasıyla, daha fazla yemeği erteleyemeyeceğimi anlamıştım. Tutduğum masadan uzaklaştım. Yaklaşık 12 saattir hiçbir şey yememiştim. Laboratuvarda normal şartlarda yemek yemek kesinlikle yasaktı. Ancak şu an vaktimiz olmadığı için burada yemek zorundaydık. Görevlilerin acil durumlar için koyduğu hazır gıda paketlerinden bir tane aldım. Poşetin içinden çıkan ısıtıcının içine koyup ısınmasını beklerken, bir yandan da yaptığım işlemleri zihnimden sıralıyordum. Nerede hata yapmıştım? Neden sonuç alamıyordum? Kafam çok düşünmekten patlayacaktı.

Az sonra ısınan yemeği yerken dosyaların arasına karışmış bir kağıt görmüştüm. Merak edip aldım. Kağıdın küçük bir bölümünde, geçen sene ekipçe çektiğimiz bir fotoğraf vardı. Tanıdık bir simaya gözlerim takılırken aklıma gelen şey ile durdum. Tabi ya! Bunu nasıl şimdiye kadar düşünmemiştim. Yemeği bir kenara bırakıp peçeteyle hızlı bir şekilde ağzımı sildim. Aceleyle Tuğtekin 'e durumu kısaca özetlerken, yanıma bir kaç kişiyi almam gerektiğini söylemiştim. Alpay ve Efnan'ı alabileceğimi söyleyip, elimizi çabuk tutmamız konusunda uyarılmıştı. Biraz sonra laboratuvardan neredeyse koşarak çıkmıştık. İki de bir şey anlamamıştı. Sadece beni takip ediyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Muhtemelen oldukça tuhaf gözüküyordum. Sonunda kütüphanenin kapısından içeri girdiğimizde, bir açıklama yapma ihtiyacı duymuştum. Raflardaki binlerce kitaba bakıp onlara döndüm. Nefes nefese kalmışlardı.

“Yaklaşık bir sene önce buraya gelen Honor Still... Bir hafta kalmıştı Türkiye’de. Laboratuvarı gezmiş, çalışmalarımızı incelemişti. Hatırlayın, laf arasında krimonplor hakkında araştırma yaptığından ve sonuçları özel bir belleğe yüklendiğinden bahsetmişti. Geçen gün kamera kayıtlarına bakarken fark ettim. Yurt dışına gitmeden önce, kimseye haber vermeden belleği laboratuvarın kütüphanesine bırakmış. Yani en azından ben öyle tahmin ediyorum. Gerçekten koyup koymadığını anlamak içinse, arayıp görmekten başka çaremiz yok.”

“İyi de, bellek burada olsa bile nasıl bulabiliriz ki? Burası devasa büyüklükte.”

Efnan'ın, durumun gerçekliğini gözler önüne seren sorusuna Alpay cevap vermişti.

“Orası bize bağlı. Elimizi çabuk tutsak iyi ederiz. Son 23 saatimiz

kaldı."

Az sonra hepimiz belleği aramaya başlamıştık. Aklımıza gelen her yere bakıyorduk. Rafların üstüne kitapların arasına... Ama yoktu, hiç bir yerde yoktu. Yaklaşık üç saattir aramamıza rağmen bulamamıştık. Kamerada görmesem belleğin burada olduğundan şüphe ederdim herhâlde. Kütüphanenin içinde kamera bulunmuyordu ancak koridorlarda oldukça fazlaydı. Görüntülerde sadece Honur Still elinde küçük bir kutu ile kütüphaneye giriyor, sonrasında ise kutuyu içeride bırakıp dışarıya çıkıyordu. O kutuya sürekli belleği koyuyordu. Bir nevi kılıf gibiydi. Emin ki burada bir yerde olmalıydı bu bellek. Aceleyle bir kitabı rafından almaya çalışırken olduğu yerde kalmasıyla şaşırmıştım. Sanki tutkal ile sabitlenmiş gibi asla kıpırdamıyordu. Zorlamayı bırakıp kitabı incelemeye başladım. Daha çok bir ansiklopedi 'ye benziyordu. Sanki sert bir maddeden yapılmış gibiydi fakat bildiğimiz kitaptı işte.

Kitabın tozunu silmeye çalışırken elim kitabın yüzeyinde bir şeye çarpmıştı. Hemen ardından kitap gürültüyle önüme düşünce gözlerim kocaman oldu. Açılan sayfalarının arasından küçük bir bellek duruyordu. Heyecanla eğilip alırken, bir yandan da Alpay ve Efnan'a sesleniyordum. Belleği kütüphanedeki bilgisayarlardan birine taktarken onlar da çoktan gelmişlerdi. Ekran açılmıştı. Onlarca klasörle karşılaşacağımızı düşünürken sadece tek bir dosyanın kayıtlı olmasına şaşırmıştım. Tıkladığımda önümüze bir video düşmüştü. Hiç bir şey anlayamıyordum. Ne bir doküman ne de bir belge... Hiç bir şey yoktu. Kafa karışıklığı içinde açmıştım. Şu an karşımızda Honur Still vardı. Birbirimize baktık. Bu da ne demek oluyordu? Ekrandaki adam konuşmaya başlarken şaşkınlığımızı bir kenara bırakıp dikkatimizi ona yoğunlaştırdık.

"Ben TRFİLL araştırma ekibinden Honur. Bu bellek elinizde ise muhtemelen deney çoktan başarısız olmuştur. Dünya büyük bir felaketle karşı karşıyadır. Siz belki de saniyeler ile yarışyorsunuzdur. Dediklerim anlaşılmıyor değil mi? O zaman size olayı en başından anlatayım. 2025 yılında uydular fırlatma aşamasında oldukça riskli bir süreçten geçiyordu. Büyük emekler verilip sonuçsuz kalabiliyor, bazen yörüngeye ulaşmadan uzay boşluğunda kayboluyordu. Bilim adamları bunu daha az maliyetli ve stressiz yapmanın yollarını araştırıyor, aynı şekilde bizde bunun hakkında çalışmalar yapıyorduk. Biraz zaman almıştı ama uyduları yörüngeye yerleştirmenin bir yolunu bulmuştuk. Sritanyum gazını yüksek kapasiteli santral-

lerde depolayıp akım seviyesini maksimuma getirince, oldukça büyük bir enerji açığa çıkıyordu. Bu enerjiyi sentezleyip yaklaşık 300 tonluk maddeleri kolayca yönlendirecek, daha az masraf ve efor ile yörüngedeki uyduları kontrol altına alabilecektik. Ancak bu gazı depolamanın düşükte olsa bazı riskleri vardı. Herhangi bir aksaklıkta dünya yüzeyinde hasar oluşturabilirdi. Ancak ülkeler uzayı ikinci bir ihtimal olarak değerlendirdikleri için dünyayı böylesi bir riske atmaktan çekinmediler. Tüm durumlar hesaplanmalıydı ancak bilim adamları bunun üstünde fazla düşünmedi. Sritanyum gazı hava ile tepkimeye girince yoğun miktarda krimonplor açığa çıkarıyordu. Gazın yapısında birkaç oynamalar yaparak açığa çıkacak krimonplor' un zararlarını azaltmaya çalıştılar. Sonuç olarak kokusunu bastırıp canlılara zarar vermeyecek bir forma dönüştürmüşlerdi. 2027 yılında deneye başlanmıştı artık. Vicdan olarak rahat hissetmiyordum. Yanlış bir şeyler vardı. Sebep ne olursa olsun kimsenin canını tehdit etmeye hakkımız yoktu. Bu yüzden Ekip olarak çalışmalarını yürütürken, ayrıca bende bireysel olarak krimonplor gazını araştırıyordum. Yüzlerce test, onlarca denemeden sonra bir sonuca varmıştım. Krimonplor sadece hpedren gazı ile temas edince etkisini yitiriyordu. Bir nevi birbirlerini nötrlüyorlardı. Hpedren'nin moleküllerinde bulunan okrant gazı sayesinde gerçekleşen bir tepkimeydi bu. Ayrıca unutmayın, iki gazın da aynı miktarda olması lazım. Bunu çok iyi ayarlamalısınız ki, fark olmasın. Zaten gördüğünüz o kitaba detaylı bir şekilde yazdım. Formüllere dikkat edin. Yaklaşık iki yıl boyunca bu çalışmalarını yürüttüm. Olası bir sorunda müdahale etmeyi düşünüyordum ancak yedi ay önce kanser olduğumu öğrendim. Doktorlar tahmini bir yıl ömrümün kaldığını söyledi. Bu belleği birine teslim etmem gerekiyor. Burada güvenebileceğim kimse yok. Yarın Türkiye'ye uçacağım. Türkler güvenilir bir millet. Umarım orada belleği teslim edeceğim birilerini bulabilirim. Dünyayı birilerininin kurtarması gerekiyor.”

Video burada bitiyordu. Ekrandaki bakışlarımı çekerken, gözümün saate takılmasıyla hızla ayağa kalktım. Son 17 saatimiz kalmıştı. Efnan bilgisayardan belleği çıkarmıştı. Bende yerdeki sayfaları açılmış kitabı aceleyle elime aldım. Kütüphaneden hızla çıkmıştık. Koridorları geçip Laboratuvarın önüne geldiğimizde vakit kaybetmeden şifreyi girdik. Kapı açılırken ses çıkardığı için herkesin konsantrasyonu bozulmuştu. Özür dileyip buraya bakmalarını istemiştim. Laboratuvarın tam ortasına doğru ilerledim. Tüm eki-

bin yorgunluktan ayakta duracak hali yoktu. Önce bir sonuca ulaşım ulaşmadıklarını sordum. Olumsuz yanıt almıştım. Ses tonumu ayarlayıp konuşmaya başladım. Kısaca videoyu ekibe özet geçtikten sonra derin bir nefes aldım. "Arkadaşlar çok yorgunsunuz biliyorum ama lütfen biraz daha dayanalım. Önümüzde çok az bir vaktimiz kaldı. Yapabiliriz."

Herkes yeni bir çözüm yolu bulmanın sonucunda biraz daha canlanmış, işinin başına dönmüştü. İlk önce havada bulunan krimonplor gazının oranını tespit ettik. Sonrasında ise hpedren gazını yapay basınç ile sıkıştırmaya başlamıştık. Bu oldukça çok zamanımızı almıştı. Vakit o kadar hızlı ilerliyordu ki. Biz daha yeterli miktarda hpedren depolayamamışken, geri sayım başlamıştı. Hepimiz o kadar gerilmiştik ki elimizi çabuk tutmaya çalışıyorduk. Son altı dakikamız kalmıştı ancak hala yeterli değildi. Saniyeler ilerlerken elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorduk. Laboratuvar da hummalı bir çalışma vardı. Başaracağımıza sonuna kadar inanıyorduk. Kalan beş dakikaya bakarken içimden yetişmesi için dua ediyordum.

Yelkovan ve akrep sanki yarışıyor gibiydi. Son saniye kalmışken bir anda iki gazda eşitlenmişti. Hepimiz derin bir nefes almıştık. Şimdi geriye sadece hpedren ve krimonplor gazının tepkimeye girmesini sağlamak kalmıştı. Çatıya çıkıp gazı serbest bıraktığımızda bizde aşağıdan olanları izliyorduk. Kimse çatıda değildi. Tepkime esnasında oldukça fazla basınç olduğu için uzakta durmayı tercih etmiştik. Gaz havada büyük bir hızla yayılırken, sis de yavaş yavaş dağılmıştı. Hepimiz bahçedeydik. Herkes birbirini alkışlıyordu. Alpay telefonundan ana haber bültenlerinin attığı başlıklara bakıp kendi kendisiyle gurur duyuyor, Efnan ise "Bu anı ölümsüzleştirmeliyiz." diyerek sürekli fotoğraf çekiyordu. Yarım saat böyle enerjili bir şekilde durduktan sonra hepimiz yorgunlukla çimlerin üstüne yatarken, gözlerimiz kapanmaya başlamıştı bile. Uykuya dalmadan önce Efnan'ın sadece " Biraz dinleneceğiz!" Diyen sesini duymuştum.

7.

GEÇEN YAZ

Zehra Ünlü

Sakarya - Serdivan Şehit Yılmaz Ercan Anadolu İmam Hatip Lisesi

Geçmiş hiçbir zaman peşimizi bırakmaz. Unutmuş gibi davranırız, kanıksarız ama yaşanan bir kere yaşanmıştır. Hiçbir zaman silemeyeceğimiz bir mürekkeple yazılmıştır. Hatırlamak istemediğimiz anıları silemediğimiz gibi bu anılar kendilerini hatırlatmaktan ayrı bir zevk alır. Bazen kokular, ritimler ve fotoğraflar; bizi geçmişe dönmeye, onu hatırlamaya zorlar. Unuttuğumuz anıları ve hisleri gün yüzüne çıkarmak üzere anlaşmışlardır. O anda uzun süre duvarı izlemek ya da boşluktan kendimizi aramak görevimiz olur.

Hatırlamaktan daha zor olan, özlemine giderememektir. Hissedilen özlem, damarlarında gezinip kalbinde toplanırdı sanki insanın. Geçmişe dair tüm suçlar örtülür; şikâyet edilenler, özlenenler olurdu. Zaman geçtikten sonra, zamanın ve anıların geri alınamayacağı iyice anlaşıldığında, geçmişin içindeki güzellikler fark edilirdi. Daha sonrası ise beyaz soğuk duvarlar olurdu. Güzel anılar suçmuşçasına ağlatırdı insanı. Zamanı geri alamamanın çaresizliği tokat gibi çarpardı surata.

Gelecek düşünülmeden çekilen onlarca fotoğraf, bir gün kokusu alındığında ağlatacağı düşünülmeden sıkılan parfümler, arabanın radyosunda rastgele çıkan şarkılar...

Ağlatacağı bir gün, bugündü.

(...)

Sıcak bir yaz günüydü. Mevsimden dolayı olacaktı ki etrafta do-
laşan sinekler artmıştı. Elimde kavanozla, eve giren sineği kovalı-
yordum. Yazlarım böyle geçerdi, sinekleri avlamakla. Vızıltıları beni
rahatsız ediyordu. Koridorun başındaki oturma odasından, evin en
ucundaki salona kadar sineği takip etmişim. Şimdi uğrayacağımız
mekân benim odamdı. Sineğin peşinden odaya girdim.

Yatağıma konduğu zaman kavanozu hızla yatağa indirdim. Ni-
yetim zarar vermek değil, ait olduğu ortama geri göndermekti. İyi
niyetime karşın yakalayamadım. Masaya konduğu zaman kavanozu
masaya biraz şiddetli çarptım. Yine yakalayamayınca başka bir plan
uygulamayı denedim. Bu sefer onu sinsice takip edecektim. Kitaplı-
ğıma doğru gitti. Elimde kavanozla peşinden gittim. Dolabımın en
arkasına sıvıştı. Konduğu fotoğrafı görünce dikkatim çoktan dağıl-
mıştı.

İçine fotoğraf koyulmuş çerçeveyi elime aldım. Geçen yaz çekil-
miştik. Görmek istemiyorum. Bunca zamandır görmek istemediğim
için rafın en arkasına koymuştum. Bakmak için cesaretimin oldu-
ğunu hissettim. Gözlerimi, sürekli bakmaktan kaçındığım fotoğrafa
diktim. Artık geçmişi anmanın zamanı gelmişti. Fotoğrafa iyice bak-
tım.

Dirseğini küreğin sapının üstüne koymuş Cemil amca, aramızda
bir çınar; yeşil başörtümün üstüne taktığım şapkaıyla sırttan ben...

Hepimiz kameraya poz vermiştik.

Geçen yazdan kalan tek fotoğrafım buydu. Fotoğraf çekilmek hiç
aklıma gelmemişti. Bu fotoğraf anı kalması içindi. Görünüşe göre
amacına ulaşmıştı.

Birlikte sırtıttığımız bu kare, benim için çok önemliydi. Her gör-
düğümde sanki bir yıl öncesindeymiş gibi hissederdim.

Pek fazla dışarı çıkmazdım. Çıkmayı çok istemiştım ama o za-
manlar hiç arkadaşım yoktu. Sokağa çıktığımda birilerini tek tük gö-
rüyordum. Onlar da yaşlı oluyordu. Ben ise henüz on altı yaşınday-
dım. Arkadaşım olmadığı için dışarı çıkma sebepim de olmamıştı. O
gün bir ayrıcalıktı çünkü markete gitmek üzere dışarı çıkıyordum.
Yol kenarındaki kaldırımdan yürürken pis bankları ve biçilmemiş,
bakımsız çimleri görmüştüm. Bakımları yapıldığında hepsi çok gü-

zel olabilirdi ama ilgilenen kimse yoktu, onu görene kadar böyle düşünüyordum.

Cemil amcaı o zamana kadar tanıımıyordum. Yolda onu gördüğümde içimden “Bu kadar otla tek başına nasıl başa çıkacak bu ihtiyar?” diye geçirmeden edememiştim. Sonrasında sanki birisi bana “Yardım et, o zaman tek olmaz.” demişti. Sanırım bu iç sesim oluyordu. Daha fazla düşünmeden yanına gittim.

“Yardım edebilir miyim?” İşte bu soruyu işlerin nasıl sonuçlanacağını tahmin etmeden sormuştum.

Kocaman gülümsedi. “Şu makineyi kullanırsan çok yardımın olur.” Yandaki çim biçme makinesini işaret ediyordu. O anda markete gideceğimi unutup kendimi bu bahçe işine kaptırmıştım. Ona yardım etmek, yardımım sayesinde rahatladığını görmek ve onu mutlu etmek hoşuma gitmişti. Toprakla ilgilenmek, çimleri biçtiğimde çıkan ot kokusu beni rahatlatıyordu. Evde kendimi telefona esir ettiğim zamanlarda kaçırdıklarımın bunlar olduğunu fark edince üzülmiştim.

İkinci sonrasıydı. Öğle vakitleri çok sıcak olduğu için dışarı çıkanlar bu saatleri tercih ediyordu. Aslında sokağın nüfusuna kıyasla dışarı çıkanların sayısı çok azdı. İnsanların dışarıda yapacak aktiviteleri yoktu. Evde telefona bakmak onlara daha cazip geliyordu. Sanırım bundan sıkılan tek kişi ben değildim.

Cemil amca tüm gün evde oturmaktan sıkıldığından ve torunlarının onunla hiç konuşmadığından dert yandı. “Büyüyünce anlatacakları bir hatıraları olmayacak. Ne acı!” dedi. İşte bunca zamandır duyurmaya ihtiyacım olan cümleler tam olarak bunlardı. Kafama bir anda dank etmişti. Benim gelecekte anlatacak neyim vardı? Anlatabileceğim en büyük anım kafeyi idare etmeye yardımcı olmaktı. Sadece “Aileme yardım ediyordum.” diyebilecektim. Anılar biriktirmem lazımdı. Şu anki imkânlar sonsuza kadar benimle durmayacaktı. Bir saniye gerisine bile dönemiyordum. Geçmişe döndüğümde vicdan azabı çekmek istemediğimi fark etmişim. Bu bahçe işi benim için bir fırsat olabilirdi. “Yarın da çalışacak mısınız?” diye sordum.

Küçük bir kahkaha attı. “İş bitmedi ki. İş bitene kadar buradayım.” dedi. “Peki yarın da size katılsam olur mu?” Nispeten uzun boyluydu. Biraz kamburluğu da vardı. Bana doğru eğilerek “Çok sevinirim.” dediğindeki mutluluğumu hatırlıyorum. Gülümsemesine

karşı gülümsedim.

O gün, yardım edilebilecek ne varsa yardım etmeye çalıştım. Cemil amca yorulmuşa benziyordu. "Bekleyin lütfen, içecek getireyim." dediğimi çok net hatırlıyorum. Aldığım cevap "Zahmet etme kızım." olmuştu ama onun susadığını görebiliyordum. Nefes nefese kalmıştı ve dinlenmesi gerekiyordu. Seksenli yaşlarda olmasına rağmen bu kadar çalışması bile iyiydi. Biraz aradan zarar gelmezdi.

Kafemiz buraya yakındı. Hemen oraya koştum. Limonataları kapattığım gibi geri geldim. Beni beklerken bile dinlenmemiştii. Onu vefat eden dedeme benzetiyordum. Belki de ona çabuk ısınmamın sebebi buydu. Dedem hayatta olsaydı onun da Cemil amcaı seveceğinden emindim.

Aradan sonra çalışmaya geri döndük. Neyse ki kıyafetlerim yeni değildi. Üstüm başım çamur olmuştu ama yapılan işten zevk aldık-tan sonra bu önemli değildi. Akşamın nasıl geldiğini anlamayacak kadar zevk almıştık. Akşam olduğunda Cemil amca "Teşekkür ederim güzel kızım. Umarım torunlarım bir gün senin gibi olurlar." demişti. Bunu demesiyle nasıl karşılık vereceğimi bilemez hâle gelmiş-tim. "Umalım da daha iyi olsunlar." diyebilirdim.

Ertesi gün ve ondan sonraki günlerde hep çalıştık. Daha önce bakımlı olsa ne kadar güzel olacağını düşündüğüm bahçe resmen par-lamaya başlamıştı. Emeklerimizin sonuçlarını gördükçe hem mutlu oluyorduk hem de daha çok çalışmak istiyorduk. Dikeceğimiz ağaç-ların yakında buraya renk katacağını düşünüyordum. Güller diktik ve Cemil amca evdeki saksıları bankların yanına koydu. Çimler bi-çilince çocuklar yollarda değil, bahçede oynamaya başlamışlardı. Bankları tertemiz olduğu için herkes oralarda oturuyordu. Sokağın canlanmasını izlemek ikimiz için de büyük bir zevkti. Bizim çalıştı-ğımızı gören insanlar yardıma geliyordu. Aslında çok iyi komşuları-mız olduğunu öğrenmiştim. Burada çok fazla arkadaş olabileceğim kişi vardı. Neredeyse her akşam, çalışmayı bitirdikten sonra, birlikte piknik yapıyorduk. Cemil amca bize katılamıyordu çünkü yoruluyor-du. Kafemizin yakın olduğunu söylemiştim. Bazen oraya gidip otu-ruyorduk. Kolay kolay unutamayacağım günler işte böyle oluştu.

Sokakta çocuk cıvıltısı artmıştı. Yolda oynamak tehlikeli diye es-kiden dışarı çıkmayanlar şimdi çıkıyordu. Bahçe işlerimiz bittiğinde çalışmak yerine hep birlikte oturuyorduk. Bu sefer Cemil amca da geliyordu. Birçok insan tanımıştım. Gelecekte anlatmak için birik-

tirdiğim anılarım olmuştu. Bu anıları biriktirmemde yardımcı olan herkese teşekkür etmek isterdim. Ne yazık ki birisine etmek çok geç aklıma geldi. Evet, Cemil amcanın fotoğrafına bakmak istememenin sebebi buydu. O vefat etmişti.

İlk duyduğumuzda hepimiz çok üzülmüştük. Koca bir yazımızı güzelleştiren insan, ona teşekkür bile edemedim gitmişti. Hepimizin içi buruk olsa da onu sevdiğimizi bildiğini biliyorduk. Onun anısını yaşatmak için diktiği ağacı çitlerle çevirdik.

Cenazesinde torunlarının çok ağladığını görmüştüm. Onu çok sevdikleri belliydi ama geç kalmışlardı. Konuşurken onunla yeterince zaman geçiremediklerini söylemişlerdi. Suçun kendilerinde olduğunu biliyorlardı. Yapılabilecek bir şey yoktu. Dedelerinin onlarla konuşma çabalarına karşın onu hep tersledikleri için vicdan azabı çekiyorlardı. Şimdi ise dedelerinin tek bir sözcüğüne hasret kalmışlardı. Önemli olan, iş işten geçmeden kıymet bilmektir.

Elimdeki fotoğrafa bakarken kardeşim kapıyı çaldı. “Seni dışarı çağırıyorlar.”

Dış kapıya koştum. Geçen yaz arkadaş olduğumuz, kış boyunca birbirimizi bırakmadığımız arkadaşlarım beni bekliyordu. Onlara baktığımda gülümseyerek biri “Otlar biraz fazla büyümemiş mi?” dedi. Elinde bir çift eldiven vardı. Gülümseyerek bana doğru uzattı. “Hadi!”

Dışarı çıktım. Geçen yaz olduğu gibi birlikteydik. İşleri bölüştük ve çalışmaya başladık. Çim biçme makinesini yine ben kullanıyordum. Konuşmadığımız anlarda Cemil amcayı düşünüyordum. Çok güzel günlerdi. Bir yandan içim acıyor bir yandan da o anları yaşadığım için şükrediyordum. Yüzüm düşmüş olacak ki arkadaşlardan birisi “Üzülme. Bak onun sayesinde hep beraberiz. Bizi böyle görseydi ne kadar mutlu olurdu.” dedi.

Doğru söylüyordu. “Haklısın.” dedim. Biraz sonra eski neşem geri gelmişti. O gün, eski günlerdeki gibi çalıştık. Yorulduğumuzda dindlendik ve kafeye gidip yine limonata içtik. Bu limonatanın içinde sadece limon yoktu. Çilek ve karpuz da vardı. Geçen yaz bulduğumuz bir tarifti. Bir kere böyle içtikten sonra her gün böyle içmeye başlamıştık. Cemil amca da bu limonatayı çok sevmişti. Nedense bunu menüye eklemek hiç aklıma gelmemişti. Tarifini bir kâğıda yazdım.

İsmini ise ortak bir fikirle koymuştuk: “Geçen Yaz”

8.

ALLAH VAR, HER ŞEY VAR

Mehmet K6ksal

İstanbul - Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sabahları hep b6yle başlıyordu. Ne olursa olsun bu histen kurulamayacaktı sanki. AlıŐırsın demiŐlerdi, daha kimler gelir ve gider hayatına, zamanla geçer demiŐlerdi. Evet zaman geğmekteydi geğmesine ama zamanla hiçbir Şey geğmemekteydi. Onun adı hala mıh gibi aklında kazılıydı ve her ama her g6n6 aynıydı: umutsuz ve umarsız. Bug6n de işe gitmek için kalkabileceği en son saatte kalktı, kapının arkasına astığı kaç g6nd6r ıamaŐır makinesine atılmayı bekleyen 6t6s6z g6mleklerinden birini giydi, altına da dolabının en dibine attığı kırıŐık pantolonlarından birini geğerip kemer bile takmadan evden ııktı. Bir ortaokulda 6đretmen olarak ıalıŐmaktaydı. M6d6r6 Salih Bey ile aylardır arası sıkıntılıydı. Hafta içi beş g6n sabahtan akşama 6đrencilere matematik anlatılmalıydı. Oysaki o ıoğu zaman ilk derse gelmiyor, bazenleri 2-3 ders erken ııkıyor, bazı zamanlar ise okula bile uğramıyordu. Psikolojim bozuk derdi. Tanıdığı bir doktordan rapor alır, okula gelmezdi. İŞte o g6nler değme keyfine demek isterdik ama işe gitmediği g6nlerde daha da bir melankolik olurdu. İkindi vakti olmadan yataktan ııkmaz. ııktığı gibi de iki 6đ lokma karnına bir Şeyler tıkıŐtırıp geceye kadar geri yatardı.

Otob6se zor bela yetiŐti. Buna binmeyeydi sonraki iki saate geliyordu. Doğuda otob6s hatları ıok geliŐmemiŐti. 2-3 saatte bir otob6s geçerdi. Dikkatli olmalıydı. Daha geçer m6d6r6nden 6ltimatom ye-

mişti. “Tüm izin ve rapor hakların tükendi” demişti müdür. “Bi ders daha kaçırırsan dinime imanına zeynel abidin bile kurtarmaz he seni. Kanun var kanun, hükümet bakiyo bize her hafta.” diye de eklemişti. Umurunda mıydı? Umurunda değilse bile olması gerektiğini hissediyordu. Bir meslek sahibi olmak için senelerce dirsek çürüt-tüğü öğrencilik yılları aklına geldi. Bir şekilde kiranın ve faturaların ödenmesi gerekiyordu. Son zamanlarda mezarlığından fırlayan bir iskelet gibi hissetse de yapacak çok bir şeyi yoktu. İsterse küfredsin, bela okusun, lanet etsin yaz tatiline kadar dayanması gerekiyordu. Çok da fazla kalmamıştı. 4-5 hafta dayansa bir de üstünkörü sınavları hazırlasa bitecekti bu sene de. Sonra ne olacaktı peki: başka bir okul senesinin sonunda yaz tatili, sonra yine bir okul senesi sonra yine bir yaz tatili... Yıllar böyle geçip giderken bir arada ölecekti herhalde. Tabi son nefes ne kadar erken gelse onun için o kadar iyi olurdu. Çok daha evvel her şeyi bitirmek isterdi ama bir kere doğmuştu, ölmek ise yasaktı. Otobüsten indi ve okula doğru olan uzun dikçe yolu küfrede küfrede yürümeye başladı.

Okulun kapısında kendisini bekleyen Salih Bey'i gördü. Tam selam verecekti ki müdür her gün olduğu gibi haşlamayla karışık bir vaaz vermeye başladı:

- Ders başladı teknil 15 dakikadır nerdesin hoca? Talebeler dışarıda gürültü patırtı yapıp durur. Hocalar ders işleyemez olmuş. Olmaz hoca olmaz. Hem bu üstündeki paspal paçavralar ney? Ütü yok mudur sizin evde? Essahlı bir şeyler giy hoca, burası dingonun ahırını değil

- Eyvallah hocam dikkat edeyim.

Müdür homurdandı. Her gün “bir daha dikkat edeyim” derdi Asaf Hoca. Salih Bey de ne diyeceğini bilemezdi. Öyle çok sert mizaçlı birisi değildi. Asaf Hocanın her gün böyle gecikeceği, düzelmeyeceği belliydi de ne yapacağını bilemiyordu açıkçası. Neyse ne diye düşündü her gün olduğu gibi. Kendini rahatlatmaya çalıştı, 10-15 dakika derse geç kalsa ne olurdu ki. Hem öğrenciler Asaf hocayı çok severlerdi. Görevini yerine getirmenin verdiği mesudiyetle odasına yöneldi.

Dersleri Asaf Hocaya olan 7-E öğrencileri sınıflarına dönüp “Hoca geliyor!” diye bağırdılar. Hepsi hızlıca sıralarına döndüler ve güzelce yerleştiler. Asaf Hoca yüzünde hafif bir tebessümle sınıfa girip arkasından kapıyı kapattı. Gülerek konuşmaya başladı:

- Lan tıfillar kaçınıcı oluyor bu? Ben geç gelince müdürün kulağına gitmesin giderse topunuzla ders işlerin demedim mi? Ben de gelcektim hemen hop hop ders anlatcaktım salcaktım sizi. Koridorlarda haytalık yapın dedim mi, sınıfta ne halt işliyorsunuz işleyin işte. Vay eşekler sizi vay. Alim söyle bakim niye susturmadın bunları?

- Hocam valla billa imanım gevrediyse zırtolara dışarı çıkmayın demekten. Müdür bizim hocaya kızacak sonra gitti gülüm keten helva tekmiş gün bizim hoca da hıncını bizden çıkartacak ders işleyecez diye. Ama bi söylentidir çıktı da nereden çıktıysa bin belasını versin, gelmeyecekmişiniz. Ondan sonra Allah kitapla bile tutamadım bunları hocam tutturdular bahçede top oynayacaz diye

Alim 7-E'nin sınıf başkanıydı. Tüm okulda da Asaf Hocayı en çok seven öğrenciydi. Yaşına göre zihnen çok olgundu. Büyümüş de küçülmüştü resmen. Asaf Hoca öğretmenler odasında bir muhabbetten babasının annesini öldürdüğünü ve müebbet hapis yediğini öğrenmişti. Üzülürdü çocuğa. Bu yaşında kim bilir ne acılar yaşamış, neleri göğüslemek zorunda kalmıştı. Her gün okul çıkışı otobüs beklerken Alim'in camiye gittiğini görürdü. Gıpta ederdi. Kendisinin mabutla arası uzun zamandır bozuktu. Cumalara gitmeyi bile uzun zamandır bırakmıştı.

Yüzünde tebessümle Asaf Hoca işaret parmağıyla çocuklara işaret ederek dedi:

- Vay haytalar, sizi gidi sizi...

Öğrencileri masum masum gülüştüler, hoca devam etti:

- Gülmeyin len! Hem bir daha da çaktırmayın he bak sonra müdürle aram bozuyor. Neyse nerede kalmıştık dün, heh doğru bir bilinmeyenli denklemler...

Bütün gün bir hikâyenin önceki sayfasıyla sonraki sayfası arası kadar hızlı geçmişti. Zaten bugün az dersi vardı, erken çıkıyordu. Okuldan çıkarken kapıda bekleyen Salih Bey'in yargılayıcı bakışlarıyla karşılaştı. Umursamadı, selam verip durağa doğru yokuşu inmeye başladı. Durağın hemen arkasında Alim'in gittiği cami vardı. Bir minareli küçükçe bir camiydi. Okula ilk başladığı zamanlar inşaatı bitmişti. O günleri özledi. Hayatına onun daha girmedikleri günleri. Ne kadar da habersiz ve mesut yaşamaktaydı o zamanlar. Bir kişi her şeyi ne kadar hızlı değiştirebiliyordu işte. Klasik bir aşk hikâyesiydi. Mecnun çok sevmiş, Leyla ise hiç karşılık vermemişti. So-

nunda da Leyla'nın doğu görevi bitmiş memleketine geri dönmüştü. Mecnun yani Asaf ise burada doğup büyümüştü. Hayatının sonuna kadar da burada olacağı benziyordu. Farklı dünyaların insanlarıydı anlayacağınız. Batılı, entel dantel, birikimli, şehirli, tabiri caizse İstanbul hanımefendisi ve ona ölümüne âşık, doğulu, köyden gelen, ağzı şiveli çocuk...

Durağa vardı, oturup otobüsü beklemeye başladı. Bir yarım saat geçti otobüs gelmedi. Sonra bir yarım saat daha geçti sonra bir yarım saat daha, gelmek bilmiyordu otobüs. Evine dönüp yatıp uyumak istiyordu. Sonunda biten okulun zilini duydu. Yokuştan inen canhıraş koşuşan çocukları gördü. Camiye doğru giden Alim dikkatini çekti. Çocuk resmen her gün camiye gidiyordu, okuldaki hocaların dediğine göre de saatlerce çıkmıyordu. Evliya falan mıydı bu çocuk? Hem şu otobüs nerede kalmıştı? Erken çıkmasının hiçbir olayı kalmamıştı. Bir saat daha geçti, otobüs daha hala gelmemişti. Durağa koşarak gelen birini uzaktan seçti. Yakınlaşınca otobüs şoförü olduğunu gördü. Şoför nefes nefese konuştu:

- Hocam yolda araç hararet yapıvedi. Ben de size haber vermeye geliverdim. Buradan bir şeyler bulup akşama doğru düzeltivereceğim inşallah.

Bir bu eksikti işte. Zaten saatlerdir beklemekteydi, akşama kadar daha mı bekleyecekti? Lanet etti, bari bir yer bulayım da uyuyayım diye düşündü. Öğretmenler odasındaki koltukta feci uyulurdu uyulmasına yalnız okul yokuşunu yürümeye üşendi. Hemen arkasındaki cami aklına geldi. Arka bir yere geçip güzel güzel uyuyabilirdi gibi. Aklına yattı. Ayağa kalktı, caminin merdivenleri hayatında ilk defa çıktı. Ayakkabılarını çıkardı, cami kapısının üstündeki isim dikkatini çekti: "Felah-ı Hızır Cami". Neden bilinmez içinde bir rahatlama hissetti. Bu camilerin de bir manevi tarafı vardı he gerçekten. İçeri geçti ayakkabılıkların önünde en arkada güzelce bir köşe buldu, utanmadan yatıverdi. En ön safta huşuyla rahlede kuran okuyan Alim dikkatini çekti. Çocuğu inceleyip anlam vermeye çalışırken çocuk kuranını kapattı, rahleye bir kenara çekti ve içli içli ezan okumaya başladı. Namaz vakti gelmişti. Daha önce çok ezan duymuştu ama hiç bu kadar içlisini dinlediğini hatırlamıyordu. Yatmak için uzattığı bacakları bir anda doğruldular, gözünden istemsiz bir yaş tanesi yanaklarına doğru akıverdi. Büyülenmişti resmen. Uzun zamandır ilk defa içinin bu kadar ferahta olduğunu hissediyordu.

Alim ezanı bitirdi. Etrafına bakındı, hocasını görüp yanına gitti esaslıca konuşmaya başladı:

- Hocam, bilmem neler yaşadınız, neler geçirdiniz. Ama halinizden geç gelişlerinizden bellidir ki sizi kim ya da ne üzdüyse çok üzümüş. Amma ve lakin artık toparlanma ve yeniden dirilme vaktidir. Hem madem ki Allah var, her şey var. Hadi kalkın abdest alın da namazı cemaatle kılalım.

Alim Asaf Hocanın kolunu tutup kaldırdı. Asaf Hoca gökten emir gelmiş ve bütün amacı da buymuş gibi gitti huşuyla abdestini aldı ve cemaate farzda katıldı. Yıllardır kıldığı ilk ikindi namazıydı herhalde bu. Bu kadar mevlasından uzaklaştığı için kendine kızdı. Gözleri Alim'i aradı. Çocuk namazı bitirdiği gibi köşesine çekilmiş kuran okumaya devam etmekteydi. Böyle bir öğrencisi olduğuna çok gururlandı. Kendisi de bir köşeye geçti. Uzun zamandır elini sürmediği kuranı okumaya başladı. Her okuduğu harfte sanki içine bir damla su serpiliyordu. Okurken bir anda göz yaşlarını kendilerini göz torbalarında tutamayıp yanaklarına doğru akmaya koyuldular. Yıllardır içinde biriktirdiği tüm acı ve keder dökülüyordu, ruhu temizleniyordu sanki. Kaç saat geçtiğinin farkına bile varamadı. İçinde bulunduğu bu ruhani halden kendisini tanıyan cemaat otobüsün düzeldiğini haber verince çıktı. Sarhoşmuşçasına ilerleyerek otobüse bindi. Yol boyunca rabbini tefekkür etti.

Evine gelince haftalardır yapmadığı temizliği yaptı. Kıyafetlerini ütiledi, dolabını düzenledi akşam ve yatsı namazlarını kıldı ve yatana kadar kuran okudu. Gece yatarken hep tüm yaşadıkları ve Leylası aklına gelir ve eftarlanırdı bugün de geldi. Ama bugün eftarlanmadı madem Allah var, her şey var diye düşündü. O varsa her şey vardı bunu bütün kalbiyle hissediyordu. Sabah erkenden kalktı güzelce kahvaltısını yaptı, ütülenmiş kıyafetlerini giydi ve okula doğru otobüsüne bindi. Okul yokuşunu bu sefer küfrederek değil rabbine hamd ederek çıktı. Kapıda bekleyen Salih Bey'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Müdür herhalde düzelmesini hiç beklemiyordu. İlk dersi yine 7-E'ye idi. Alim'le bir konuşup ona teşekkür etmek istiyordu. Sınıfa geçti, erken geldiği için öğrencilerini hassaten Alim'i bekledi. Öğrenciler teker teker geldiler ama Alim gelmedi. Derse başladı bir 15-20 dakika daha bekledi Alim hala yoktu. Sonunda dayanamayıp öğrencilere sordu:

- Alim nerede biliyor musunuz çocuklar?

Öğrenciler şaşkın şaşkın hocalarının sorusuna anlam veremeyerek, "Alim kim ki hocam?" dediler. Asaf şaka yaptıklarını düşünerek tekrar sordu. Öğrencileri aynı karşılığı verince sinirlenerek sınıf defterinde isimleri kontrol etti. Alim'in ismini göremeyince şaşırıldı. Müdürün yanına gidip Alim'e ne olduğunu sordu. Müdür şimdiye kadar Alim isminde bir öğrencilerinin hiç olmadığını söyleyince fena bir afalladı. Okul çıkışı cami cemaatine Alim'i sorup onların da hiç onun gibi birini görmediklerini, ortaokul öğrencisinin camide ne işi olacağını anlamadıklarını cevabını verdiklerinde daha da bir afalladı. Kafayı falan yiyordu galiba. Cami çıkışında ayakkabılarını giyerken caminin ismi tekrardan dikkatini çekti. O anda her şey aklına oturdu. Olduğu yere çökerek hüngür hüngür ağlamaya başladı.

9.

DIYK

Mühübe Küçük

Konya - Akşehir Kız Anadolu İmam-Hatip Lisesi

Bir cumartesi sabahı. Tatil ama alışkanlık... Aynı saatte uyan-
dım. Birçok insan gibi ben de nedense sabah hemen pencere-
ye giderim.

Mevsim bahar, biraz bulut ve gelip giden güneş var. Evin önünde-
ki dut ağacında yaprak emareleri görülüyor. Kardeşimin yavruyken
sahiplendiği, besleyip kışı atlatmasını sağladığı kedi, komşumuzun
bahçe duvarında güneşleniyor. Güneşle birlikte gelip giden, şişman,
uyuşuk ve sevimli bir gölge yere yayılıyor.

Mahallemizde süt satan İdris Dayı boyası pul pul dökülen, laci-
vert arabasının bagaj kapağını açmış. Bagajda pet şişelere doldurul-
muş sütler var... İdris Dayı dışarıda beklerken çöp konteynerine ve
etrafa baktı. Çöpün içinden bir pet şişe çıkarıp şişeyi arabanın arka
koltuğuna attı. İğrenç! Meğer bize pis şişelerle süt satıyormuş. Öyle
ya! Be aptal, şişeyi satın alacak hâli yoktu ya!

İ'ye çalan bir ü sesiyle "Süüüt!" diye bağırdı. Yan tarafımızdaki
Erkanlar Apartmanı'ndan bir çocuk geldi. Beş litrelik sütlerden biri-
ni aldı. Biraz sonra İdris Dayı arabasına binip başka bir sokağa gitti.

Evde hareket var. Mutfaktan gelen tıngırtılar kahvaltının biraz
sonra hazır olacağını gösteriyor.

Kardeşim herkesten önce uyanmış, çaktırmadan tableti almış,

oyun oynuyor. Ona annemin uyandığını haber verdim. Günlük bir saatlik kotasına halel getirmeden tableti yerine koyduk.

Kahvaltı sofrası... Sadece bir kişinin tabağında her şey yarım. Yarım tost, yarım dilim peynir, yarım porsiyon patates kızartması... Bir türlü kilo veremeyen, hedefi tartıda tekrar iki haneli sayıları görmek olan babamın tabağı. Ahh bir zayıflasa! Tekrar dağ yollarında arkadaşlarıyla yürüyüşe çıkacak, kilometrelerce yürüyecekti.

Babamla kardeşim hem bir şeyler yiyor hem de birbirine kelime oyunlarına dayalı espriler yapıyor. Kardeşim:

— Baba, acaba adı sinir olan bir köy var mıdır?

— Niye ki?

— Düşünsene adama “Nerelisin?” diye soruyorlar..

...

— Kahvaltıdan sonra İnternet’e bir bakalım. Belki bit, pire diye de köy vardır.

Annem babama:

— Şunların esprilerine bak! Çocukların ikisi de aynı model, ikisi de yüzde yüz sana çekmiş!.. Bu sözün üzerine aklıma gelen espriyi söylemekten vazgeçtim.

Telefonum çaldı. Hayrünisa’ya “Daha kahvaltımı bitirmedim. On dakika sonra çıkarım.” dedim. Aslında bizim evde kahvaltı öyle hemen bitmez. Mutfak masasından sonra kupalara çay doldurulup televizyon başına geçilir. Ben bugün TRT Haber’in izlendiği, dünya ve Türkiye üzerine yorumların yapıldığı kahvaltının bu aşamasına katılamadım.

Dışarıda Hayrünisa çoktan gelmiş, beni bekliyordu. Bir süre eski Akşehir’in tarihî mahallelerindeki dar, Arnavut kaldırımlı yollarında yürüdük. Evet, burada yapacak bir şey yoktu ama eski mahallelerde olmayı seviyorduk. Daracık yollarda son sürat ilerleyen birkaç motosikletli huzurumuzu kaçırdı. Elinde poşetle evine gitmeye çalışan hacı emmi, yolun sağına soluna kaçışan pıtırıcık çocuklar, kapı önüne oturup çene çalan teyzelerle birlikte biraz söylendik. Belediye Çay Bahçesi’ne geldik.

Hayat güzeldi ama gündem pazartesi yapılacak matematik ve çarşamba günü yapılacak edebiyat sınavıydı. Birer çay söyledik. Te-

lefon internetinden matematik soruları açtık. Emrah Hoca'nın fantastik sorularına benzeyen bir soru hakkında kafa patlattık. Olmadı. Zarife'yi de çağıralım. Yazılı hakkında bizden daha çok fikri olduğu kesin, dedim.

Çalışkanlar kategorisindeki bu arkadaşın gelmesi bizim çok da beklediğimiz bir durum değildi. Belli ki o da sıkılıp biraz bahar havası solumak istemişti. Merkezi bir yerde olduğumuz için gelmesi uzun sürmedi. Zarife yaklaşırken parkın uzak köşesinde bir elinde poşet, diğer elinde küçük bir paket olan bir çocuk "Dıyk!" diye bağırdı...

Zarife:

— Bu soruyu formülü ezberleyen herkes çözebilir. Emrah Hoca böyle inek sorular sormaz, dedi.

Meğer bizim çözmek için yırttığımız bu sorunun bir formülü varmış!..

— Peki ya nasıl sorar, dedim.

Poşetle dolaşan çocuk yine:

— Dıyk, dedi. Bu sefer ses daha yüksek gelmişti. Sustuk, çocuğa baktık... Konuya döndük. Zarife bize olası soru tiplerini anlatmaya başladı.

Çocuk bizim masamızın yanına yaklaştı, "Dıyk!" dedi yine. Bu sefer sohbetimizin konusunu değiştirmeyi başarmıştı.

Hayrünisa:

— Dıyk da ne, dedi.

Zarife:

Zavallı çocuk herhâlde Suriyeli. Poşetteki şeyleri kendi dilinde satmaya çalışıyor olabilir, dedi. Çocuğun şeffaf poşetindeki kese kâğıtları içinde "dıyklar" vardı.

— Bi tane alalım mı, dedi Zarife. Ancak Hayrünisa'nın etik değerleri vardı:

— Sakın haa! Çocukların bu şekilde çalıştırılmasına karşıyım.

— En azından bir bakalım, beğenmeyip almaktan vazgeçeriz...

Hayrünisa:

— Bunlara elini verirsen kolunu kaptırırsın. Bir kere ilgilendiğini görürse o şeyi sana satmadan başından gitmez.

Çocuk, Hayrünisa'nın etik değerlerini sınırcasına aralıklarla "Dıyk!" diyerek uzaklaşıp gitti.

Matematik soruları artık o kadar da ilgimizi çekmiyordu. Yazılıdan bahseden konuşmaların arasında:

— Bence dıyk demiyordu.

— Hayır, hayır... Hepimiz mi yanlış duyduk?

...

— Yeni çıkan bir şey olabilir mi?

...

Akşam oldu. Güneşin etkisi yavaş yavaş kaybolmaya başladı. Hava, yaz mevsiminin henüz gelmediğini içimize işleye işleye bize hatırlattı.

— Bugünlük bu kadar. Biz en iyisi yarın yanımıza defterlerimizi de alıp tekrar gelelim.

Ertesi gün tekrar bir araya gelmemizin aslında daha önemli bir amacı vardı: "Dıyk"ın ne olduğunu öğrenmek. Peki, çocuk yarın gelmezse ve biz bunun ne olduğunu ömrümüz boyunca öğrenemezsek...

Eve döndük. İnternet sitelerinde "dıyk"ın anlamına dair bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Arapça sözlük... Tı, ye, kaf harfleriyle yazılıyordur herhâlde... "Sonuç Bulunamadı!" O zaman Tı yerine dad, dal... "Sonuç Bulunamadı!"

Ben en iyisi direkt arama motoruna "dıyk nedir" yazayım. Osmanlı Türkçesinde darlık, sıkışıklık anlamına gelir... Poşette, paketlerin içinde... Ne alaka!..

Günlerden pazar. Pencere, kedi, Sütçü İdris Dayı, Kahvaltı... Ben yine çayların alınıp oturma odasına geçildiği bölüme katılmadan dışarı çıkıyorum.

Evimiz Belediye Parkı'na yakın sayılır. Yürüdüm. Hayrünisa benden önce gelmiş, uygun bir masa arıyor.

— Şöyle ortada bir yere oturalım, dedim... Masalara bakarken çay

bahçesinin ortaldaki bir masadan birinin el salladığını gördük. Bu, Zarife'di. Yanına oturduk.

— O çocuk yine geldi mi, diye sordum.

— Yoo! Ben epeydir buradayım. Çay bahçesinde fazla müşteri yok. Biraz sonra kalabalıklaşınca gelir herhâlde, dedi.

Oturduk, çaylarımızı söyledik. Güya Matematik sınavı için toplanmıştık ama hepimiz gerçek amacımızın "dıyk"ın ne olduğunu çözmek olduğunu biliyorduk.

— Biz dıyk meselesine kendimizi neden bu kadar kaptırdık, dedim.

Zarife:

— Hani bir hikâye vardır. Bir dilenci, bir karton parçasına "Doğuştan kör!" yazdırmış; bunu önüne koymuş, dileniyormuş. Ama işler kesat. Doğru dürüst para veren yok. Onun bu durumuna acıyan bir reklamcı kartonu ters çevirip başka bir şey yazmış... Yazıyı okuyan herkes dilenciye para vermeye başlamış. Dilenci, reklamcının ne yazdığını merak etmiş, yazıyı birine okutmuş. Kartonda "Güzel bir bahar günü ama ben bunu göremiyorum." yazıyormuş.

İnsan yaradılışı gereği, kendisine hazır olarak sunulan cevaplardan hoşlanmaz. Keşfetmekten, akıl yürütmekten hoşlanır. Sanat da buradan doğar. Dolaylı olarak açıklanan verileri ilişkilendirip eserdeki mesaja ulaştığında bundan insani bir haz duyarsın, buna sanat hazzı denir. Bu çocuk bize bazı ipuçları verdi: Küçük paketlerde satılıyor, poşete konuyor ve adı dıyk... Ve biz, adına ister sanat hazzı ister keşfetmenin hazzı deyin, işte bu hazzı yaşamak istiyoruz. Merakımızın kaynağı budur, dedi.

Alaycı bir tavırla:

— Az daha konuşsan hayatın anlamını falan da söyleyeceksin bize. Felsefeci bunları duysa seninle iftihar ederdi, dedim.

Hayrünisa da peşime takıldı:

— Konfiçyüs halt etmiş. Bizim Zarife aşmış resmen. Kızım sen bu kadar dersin arasında ne okuyorsun, dedi.

Bu alaylar aslında bizim tarzımızda birer övgüydü, içtenlik, dostluk ve biraz da şaka yapma isteği övgülerimizi bu hâle getirmişti.

Zarife:

— Okumadım, bu sanat denen şey nedir diye biraz düşünmüşlüğüm var sadece.

— Şimdi biraz da şu dıykın ne olduğunu düşün bakalım.

— Düşünüyorum zaten. Hayrünisa'nın etik değerleri olmasa çoktan sonuca ulaşmıştım. Ben de hayatımın kalan kısmını bu dıyk denen şeyin ne olduğunu merak ederek geçirmek istemiyorum.

Hayrünisa:

— Tamam, dıykçı çocuk gelirse bir paket dıyk alalım. Ama şu aralar çarşıda pazarda tropik meyveler satılıyor. Uzmanlar yurt dışından gelen bu meyvelere dikkat edin diyordu. Çok fazla tarım ilacı ve pestisit kalıntısı bulunabilirmiş. Ben dıyk mıyk yemem.

...

Sohbetimiz devam ediyor, zaman ilerliyordu. Dıykçı çocuk ortalıkta yoktu. Akşam oldu, hava serinledi...

— Haydi, eve gidelim. Yazılıya biraz da evde çalışalım.

İsteksizce

— Tamam, dedik.

Eve döndük.

Bir film izlersiniz. Tam da her şey açıklığa kavuşacakken araya reklam girer. Sinir olursunuz. İşte ben şu an o reklama razıyım. Eğer yarın öğrenebilirim bugün boşa giden zamanıma acımayacaktım.

Sabah okulun kapısından girerken dıyk meselesini yazılıdan daha çok merak ediyordum. Bir satıcı çocuğun söylediği bir söz nasıl olur da bir öğrencinin yazılısı kadar önemli olabilir?..

...

Yazılının bitmesi başlaması kadar önemsizdi benim için. Herkes soruların doğru cevaplarının ne olduğu konusunda hararetli bir tartışmaya girmişti.

Öğle arası başladığında üç arkadaş hiç konuşmadan anlaştık. Birer dürüm yaptırıp parka gidip oturduk.

— Ben bu meseleyi takıntı hâline getirdim. Dıyk meselesini çöze-
mezsek çok sinir olurum.

Hayrünisa beni teselli edercesine:

— Yahu boş ver. Sanki her şeyi çözdük de dıyk kaldı.

Zarife:

— O çocuk muhtemelen yabancıydı. Şimdi kim bilir hangi şehre
gitti?

— Dıyk, dedi.

Herkes aynı tarafa bakıyordu. Evet, evet o çocuk! Hepimiz aynı
anda el salladık çocuğa...

— Bizi gördü mü?

— Yanına gidelim mi?

— Gördü bence. Bakın bu tarafa geliyor.

Çocuk hem yaklaşıyor hem de parkın farklı taraflarına bakarak
"dıyk" diyordu. Sonunda yanımıza geldi. Hepimiz birden:

— Bir paket ver bakalım!

Çocuk bir paket uzattı, parayı aldı. Yanımızdan ayrılırken önce
sessizce "fıss", ardından yüksek sesle "dıyk" dedi.

Fıssdıyk!.. Masanın üzerine döktüğümüz fıstıklara bakarak do-
nup kalmıştık.

...

Çocuk "dıyk" diyerek uzaklaşırken üç tekerlekli arabasını iterek
parkın yanından ilerleyen bir hurdacı "daciiee" diyerek yaklaşıyor-
du ve biz kendimizi sersem ama daha çok mutlu hissediyorduk.

10.

YALNIZ ŞEHİR

Melahat Nur Savaş

Konya - Osman Hulusi Ateş Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sokaklarda elleri kandan yosun tutmuş ehreler diriliyor, çaresizliğin duvarlara kadar iŐlediĐi beldelere, karanfillerin bile yakıŐmadıĐı mezarlıklar ekleniyordu. Toprak gökyüzündeki güvercinlerin kanı ile sulanırken, insanlık bir Şehri yalnızlığa terk ediyordu. Batan güneş sadece ıŐıĐın değil, masum ümitlerinde katiliydi. Gökyüzünün renkleri birer birer semayı terk ediyordu. Yağmurlar yeryüzüne artık yalnızca kirlenmiŐ dünyayı temizlemek için düşüyordu. AĞaçlar sonbaharı bekleyemiyor, sarı renkli hüznler bırakıyordu toprağa. İnsanlar...İnsanlar görmüyordu. Zihinleri bulanıklaŐmış, dilleri düĐümlenmiŐ, gözleri kapanmıŐtı. İnsanlar anlamıyorlardı. Bekliyor, susuyor, bir Şehrin yok oluşunu izliyorlardı. Acılar aynı değildi işte. EĞer öyle olsaydı, gökyüzünden düşen her damla aynı kirpikleri ıslatmaz mıydı? Farklı ülkelerde aynı duygular yaşanmaz mıydı? Kuytularda saklanan düşünceler aynı topraklarda yeŐermez miydi? Acılar aynı değildi.

30.01.2024 Gece Yarısı

Karanlık yolda eski bir araba ilerliyordu. Küçük kız, oyuncak beğiyle oynamaktan sıkılıp onu bıraktıktan sonra yanında oturan teyzesine ilgiyle baktı. Teyzesi büyük bir sorumluluğun altındaydı. Taşlı yolda sarsılarak ilerleyen araba, her tümsekte gerçeklerin zihinlerde daha Şiddetli yer edinmesini sağlıyordu. Gözleri, teyzesinin

kucağında uykusuzluğa dayanamayan minik bir bedene takılınca hafifçe tebessüm etti. Kol kısımları eskimiş üzerinde kan lekelerinin bulunduğu tulumun içinde uyuyordu. Tüm ailesi öldürülmüştü. İsmi nedir, annesi babası kimdir bilmiyorlardı. Onu, yıkılan bir binanın kolonları arasında yüzü gözü toprak içinde bulmuşlardı. Uzun süre yıkıntıların arasında mahsur kalmış olmalı ki oldukça susamış ve acıkmıştı. Güçlkle bulunduğu yerden çıkarmışlar, bez bir örtüye sararak eve getirmişlerdi. İmkanları kısıtlı olsa da bebeğin ihtiyaçlarını gidermişlerdi. Küçük kız yavaşça yumruk halindeki eline dokundu bebeğin. Şehir acımasızca yerle bir edilirken, ne yazık ki onların evi de yıkılmıştı. Bu yüzden gecenin zifiri karanlığında daha güvenli bir alana ulaşmaya çalışıyorlardı.

Şefkatli gözlerle bebeğin yanağını okşadı. Kimsesizlik... Bu duyguyu az çok biliyordu. Teyzesi elinden geldiği kadar hissettirmese de küçük kızın içindeki boşluk, gün geçtikçe büyüyordu. Onların acısı bu topraklarda yoğunlaşmıştı. Yaşananların buhranı düşünceleri esir alırken, arabaya sessizlik hakimdi. Adeta bir hayalet gibi, kaburgalarına batan umudun ağırlığıyla şehrin çıkışına doğru ilerlediler. Küçük kız, arabanın camından karanlığı seyre dalarken enkazlar arasında kaybolmuş mahallesini düşündü. Gözleri yıkık dökük evlerin, paslı çatıların altında yatan anılarla dolu sokaklara takıldı. Bir zamanlar arkadaşlarıyla birlikte hava kararana kadar koşup oynadığı, babasının yaz akşamlarında elinden tutup dondurma almaya götürdüğü günleri anımsadı.

Her çarşamba mahalleye giren seyyar satıcıdan annesinin aldığı kumaşları hatırladı. O kumaşlarla diktikleri rengarenk elbiseler, küçük kızı hiç olmadığı kadar özgür hissettirirdi. Ramazan aylarında komşularıyla birlikte teravihe gittikleri günler zihnine düştü. Sokaklardan kabile gibi geçerken ne kadar mutlu ve huzurlu hissedirdi. Ramazan bittiğinde küçük kız, bayram sabahları erkenden temiz kıyafetlerini giyip mahalleden arkadaşlarıyla oynamaya çıkardı. Büyüklelerinin bayramlarını kutlar, gönüllerini hoş ederdi. Bazı komşuları ise bayramda duvarın karşı tarafına akrabalarını ziyarete giderdi. Duvarın arka tarafına geçmeye sadece yılda bir gün çok yüksek bir meblağ karşısında binbir zorlukla izin verilirdi. Askerler kontrol noktalarında o kadar çok uğraştırır, o kadar çok bekletirdi ki arabayla on beş dakika sürecek yol çoğu zaman iki saati geçerdi.

Birçok kişi bu yüzden yıllardır akrabalarını göremiyordu. Ancak onlar da aralarında olmayan yakınlarının yüreklerinde oluşturduğu

ağırlığa rağmen metanetli bir duruş sergilerdi. Özlemi, çocukluğunun tozlu anılarına karıştı. Onlar, bu şehrin direnişini temsil ediyor, bu yolda ölmek için yaşıyordu. Enkazın arasında kaybolan sokaklar, yüzünde ağlamaklı bir ifade oluşturuyordu.

Sonra babasının nedensizce tutuklanışını, annesiyle birlikte ona ulaşmaya çalıştıkları günleri düşündü. Onca çabaya rağmen aylar sonra babasının ölüm haberi gelmişti. Annesinin ağlamaktan hasta olduğu günleri hatırladı. Her bir anı, kalbinde kabuk bağlamayan yarasını tekrar tekrar kanatıyordu. Karanlık camın ardında geçmişin izleriyle dolu hatıralar zihninde canlanıyor, sanki yeniden tekrarlanıyordu.

Tümsekli yolda ilerleyen araba aniden kulakları sağır edecek bir gürültüyle sarsıldığında düşüncelerinden korkuyla sıyrıldı küçük kız. Arabanın camları patlamış, kırık camlar menzil gözetmeksizin bedenine saplanırken acıyla gözlerini yumdu. Bulanık sis perdesinin içinde savrulurken, kazadan önce son hatırladığı kulakları çınlatan kurşun sesleriydi. Bağırمامıştı bile. Kendini kan birikmiş taşlı yolda bulduğunda her şey o kadar çabuk ve hızlı gelişmişti ki, birkaç kez takla atan araba hurdaya dönmüş bir şekilde yolun ortasında durmuştu. Sonrası... Sonrası derin bir sessizlik.

Yavaşça bulunduğu yerden kalkmaya çalışırken yola savrulan bedenleri gördü. Teyzesi birkaç metre ötede hareketsiz bir şekilde duruyordu. Yolun kenarına savrulan bebeği görünce olduğu yerde kaskatı kesildi, ellerini başına yaslayıp kirpiklerini sıktı. Ancak gözünü kapattığında hiçbir şey değişmedi. Kabus olduğu gibi etrafında duruyordu. Sadece on dakika önceye dönebilir miydi? Her şeyi düzeltip ailesini kurtarabilir miydi? Çaresizlik... Bu öyle bir duyguydu ki, kalbini çıkarıp birisinin sıktığını hissediyordu küçük kız. Gecenin hafif rüzgarı tüm azalarını titretirken gözlerinden akan yaşlar yüzünde ıslak acılar oluşturuyordu. Ellerini taşlı yola yaslayıp gözlerini kapattı. Ruhu artık şahit olduklarını kaldıramıyordu. Bakımsız yollar, çocukluğunu çiğneyen zulmün sessiz tanığıydı.

Sanki toprak da kızın acısını paylaşıyordu. Masum bedenlerin altında kıvrılıyor, feryatlarla titriyordu. Sokakları esir alan zifiri karanlık, acıların ve hüznün yansımasıydı. Lanetlenmiş ruhlar günahlarıyla geceyi bölüyor, kıyılan canları, enkaza dönen bir şehri üstüne astıkları tablolar ile saklamaya çalışıyorlardı. Küçük kızın elleri, keskin soğukta morarmış yumruklara dönüşmüştü. Bu karanlık

şehirde ağlamak, gözyaşlarını kurutan bir yasaktı. Burada çocuklar geceyi bıçak gibi kesen silah sesleri arasında, ninnilerle değil kurşunlarla susturulurdu.

Kimsesiz kalışını unutmak, çocukluğunu korumak, vahşetten kaçmak istercesine kollarını bedenine sardı küçük kız. Gözleri tozlu yolda dolaştı. Yola savrulan eşyalara, kanlar içindeki bedenlere baktı. Kaybettiği her şeye son bir kez daha baktı. Hayatı bir kez daha alt üst olmuştu. Önce anne ve babası sonra teyzesi. Sevdikleri tek tek bırakıyordu onu. Gözleri ilerideki minik bedene takıldı. O da bırakmıştı işte. Sonra tesadüfen birkaç metre ileri de toprağa gömülmüş halde duran teyzesinin telefonunu gördü. Gözlerinde umudun meşalesi yeniden tutuşurken ani bir kararla yere doğru eğilip bir mayın tarlasında yürür gibi titiz adımlarla yolun ortasına doğru ilerledi.

Korkusu, yardım çağırmadan ölmekti. Zifiri karanlık içinde sessizce ilerledi. Sonunda yolun kenarına ulaşınca titreyen elleriyle yerdeki telefonu kavrayıp, güç ekranına bastı. Bir müddet bekledi, ancak telefon açılmadı. Yüzüne yeisin dumanları yerleşirken tekrar denedi, yine sonuç alamadı. Gözlerinden süzülen yaşları acele ile sildi. Cihazın çevresindeki tozları temizleyip son bir çabayla tekrar denediğinde, telefonun ekranı zayıf bir ışıkla yüzünü aydınlatmıştı. Bozulmamış olması küçük kızın yüzünde heyecanlı bir sevinç oluşturdu. Telaşlı hareketlerle arama uygulamasını açıp, Filistin Kızılayının numarasını tuşladı. Çaresiz bir bekleyiş eşliğinde telefon birkaç kez çaldıktan sonra, karşıdan gelen kadın görevlinin sesiyle rahat bir nefes almıştı.

Görevli sorular sorarken boğazına takılan hıçkırığı küçük kız yutkunarak bastırdı. Konuşmalı, toparlanıp durumu anlatmalıydı. Birilerinin ailesine ulaşması gerekiyordu. Yola savrulmuş araba parçaları, yıkımın adeta soğuk yüzünü sergiliyordu. Kanlar içinde yatan teyzesine bakınca gözlerini korkuyla başka yere çevirdi. Yeni bir umudun dalını tutmuşken ölümü düşünmeyecekti. Teyzesi kurtulacak, ruhuna sıçratılan kanlardan temizlenecek ve bir gün yeniden bu şehrin sokaklarında özgürce yürüyecekti.

Gözleri artık karanlığa alışmışken derin bir nefes alıp düşüncelerinden sıyrıldı. Görevli kadına olan biteni anlattıktan sonra buldukları yeri tarif etti. Karşıdaki görevli, yardım ekiplerini yönlendireceğini söylediğinde küçük kız gözlerini korkuyla sıktı. Telefonu kapatmak istemiyordu. Bir başkasının varlığını hissetmek, bu kabu-

sun ortasında yalnız olmadığına inanmak istiyordu. Çaresizce gelen bu istek görevlinin gözlerini doldururken konuşmaya devam edeceğini söyledi.

Yol kenarındaki kurumuş ağaçlar geceye karışmış gölgeler gibi sessizdi. Küçük kız elindeki telefonu sıkıca tutarken yolun ilerisinde bir hareketlilik fark etti. Hattın diğer ucuna gördüğünü tarif ederken kalbi sıkışmıştı. Ön taraftaki yol ayrımından bulunduğu yere doğru gelen zırlı araç, korkunç ve acımasız katilleri anımsatıyordu. Tüm ailesini paramparça edenler, hayalet gibi tam karşısında duruyordu şimdi. Görevli, hattın açık kalacağını söyleyip telefonu kapatmamasını isterken tankın içinden çıkan askerlerle güçlü bir nefes aldı. Son kez soğuk havayı derince içine çekti. Telefonu kulağından indirmeden görevliyi kısık bir sesle onayladı.

Sokakta hüküm süren sessizliği ansızın parçalayan kurşun sesleri hattın diğer ucuna ulaşırken görevlinin telaşlı sesi geliyor, telefon kayıp düşerken nefesi kan kokan ruhların arasında bir çocuk daha hayata gözlerini kapatıyordu. Küçük kızın zayıf bedeni şiddetle toprağa düşerken yola dökülen saç tutamları, acımadan koparılan çiçeklere benziyor; insafsızca toprağından çıkartılan, yaprakları parçalanan köklerinden kan damlayan çiçekleri anımsatıyordu. Güzel bir kelebek olacakken ansızın kozası parçalanmıştı. Arasına ayrıç bırakılmış bir kitabın, uzun bir yolun, aydınlanmayan bir sabahın çaresiz ümidini taşıyordu üzerinde. Solgun beden hep bir yarım kalmışlıkların sembolü gibiydi. Sonsuza dek kapanan kirpiklerin arasında kaç gözyaşı saklıydı, kurumuş dudaklarının arasında kaç hıçkırık takılı kalmıştı? İnsanların uyanması için daha kaç şehir yalnız bırakılacaktı?

Bilinmezdi...

11.

GÜLLER VE GÖLGELER

Dilruba Kal

Malatya - Hacı Avni Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Artık hep yedidir Sare'nin yaşı. Ondan geriye yalnızca gölgesi kaldı. Şimdilerde yıkık dökük olan evimizin bahçesinde bir ikinci vakti o, türlü şakalar ve yaramazlıklar yaparken meremere gölgesini çizmiştim, tebeşirle. Sare gece olunca oluşan gölgelerden çok korkardı. Bir çizgi filmde görmüş, gölgelerin canavarlar olduğunu. Karanlıktan ziyade, karanlığa vuran ışıktan korkardı ve gölge gördüğünde onu susturmanız bir hayli zordu. Annem bile susturamazdı bazen, bana seslenirdi. Bense ona gölgelerin şirin mahlûkatlar olduğunu söyler, iyilikler yaptıkları macera dolu öyküler anlatırdım. O vakit biraz sakinleşir, yüzünde oluşan belli belirsiz gülümsemeyle usulca uykuya dalardı. Pek huzursuz bir bebektir eskiden! Sonra bir daha ağlamasın ve gölgelerden hiç korkmasın diye aklıma bu "gölge arkadaş" fikri geldi. Güneşli bir günde o ayakta dururken ben turuncu tebeşirle gölgesini çizmiştim. "Yüzü nerede bunun?" diye sorunca bir yüz çizmeye girişmiştik. Bitirdikten sonra Sare resme bakıp dudak bükümüştü. "Beğenmedin mi?" diye sorduğumda hiçbir şey demeden az ilerideki zeytin ağacının altındaki iskemleye çıkıp birkaç yaprak kopardıktan sonra heyecanla geldi. Elindeki yaprakları çizdiğimiz resmin gözlerine sürerek yemyeşil yaptı. "İşte şimdi benim gözlerime benzedi!" diye sevinçle haykırdığını hatırlıyorum. Bir parça çirkin ancak şirin bir gölge olmuştu bizimkisi. Bolca çil eklemiştik suratına ve Sare onu nasıl da sevmiş-

ti! O gün güzel gözlerinin içinin güldüğünü anımsıyorum. Hatta gölgemize isim dahi takmıştık: Nuri. Bir gölgeye Nuri ismi takmaktan daha tuhafı var mıydı? Sanmam! Ancak amacıma ulaşmıştım, Nuri'yi gerçekten de çok sevmişti. Sabah ilk iş ona koşuyor, ben okulda olduğum vakitlerde onu arkadaş belliyordu. Sare'nin zihninde kötülük yalnız gölgelerdi, peki o ve ben, insanların ne kadar alçalabileceği hakkında düşünmüş müydük hiç? Belki de o insanlar bir hastane bombalamadan önce kötülük diye yalnızca gölgeleri bilirdik.

Artık hep yedidir Sare'nin yaşı. Yokluğunda tüm yeşiller çirkin bir grilikten fazlası değil benim için. Gözlerinin renginden daha yeşil bir çiçek olduğunu sanmam, güneşe de öfkelenirim; saçlarına benzediği için. Çünkü bana göre kardeşim emsalsiz, hele gözleri, karşımda bir dinleyen olsa saatlerce anlatıp da bitiremeyeceğim kadar güzel. Annem onu "Zeytin Gözlüm" diye severdi. Annem demişken, bana söyledikleri geliyor aklıma. Abisi olarak onu korumam gerektiğini tembihlerdi hep. Evet, onu korumam, bir an için bile olsa gözümün önünden ayırmamam gerekirdi. Şimdi ise nerede olduğunu bile bilmiyorum. Gözlerimi açabilsem veya neler olduğunu hatırlayabilsem... Son birkaç saati hatırlamıyorum, ya da hatırlamak istemeyeceğim kadar kötü saatler. Aklımda yalnızca Sare ile Nuri'yi çizdiğimiz o gün ve onun güzel gözleri var. Bunları yalnızca hatırlamak bile ne de huzurlu hissettirir şimdi! Rüzgâr hafifçe eserken ve içeriden annemin açtığı televizyonun kısık sesi gelirken, bir tek ben ve Sare. Az sonra da Nuri! Yeterince çok düşünüp Nuri'yi en ince ayrıntısına kadar tahayyül edersem o temmuz gününe dönebilir miyim ki? Fakat çok iyi hatırlıyorum işte, Sare'nin yeşil gözleri bile tam karşımda! Annemin bahçeye diktiği çiçeklerin kokusu tatlı tatlı esen rüzgârla içime doluyor. Babam henüz gelmemiş eve, ben ve Sare ise buradayız işte. Güzel bahçemizde, gölgesi Nuri'yle uğraşyoruz. Kimi zaman azarlıyorum onu çünkü kıpırdadığında gölgesi şekil değiştiriyor. O ise kızgınlığının gerçek olmadığını bilir gibi, güldükçe gülüyor. Sonu gelmeyen kahaahalarını bir kez daha duyup duyamayacağımı merak ederken sahne yavaş yavaş gerçekliğini yitiriyor ve yeniden şimdiki zamana dönüyor. Yeşil gözleri bulanıklaşıyor, kahaahalarının sesi o gittikçe uzaklaşırcasına kısılıyor. Temmuz sıcağı, ılık rüzgâr, hoş çiçek kokuları ya da televizyonun kısık sesi falan yok artık. Bir kasım soğuğu yaralı bedenimi üsütürken az evvel nereye kaybolduğunu bilmediğim son birkaç saatin anıları zihnimde doğru yeri buluyor. Hastanenin ön bahçesinde, bir sedyede uzanıyo-

rum. Üzerinde rengini boyadan almayan kırmızı bir örtü serili. Sol koluma bir şey saplanmış, bir de yüzümden aşağı sıcak bir sıvının ağır ağır yol aldığını hissediyorum ancak umursamıyorum. Sare yanımda değil çünkü!

Artık hep yedidir Sare'nin yaşı. Bunu da nereden çıkardım? Hayır, Sare sekizine girecek! Hemen pes etmemeliyim. Öyle aceleyle kalkınca, tam karşımda; hastane bahçesinin duvarına yaslanmış kısık sesle "Hasbünallahü ve nimel vekil" diyerek tesbih çeken yaşlı bir kadının gözleri beni buluyor. Yavaş olmamı tembihliyor. İlk on soruyorum.

"Buralarda küçük bir kız gördünüz mü? Şu boylarda" Elimle omzumun biraz aşağısını işaret ediyorum. "Böyle... Açık kahverengi saçlı, yeşil gözlü bir kız! Gözleri çok güzel. Görerseniz, dönüp bir daha bakmak istersiniz. Tombul tombul yanakları var böyle. Gerçekten güzel bir kız ama en çok gözleri, onu en çok gözlerinden tanırırsınız! Gördünüz mü? İsmi Sare." Kadın üzülerek başını öne eğiyor ağır ağır. "Buraya yalnızca seni getirdiklerini gördüm yavrum. Seninle aynı vakitlerde başka bir çocuk getirmediler." Kalbim hissettiğim korkudan mütevellit ritimsizce hızlı hızlı çarparken o ihtimali düşünmüyorum bile. Muhtemelen ayrı yerlere savrulmuşuzdur. En son... Hatırladım işte!

Artık hep yedidir Sare'nin yaşı, diye düşünmüştüm en son. Bunu düşünür düşünmez, kalbime bir ağrı girmişti ve gözümden bir damla yaş süzülmişti. Sonrasında ise hastaneye atılan bomba yüzünden bilincimi kaybetmiştim. Oysa ben, en kötü hayallerimde ve en çirkin ihtimallerde bile insanoğlunun bu kadar alçalabileceğini düşünmemiştim. Güzel kardeşim ve diğer binlerce yardıma muhtaç insanın sığındığı bir yeri vurabilecekleri, en karanlık kâbusumda bile karşıma çıkmamıştı. Bizim korktuğumuz her şey, ne kadar da masum kalırdı bunun yanında. Şayet lisanım yetseydi, birkaç sayfalık yazı yazmak isterdim ne çok şaşırduğım hakkında. Üstelik kâğıt kalem-den nefret etmeme rağmen! Ya da bu şaşkınlığımı tarif edebilecek kelimeler bulabilmek için babamın okumaya zorladığı tüm kitapları okurdum. Bir de onu görürsem, sorardım. Babam her şeyi bilirdi. Bunun da cevabı olmalıydı onda. Fakat eminim, onun bile böyle bir durum karşısında nutku tutulurdu. Bu sorunun cevabı babamda ve gözü gibi baktığı ansiklopedilerinde bile yoktu: Nasıl bu kadar alçaldılar? Babamın nerede olduğunu merak ediyorum. Tıpkı Sare'nin nerede olduğunu merak ettiğim gibi. Yaralı olduğu için getirmiştik

onu buraya. İlk iyileşir diye ümit ediyordum, sonra güzel gözleri bitkinlikle kapanmaya başladı. En son “Annemin bize ezberlettiği bir şey vardı...” diye sayıkladı. Şehadetten bahsediyordu ve ölümün fikri bile onda ne de eğreti duruyordu. Oysa ben onu hep yaşamla anımsardım. Biri ‘Sare’ dediğinde aklıma ilk canlılıkla bakan güzelim yeşil gözler, sonra da bana sataşıp duran tatlı bir kız gelir. Bu kanlı sahne nasıl da yabancı birkaç ay önceki bana. Kelime-i şehadeti annem ezberletmişti bize. O da biliyor, eminim. Hafızası kuvvetliydi, ezberledi mi unutmazdı! Evet, muhakkak biliyordu da, o an korktuğu için unuttu. Kan revan içinde kalmış ellerini tutuyorum bir doktorun ona bakmasını beklerken. Çok ağlamak istiyorum, ama onu daha da korkutmak istemiyorum. Annemin sözleri aklıma gelince daha da dik duruyorum ve tüm kelimeleri tek tek söyletiyorum ona. En son “İâ” diyor ve yeni sözcük için gözlerime bakıyor. Boğazımda oluşan düğüm bir sonraki kelimeyi de içine almış gibi. Sanki “İlahe” dersem bebek gibi ağlayacağım. Tam o an, ağlamamak için tüm gücümü toplarken ve içimde hâlâ onun iyileşeceğine dair umut varken, bomba tepemize düşüyor ve ardından ne kadar zaman geçtiğini bilmediğim bir sürenin sonunda zihnimde Nuri ve Sare’nin hayaliyle geçirdiğim tatlı bir rüyadan uyanıveriyorum. Uyandığım yer sanki kıyametten bir sahne. Herkes acele ve dehşet içinde, bir şeylerin peşinden koşuyor. Kimisi benim gibi yakınlarını arıyor, kimisiyse şehit olan sevdikleri için gözyaşlarıyla Allah’a şükrediyor.

Artık hep yedidir Sare’nin yaşı, diye konuşup durmaya devam ediyor içimdeki ses. Bense kararlıyım onu bulacağım ve sekizine girecek! Herkese sormak geliyor içimden. “Bakar mısınız, gözleri çok güzel bir kız gördünüz mü buralarda?” Bunu yapmanın saçma olduğunu bildiğim için önce bulunduğum yerlere, sonra biraz daha ilerilere bakıyorum. Yok! Bir kadına onu sorduğumda, “Tüm yaralıları buraya getirdiler yavrum” diyor bahçeyi göstererek. Bu durum daha da canımı sıkıyor. Tüm yaralılar buradaysa, Sare nerede? Ön tarafta gitmeye karar veriyorum çok korksam da. Hayatta olmayanların orada olduğunu biliyorum çünkü. Bir şeylere basmamaya yahut ortalıktaki karmaşayı arttırmamaya çalışarak ilerliyorum. Bu esnada, kalbim en son böyle hızlı çarptığında nerede olduğumu hatırlıyorum. Ağustosun son günleriydi, ben kapıda Sami ile futbol oynarken Sare de bahçede kedilerimizle oynuyordu. O zaman altı yaşındaydı. Eylül’de girdi yedisine. Hep yedi mi kalacak? Hayır hayır! Neyse... Sami’nin kalesine sağlam bir gol attığım sırada annem sesleniyor.

“Yusuf, Sare nerede? Bahçede yok!” Bunu duyunca çok korkuyorum. Pek tabii belli etmiyorum korkumu. Sami’ye beklemesini söyledikten sonra her zaman oynadığımız yokuş yola doğru gidiyorum. Bu yolun tam yanında büyük bir gül bahçesi vardır, Sare gülleri çok sever. Bebekken hep tutmak isterdi onları ve her zaman da işaret parmağının ucunun kanamasıyla dünyayı inletecek bir çığlık atardı! Ağlamaya başlayınca sustur susturabilirsen... Oradadır kesin, diye düşünerek hızlanıyorum. Evet, tam da orada! Artık koşmama gerek yok çünkü o gül bahçesinin az ötesinde oturuyor. Şimdi neredesin Sare? Ben bu dünyada güzel bir gül bahçesi göremiyorum artık. Ve senin oturup izlemediğin her gül bahçesi, benim için yabancı otlardan ibarettir.

Artık hep yedidir Sare’nin yaşı. Onun yokluğunda tüm güllerin boynu büküktür. Onun yokluğunda gölgelerin, güllerin, kedilerin de pek bir anlamı yoktur. Yeşiller de onun gözleriyle anlanıp kıymetlenir. Onun yokluğunda ben de eksik kalırım kuşkusuz. En azından ben öyle hissediyorum. Kime abilik yapacağım? Kime hem oyunumu bölüp durduğu için sinirlenirken aynı zamanda da onu bir gülün dikenini dahil her şeyden koruma ihtiyacı hissedeceğim? Onun yokluğunda dünyam karanlıktır ve gölgeler de Nuri gibi şirin değildir. Hepsisi kötü niyetlidir. Onun yokluğunda insanlık da anlamsızdır bana göre. Yedi yaşındaki bir kızın hastanedeyken öldürülmesi suçunu tek bir kişiye aramam ben! Zira böylesine büyük bir suçun ayıbı, tüm insanlığa sıçramıştır. Bu yüzden, daha da öfkeleniyor, daha da canlanıyorum. Adeta acımı dahi hissetmiyorum. Yolda yine yaşlı bir adam durduruyor beni. Kimi aradığımı soruyor. Sanki bu soru, tüm hayatım boyunca beklediğim soru! Gülümsüyorum, o güne rağmen. “Sare!” diyorum heyecanla. “Kardeşim Sare’yi arıyorum. Şu boylarda. Mavi bir elbise vardı üstünde. Çok güzel bir kızdır. Bıcır bıcır konuşur. Görerseniz ‘kim bu çokbilmiş’ diye sinirlenebilirsiniz belki, ancak kızmayın, huyu böyledir. Ben de sinir olurum bazen fakat dünya tatlısıdır. Yeşil gözlerine bakınca tüm siniriniz uçar gider. Onu söylemeyi unutmuşum bak. Gözleri dünyanın en güzel yeşili! Buralardaydı, görmüş olmalısınız.” Bıraksa sabaha kadar onu anlatacağım! Adam dualar okuyarak elimden tutuyor. Birlikte gidiyoruz ön bahçeye. Burada olmasını hiç istemiyorum. Belki bir doktor onu iyileştirmenin yolunu bulmuştur diye dua edip duruyorum. Lütfen onu burada bulmayayım. Şu anda en çok görmek istediğim onun yeşil gözleriyle, ne olur burada görmeyeyim. Şehit edilen birkaç ço-

cuğun üzerindeki beyaz örtüyü açarken Sare olmaması için Allah'a yakarıyorum. Ne kadar zaman geçiyor, ne kadar ceset görüyorum bilmiyorum ancak nihayetinde korktuğum şey oluyor ve yaşlı adam bana "Bu çocuğun mavi elbisesi var!" diye sesleniyor. Dizlerimde kalan son dermanı, onun başında durduğu cesedin yanına gitmekte kullanıyorum. Örtüyü açıyor. Boyu Sare'ye uyuyor. Üstündeki elbisenin bir parçası da onun mavi elbisesinden. Yüzünün yanmayan bir kısmı var, orası da aynı onun yüzü. Kalbim sıkışıyor. Bari şehadeti bitirebilseydi. Yutkunuyorum. İçimde bir yerlerde hâlâ cesedin ona ait olmadığına inanmak istiyorum. Sonra adam, sol bileğindeki künyeyi gösteriyor. Evet, bu Sare'ye doğum gününde aldığımız künye. Evet, bu o. Başka bir ihtimal yok artık. Yüzünün yanmayan tarafındaki kapalı gözünü açıyorum yavaşça, bilinçsizce kayıp giden yeşil gözlerine bakıyorum. Yanaklarından öpüyorum.

Artık hep yedidir Sare'nin yaşı. Sekiz olmayacak. Bir dahaki eylü-lü göremeyecek çünkü, bugünkü hastane saldırısında şehit oldu. Bir de, yüzünün sol tarafı bomba yüzünden yanmış. Onun güzel gözleri bir daha bana bakamayacak ve daha acısı, o yeşil gözler tüm dünya bu vahşeti sessizce izlerken bir daha açılmamak üzere kapandı.

Artık hep yedidir Sare'nin yaşı. Ondan geriye yalnızca gölgesi kaldı. Nuri pek yalnız kalacak. Şimdi o çirkince varlığı kim sevecek? Onun yokluğunda Nuri çirkinlerin en çirkinidir.

Artık hep yedidir Sare'nin yaşı. Onun yokluğunda daha pek çok şey çirkindir. Az evvel suçladığım insanlık da öyledir. Evimizin çiçeği gibiydi o. Eline diken batsa üzüldümdü. Şimdiyse karşımda bu hâlde, ve yapacak pek bir şey kalmıyor bana. Sadece biraz sinirleniyorum, beni bırakıp gittiği için. Çok kızmıyorum ama. Çünkü o benim gibi büyük değil. Küçük çocuklara kızılmaz. Çünkü, artık hep yedidir kardeşimin yaşı.

12.

UMUDA YELKEN AÇANLAR

Nisanur Ülbeği

Ankara - Kahramankazan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Hadi baba anlat artık neler yaşadığınızı, lütfen!

Senin yaşındaydım tekrar uçak seslerini duymaya başladığımızda, yedi yaşındaydım...

Gazze Filistin

Gece saat üçe geliyordu belki de dörde. Uzun zamandır sessiz olan Gazze sokakları evlerimizin üstünden geçen uçakların sesleri ile tir tir titriyordu. Paniklemiş, korkuyla yataktan fırlamıştım. Anem odanın ortasında sessizce namaz kılıyordu ama hıçkırık seslerini duyabiliyordum. Onu öyle görmemin ve yaşımın küçük oluşunun etkisiyle çöküp yanına ağlamaya başladım.

Babaannen selamını verip yanaklarımı avuçlarının içine alıp gözünden akan yaşlarının arasında "Sakin ağlama, bunlar ilk değil belki ama son olacak inşallah. Unutma "Allah sabredenlerle beraberdir (Bakara /153)."' dedi.

O gecenin sabahını nasıl ettiğimi bilmiyorum ama bu da şükre dileyen bir durumdu benim için çünkü bazılarımız sabaha uyanamamıştı.

Evden çıkıp Gazze sokaklarında gezmek, belki de son kez bu sokakları gördüğümüzü varsayarak gezmek hepimiz için bir yükü

maalesef ama yine de vazgeçilmez bir alışkanlıktı her birimiz için.

Evin avlusundan çıkıp yürümeye başladım bir tarafa doğru -o zamanlar bilmiyorum tabii yolları, yedi yaşında nasıl bilebilirsin ki?- Kaç dakika yürüdüm bilmiyorum , etraftaki evler tanıdık gelmeye başlamıştı ben de yürümeye devam ettim; korku yoktu sanırım o zamanlar yüreklerimizde. O güne o ana kadar hiç ürpermemişti içim ya da durumun ciddiyetine varamamıştım hiç. Küçüktük ya yüreklerimiz de küçüktü işte.

Yürümeyi beraber öğrendiğim, birlikte koşturup oynadığım arkadaşımın eviyle karşı karşıyaydım. Üzerine tırmandığımız o dev gibi ağacın arkası bomboştu, daha dün bütün heybetiyle durup herkesin imrenerek baktığı ev yerlebirdi.

Çocuk olmak neydi? Saklambaç oynamak, oyun arkadaşından saklanmaktı yani öyle olmalıydı; eli silahlı, kana bulanmış insanlardan saklanmak olmamalıydı. Çocukluğu çalınan, evleri ailesiyle birlikte kendisine mezar olan çocuklardık biz; gülücüklerimizi, mutluluklarımızı çaldılar bizim.

Harfler ağzımızdan çıkmazken el ele koşturduğum arkadaşımın artık burada olmadığına akıl erdirmek çok da kolay değildi benim için, koştura koştura annemin kollarına sığındım o yüzden. Sesim titrerken gözlerim de kocaman açılıyordu hararetili hararetili konuşurken. Anlatırken bile onların evin içinde olmadığını varsayıyordum.

“Gittim baktım evlerini yıkmışlar anne. Şimdi dışarda kalmak zorunda kalacaklar ama biz onları misafir edebiliriz değil mi anne, hep birlikte burada uyuruz hem benim yatağım da yatabilir annesi. Hem hep birlikte yatarsak uçak seslerinden de korkmam ben. Bizimle kalabilirler değil mi anne?”

Annemin neden ağladığına onları beyaz örtüler içinde görene kadar anlam verememişim. Hayatımızın sadece uçak seslerinden ibaret olmadığına o an kanaat getirmiştım maalesef. Zaten sonrasında da bütün hayatımız karanlığa gömülmüştü. Yollarda silahlı askerler, her dakika duyulan bomba sesleri, günden güne kaybettiğimiz sevdiklerimiz ve başımıza yıkılan yuvalarımız en çok da özlediğimiz huzur ve mutluluklarımız.

Kaybettiğimiz şey yalnızca çocukluğumuz değildi belki de, insanlığımızı da kaybetmiştik. İnsanlığa duyulan saygının kııntısı yoktu

üzerimizde ama biz zaten faniye değil yaratıcıya sığınarlardandık.

Günümüz

" Baba biz ne zaman özgür olacağız? Ne zaman rahatça oyunlar oynayabileceğiz, ne zaman korkmadan uyuyacağız? Benim çok uyukum var baba."

Bir baba her şeyi bilir çocuklarının gözünde. Korkmaz, ağlamaz ya da konuşurken sesi titremez; kahraman olmalı, kahramanca davranmalıdır çocuğunun karşısında. Vereceği her cevabın güven vermesi gerekir. Normal şartlarda bu böyledir ama biz normal şartlarda değiliz hem de yıllardır, çok çok uzun yıllardır.

"Uyuyacağız kızım uyuyacağız, hem de canımız ne kadar isterse o kadar uyuyacağız, kabuslar görmeden uyanacağız. Sabah un lapası yemek yerine annenin yaptığı o sıcacık ekmeklerle kahvaltı yapacağız."

"Peki kardeşimin de karnı doyar mı biz yiyince, bizim yemek yediğimizi görür mü? O çok acıkmıştı baba, o yüzden çok ağlıyordu değil mi? Uykusunu almıştır ama o artık çünkü çok uzun zamandır uyuyor."

"Almıştır yavrum almıştır, karnı da doymuştur çoktan."

İşte umuda yelken açarlardık biz. Allah'a sığınarlardık, el açıp dua eden en çok da kurtuluşa inananlardık biz...

13.

DEVA

Muharrem Yüksel

İstanbul - Kartal Anadolu İmam Hatip Lisesi

Ding* 8.kat . Boş asansörün içerisinde volta atarken kendi kendime söylendim. Sarayın bu kadar fazla katı olmaması lazımmış gibi geliyor insana. Asansörün altın varaklı kapısı yavaşça açıldı. X-ray cihazlarını geçtikten sonra nihayet o meşhur taht odasına vardım. İçeride altın gibi ağır bir hava vardı. Kırmızı halının yanında hazır olda bekleyen on altı muhafız eski tip antik mızraklarını çekip bana yol verdi. Herkes selama durdu ve ben de o asil yürüyüşümle yavaş yavaş ilerledim. İmparator'un tahtının huzuruna varınca dizlerimin üstüne çöküp selamımı verdim. İmparator tahtından ağır hareketlerle kalktı ve eline aldığı kutsal kaptan başımın üzerine üç tutam su serpti. Sonrasında asasıyla başıma yavaşça vurup seslendi:

“Ey! Tanrının güzide kulu. Söyle bana “O hangi yaratıktır ki sabahleyin dört ayak üzerinde, öğlenleyin iki, akşamleyin de üç ayakla yürür?”

Ben duruşumu bozmadan öylece durdum, bir süre dramatik bir etki için sustuktan sonra “İnsandır” diye cevapladım.

“Peki ya her şeyden çok yol alan şey nedir” buyurdu.

“Işıktır” diye cevapladım.

“Öyleyse ey tanrının güzide kulu, bu yılın hac görevini senin mü-

nevver ruhuna teslim ediyorum!"

Duruşumu bozup ayağa kalktım. Hem sağ hem de sol elimi kabimin üzerine koyup yüce Tanrı'ya yeminde bulundum. Esasında bu seremoni tamamen formaliteden ibaretti. Cevaplarını önceden bildiğim bilmeceleler, onlarca muhafız. Ne de olsa manastırda kimse kalmamıştı artık. Hac görevini yerine getirecek tek kişi bendim. Lakin güce saygı duyulması gerektiğini bilirim. Yıllardır süregelen bir düzeni yıkacak kadar aptal değildim.

"İskenderiye'deki kutsal deniz fenerine varacak ve oraya bu altın varaklı aynayı ve bu zeytin ağacının yapraklarıyla ateşi harlayacaksınız. Orada üç ay boyu oruç tutacak, fenerin bakımını yapacak ve modern teknolojilerden uzak duracaksınız"

"Emredersiniz!" diye imparatorumuzu selamladıktan sonra arkamı dönüp yavaş ve ölçülü adımlarla odadan çıkacaktım ki imparator son kez arkamdan seslenince yerimde dona kaldım.

"Yolculuğuna çıkman için gereken her şey ayarlandı. Sarayın ahırında iki bakımlı arap atı tarafından çekilecek tamamen elişî usta marangozların elinden çıkma bir at arabası var. Yolculuk boyunca uğrayacağın birkaç durak var. Aynı zamanda Deva'yı sana yoldaş olarak tayin ediyorum. Bölgenin haritasını ondan öğrenebilirsin"

Deva diye seslendiği kişi, daha doğrusu şey sarayın kutsal hizmetkârıydı. En yeni teknolojilerce donatılmış, bir insanın hayal edebileceği en iyi hizmetçiydi. Bana göre hava hoştu ne de olsa bu yolculuk da bir formaliteden ibaretti. Kralımız bir problem görmediğine göre, bir problem yok demekti.

Tekrardan "Emredersiniz!" diye karşılık verdim ve taht odasından asil bir edayla ayrıldım. Asansör kapısı yavaşça kapandı ve tekrar kendi başıma kaldım. Katları teker teker indikten sonra yere kavuştum. Üst katlardaki ağır havanın aksine daha canlı ve yaşanılabilir bir yerdi alt kat. Aynı zamanda Deva'nın tabiri caizse eviydi. Asansörden çıkar çıkmaz Deva'nın yanına gittim ve kendisini selamlayamadan beni algılayıp söze girdi.

"Hoşgeldiniz efendim. Bir isteğiniz var mıdır?"

"Hoşbuldum sağolasın Deva , canının sağlığı. Hazır mısın hacı olmaya?"

"Hac yapacak kişi sizsiniz efendim. Benim görevim size yardımcı

olmak.”

“Peki öyle olsun hacım. Hazır mısın yolculuğa”

“Her zamanki gibi hazırım efendim. Güzergahı gözden geçirmek ister misiniz?”

“Tabii”

...

Geleneksel kıyafetler giyindi. Atlar tımarlandı. Yani anlayacağınız bütün hazırlıklar tamamlandı ve yalnızca Deva ve benden oluşan alay yola çıktı. Az gittik uz gittik bir de ne görelim? Bir arpa boyu yol gittik. Yollar zorluymdu. Yollar acımasızdı. 4x4 arazi araçlarıyla gidemediğim gibi üstüne eski toprak yolu kullanmak mecburiyetindeydim. Yolculuğumuz kutsaldı çünkü. Zor olacaktı, acımasız olacaktı ki hikaye yapılmaya değer olsun. Fakat bu süreçte Deva'nın onca yeteneklerinden faydalandım. Bütün dertlerime deva oldu :). Hava yağmurluyken hem bana hem atlara şemsiye açtı. Bölgeyi keşfe çıkmak gerektiğinde kanatlarını çıkarıp kuşbakışı taramalar yaptı. Fakat bu son yaptığı, durun durun anlatayım.

Güzergahımızdan biraz sapmak mecburiyetinde kalmıştık. Yağmurla yükselen dere yatakları yolumuzu yiyip yutmuş onun yerine ormanın içine dalıp yeni köylerin bulunduğu yola bağlanmamız gerekmişti. Yeni köylerin en sevmediğim tarafıysa insanların fazla temkinli ve inançsız olmasıydı. Oralarda bulunan bir yabancıysanız size potansiyel bir hırsız, bir haydut veya bir ajan muamelesi çekerlerdi. Eski köyler öyle miydi? Yüce Tanrıdan bir misafir olduğumu söyler yanıma ekstra yolluk bile alırdım.

Yeni köylerin garip mimari tasarımlarından dolayı biraz zorlansak da kıraathanenin yerini tespit ettik. Şakır şakır birbirlerine çarpan çay bardağı sesleri yerin altında bir mahzende olsa dahi bir kıraathanenin yerini ele verebilirdi. Bana ve Deva'ya atılan kuşku bakışların arasında söze girip biraz yiyecek ve kalacak bir yer istedik. Ortalık sessizleşti. Kimseden ses çıkmayınca Devayla birbirimize baktık. Uzun süren garip aradan sonra muhabbetler kaldıkları yerden devam etmeye başladı. Bize iş çıkmayacağını anlayıp dışarı çıktık.

Deva'dan geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulmasını istedim. Garip şekilli binaların arasında bir otelin olacağını söyledi. Girip rezer-

vasyon masasındaki kadına nazikçe dil döksek de ne idüğü belirsiz insanları misafir edemeyeceğini açıkça belli etti.

"Efendim bana birkaç dakika lütfedin. Atların başında bekleyin ben geceyi geçirecek bir yer bulup hemen size döneceğim."

"Müsaade senindir"

Atların başını beklerken meraktan içim içimi yemeye başlamıştı. Deva beni bu durumda fazlaca bekletmeden hemencecik geldi. Bulduğu yer eskiden kalma bir mağaraydı. İçeriye atları alacak kadar genişti hem de. Hemen oraya konuşlandık ve geceyi geçirmeye koyulduk. Mağaranın neminden uyku tutmadı. Deva'ya gece üç sularında gelen derin sorulardan birini yönelttim hemen:

"Deva, Tanrı'ya inanıyor musun?"

"İnanmak sizin görevinizdir efendim. Benim görevim size yardımcı olmak"

"Peki ya Tanrı var mı?"

"Tanrı'nın var olduğunu biliyorum."

"Ben nasıl bilebilirim?"

"Bilmek sizin göreviniz değildir efendim. Sizin göreviniz anlamak. Benim görevim size yardımcı olmak"

"Anlamakle bilmek arasında ne gibi bir fark vardır Deva?"

"Öğrenmek zordur, bilmek ise kendiliğinden olan bir şeydir efendim"

"Yani asla bilemeyecek miyim?"

"Hayır, bilmek sizin göreviniz değildir efendim."

"İskenderiye'ye varamazsak sana ne olacak?"

"İskenderiye'ye varmak sizin görevinizdir efendim. Benim görevim size yardımcı olmak."

"Bilemedim."

"Bilmek sizin göreviniz değildir efendim."

"Tamam tamam anladım"

...

Anlamıştım. Bu dünyada bütün varlıkların bir görevi vardı ve benimki kesinlikle bilmek değildi. Bilmekle mükellef olan kişi Deva ve onun türevleriydi. Anlamakla mükellef olan kişi ise ben ve türevlerim yani insanlardı. Bütün yolculuğun ne kralla ne İskenderiye'yle ne de Deva'yla bir alakası yoktu. Bu küçük gördüğüm yolculuk benim anlam yolculuğumdur. Ne diğer insanlar ne yeni köylüler ne de taşan nehir bu yolculuğun ve bu hikayenin amacı benim anlamamı sağlamaktı. Veya gecenin getirdiği melankoliyle biraz da olsa saçmıyordum. Öyle olsun.

Sonunda gecenin hükmünü güneşin aydın ışıkları kırınca mağaradan dışarıya çıktık. İçeride bir gece kalmıştık diye düşünüyordum. Fakat hayır değil bir, on, yüz tahmin bile edemeyeceğim kadar zaman geçmiş belki de zamanın dışında bir yerlerdeydik. Önümde bütün haşmetiyle İskenderiye Feneri... Etrafına bakındım fakat bir merdiveni veya bir asansörü yoktu. Üstümdeki bütün bilgi yükünü attım. Bütün gereksiz bilgilerden kurtuldukça hafifledim hafifledim hafifledim. Anlamanın sonsuz tadına vardım ve kanatlanıp uçmaya başladım. Işıktan oluşan bedenimle kulenin tepesine kondum ve ezelden beri yanmakta olan ateşin bir parçası oldum. Yandım, yandım ve kendimi yaktım. Yandıkça daha da daha da hafifledim. Taa ki ağırlığım kalmayınca dünyayla bir oluncaya dek. Deva görevini tamamlamış saraya geri dönüyordu. Dünyadan kurtulurken içim sevgiyle doldu ve tüm dünyaya sevgi olarak yayıldım. Rüzgarlar beni bilinmeyen diyarlara ulaştırdı ve bu hikayemi anımsatmaya duydu. Nice memlekette destanlarca anlatıldım. Bir ismim yoktu fakat ben her zaman bendim.

14.

KİMSESİZ BİR ÖLÜM

Eyüp Talha Şahin

Bursa - Süleymanşah Anadolu İmam Hatip Lisesi

Eşinin ölümünün üzerinden kaç yıl geçtiğini hatırlamıyordu. Sanki daha dün ölmüş gibiydi. Şimdilerde hayatının en büyük sadakat mücadelesini vermekle meşguldü. Çünkü aklında dolanıp duran tek kişi eşi değildi.

Her gün aynı yemeği yiyor, aynı yerlerde uyuyup, aynı yerlerde uyanıyordu. Gözlerinin altı petrol mavisinden daha da koyu olmuştu. Her gece uyumadan önce, meyve tabağı yapıp yerdi. Bu sefer masasının üstünde meyve tabağı yoktu. Ne odasında mis gibi portakal kokusu, ne de yenilmekten vazgeçilmiş bir yeşil elma dilimi... Artık iyice çökmüştü. Eskiden beri süregelen duyguları ona eşlik etmiyordu.

Ağzı fena halde kurumuştü. Elini bardağına uzatırdı her sabah, bu sefer uzatmadı; yeltenmedi bile. Zaten uzanacak bardağı da yoktu. Ayaklarını yere bastı, kalkmaya çalıştı ama yapamadı. Burun delikleri genişledi. Odasına ağır bir rutubet havası hakimdi. Balkonun demirlerine aceleci kargalar konmuş, gevezelik ediyorlardı. Siyah gözlerinin içi ne biçim parlardı doğan güneşle birlikte...

Damarlı ve kurumuş elinin iki parmağıyla alnını kıskaçlayarak, derince bir "of" çekti. Çapaklı gözlerini aniden açıttıktan sonra tekrar kapadı. Bir süre etrafı seyretti ama buna daha fazla dayanamadı. Saatin tiktakları beyninde çınlayarak yankılanıyordu. Bir zamanlar

envai çeşit parfüm kokularının dolandığı evinde, şimdi kimsecikler yoktu.

Başını çevirip yastığına koydu. Bomboş gözleriyle köşesinden dökülmeye başlamış duvarı izliyordu. Gözlerini ovuşturma gereği hissetti. Yorganını boğazına kadar çekti. Şimdi ısınyordu.

Aniden o tren rayları çarpıveriyor aklına. Dostlarıyla saatlerce gülüşüp yol aldığı tren rayları. Yarın yokmuş gibi, sanki hiç ölme-yecekmiş; hastalıktan yataklara düşmeyecekmiş gibi yol aldığı tren rayları ve onların üstünde giden toz toprak vagonlar. İçlerindeki bin bir türlü insan ve sohbet... Kapkara dumanlar... Hepsi bıçak darbesi gibi gelip geçiyor aklıdan: Halit'in yaptığı şakalar, Filiz'in gözlerindeki yabancı ışıltı, Salih'in yapılan her şakaya bozuluşu; cam saydamlığındaki bakışlar, yoldaki ağaçların sayısı, yaldızlı dul kadınlar ve genç olmanın verdiği toyluk... İçinden, "Neydim, ne hâle düştüm ulan" diyor. İstasyonda, elinde sazıyla sevdiğini bekleyen, fırça bıyıklı adam geliyor aklına. "Acaba ulaşmış mıdır sevdiğine?" diye geçiriyor. Filiz, diyor, acaba evlenmiş midir o hayırsızla? Peki ya Halit, deyip biraz duraksıyor, doğru ya; o öleli çok oldu. Belki diğerleri de ölmüştür. Acaba yaşıyor olsalardı, onlar da beni düşünür müydü? Bilmiyorum. Eminim, çoktan dokuz tahta altına girmişlerdir. Ben hâlâ yaşıyorum, bir şeylere inat yaşıyorum. Bir şeylerin getirdiği pişmanlıkla... Yıllardır evime çaktım kazığımı, daha da çıkamıyorum. Dışarda çok yeni bir hayat var ama ben o hayat için çok eskiyim. Diğer eskijen ve eski kalan şeyler gibi ben de yok olup gideceğim ulan işte. Kimin gözünün yaşına, kaşının karasına bakıp da acımış bu dünya?

Artık iyice ayılıp doğruldu. Terliklerini arandı. Bulup giydi ama kalkmadı. Paketin içinden bir dal çekip kansız eliyle çakmağın yerini yokladı. Çakmağı buldu ve yaktı. Dumana vücudunda tur attırıp sigarayı iki parmağıyla küllüğe bastırdı. Gelen "tüss" sesi yalnızlığının çığılığından başka şey değildi. Oturduğu yerden güç alarak ayağa fırladı. Balkon kapısını açıp adımını attı. Ellerini balkonun buz kesmiş demirlerine kenetledi. Gerindi. Ciğerlerini sımsıkı doldurup, sessiz bir yanardağ gibi nefes verdi. Sandalyesine asılı hırkasını giydi. Hırkasının cebinde bir parça mendil, mendilin köşelerinde yırtıklar, kesikler... Burnunu yavaşça sildi. O mendili, ölmeden evvel eşi vermişti. Büyük bir titizlikle işlenmiş nakışlar, nakışlarda ise ismi: Sezai... Eşi "Eğer senden önce ölürsem, beni çaresizce orda burda arama; bu mendilin nakışlarına bak. Her bir dikişte beni hatırla." demişti. Men-

dili balkonda bıraktı. İçinde bir yerlerde bir şeyler koptu. Umursamadı ama rahatsız oldu. Sıcak poğaçaya kokuları burnuna ilişiyordu. Kapıcıyı yollasa, gider alır. Yollamadı. Biliyordu ki, bahşiş vermeyecekti ve bu yüzden de tadı hepten kaçacaktı. Üstelik ondan en son karton karton sigara istemişti. Kapıcı ise Sezai'nin durumunu bildiği için bunu reddetmişti. Araları limoniydi.

Sezai, balkon kapısını kilitleyip içeri geçti. Aynanın önünden ağır ağır geçip gitti. Banyonun fayanslarında genzi yakan, eskimiş bir deterjan kokusu vardı. Musluğu açıp bir süre suyun akışını seyretti. Sonra kendine geldi. Suyu yüzüne her vurduğunda nefesi daha da daralıyordu ama yüzü bir türlü temizlenmiyordu. Aynada kendini göremiyordu. Havlulardan birini alıp kurulandı. Kurulandıktan sonra kendisiyle karşı karşıya geldi. Aynaya baktığında en çok görmek istediği şey kendisiydi. Ama baktığı zaman buruşukluklar, sararmış bıyıklar ve içleri kıpkırmızı, tedirgin bir çift göz vardı. Elleriyle suratını yokladı. Kendinden kaçmak ister gibi banyodan fırladı. Bunun imkansız olduğunu elbet biliyordu ama avuntular bazen tatlı ve malsum gelir.

İç çekip, ağır adımlarla mutfağa daldı. İki yumurta kırdı. Yumurtalar pişerken, bayatlamış ekmeğini ve buzdolabından çıkardığı beyaz peyniri masaya koydu. Taburesini de çektikten sonra çatalıyla usul usul parçalar aldı. Dudakları kenetlenmişti ve açılmıyordu. Üstelik mosmor olmuşlardı. Çatalı masaya bırakıp, başını iki elinin arasına aldı.

Eski günler yine aklındaydı. Kaçırıldığı veya boşa harcadığı zamanlar geliyor önce, sonra ise ani bir boş vermişlik hissi. Sanki son günüymüş gibi. Eskiden takıldığı mekanlar, insanlar; buğulu plakların çaldığı şarkılar, Filiz'in hayırsız gözleri... Eşine sadakati sonsuzdu fakat bir unutamadığı o değildi; Filiz de vardı. Denli densiz konuşmaları, göz bebeklerinden taşan heyecanı, bir türlü dinmek bilmeyen bunaltıcı sancılar; gece yarıları izlediği puslu tavanı ve ocakta bekleyen yumurtası... Düşünmekten kendini içinde olduğu duruma veremiyordu.

Odaya geçip oturdu. Gözlerini rafındaki kitaplardan bir türlü alamıyordu. Ayağa kalkıp bir kitap seçti. Sayfaları kurcalamaya başladı, sayfalar tütünle mühürlenmiş gibiydi. Kitabın içinden bir kağıt çekti. Kağıtta şu dörtlük yazılıydı: "Ecel kapını çaldığı zaman, / Evi telaşa verme. / O geldiği zaman, / Sen gitmiş olacaksın." Tepki ver-

medi. İcini çekerek kağıdı da, kitabı da rafa düzensiz bir şekilde geri koyduktan sonra yatağına yattı.

Dışardan, masmavi çocuk sesleri geliyor. Bu sesler, onun çocukluk günlerini paslanmış bir çan gibi acımasızca kulaklarına çarpıyordu. Kalkıp da bakmak istemedi. Ellerini, yüzüne kenetledi. Yaptığı için pişman olduğu ve yapmadığı için pişman olduğu şeyler çaktı aklına: — Eskiden, diyor, hayallerim vardı benim. Gerçekleştirebildim mi onları? Hiç öyle de gözüküyor gerçi. Aah ah! Hanım göçeli beri, yüzüm mü gülebildi? Ölse, duyanım olmaz. Çürüyüp gideceğim ulan işte.

Kendine kızmaya başlamıştı. Nerden baksa, bir hata çıkarmasını beceriyor, gitgide kızıl bir kahroluşa sürükleniyordu: — Ah, benim şu salak kafam. Olmayacak dualara “amin” diyerek geçirdim ömrümü. Kim elini uzattıysa, tuttum; geri çevirmedim. Ama bak, bir gün dara düştüm mü, kuyumu kazan peş peşeydi. Her şey geçmişte kaldı, ben dahil. Ah, benim şu ahmak kafam. Ne olurdu biraz insanları tanısan, hemen sazan gibi dalmasan? Ona buna yardım edeyim derken, kendi hayatından oldun; iyi mi? Neyse, hırsıma kapılmadım en azından. Bir şeylerin kölesi olmadım. Çok param yoktu ama kimseye de muhtaç olmadım. Allah’ıma bin şükür, her daim verdi rızkı. Ah, benim şu serserim kafam, ah! Tuttun da insanları sevdim. Ağzlarına yuva yapmış binbir türlü yalanı, göğsün yırtıla yırtıla dinledin. Ses de etmedin. Gururunu iki paralık edecektin neredeyse. Ettin de sayılır. Ah, hanım, ah! Sen gittiğinden beri gülmedi şu yüzüm. Kurudu bütün dallarım, döküldü yapraklarım. Artık ne fayda? Yaşadığıma bile hayret eder oldum.

O kadar çok öksürüyor ki, artık sesi bile çıkmıyordu. Yine de sigara içmekte kararlıydı. Dumanların getirdiği pusla birlikte birdenbire 89 yılının sonbahar mevsimine gidiyordu. Ağaçlardan esen tatlı, soğuk hava yüzüne ve yanaklarına siniyordu. Çay ocaklarının kapılarından dışarı vuran, buram buram çay kokuları... Ara sıra, şurada burada gördüğü bıyıkları dudaklarına ağır gelen herifler... Her sabah selam verdiği fırın sahibi... Mahallenin kırmızı yanaklı çocukları... Evlerine sarhoş gelen, geceden kalma, gençlikleri çöpe gitmiş adamlar... Tüm bunların arasından ustura hızıyla sıyrılıp geçiyordu. Filiz ve Hakan’la buluşmalıydı. Sert botları, su birikintilerini patlatıp geçiyordu.

Buluşmaya giderken, Filiz’le tanıştığı ilk anı tekrar tekrar hafı-

zasında yaşayıp duruyordu. Gözlerine bakakaldığı, burnunun etrafındaki çillere dalıp gittiği o anı, yine ve yine baştan tasarlıyordu. Buluşmaya gitmekten vazgeçeceğinden şüpheleniyordu. Kendinden şüphe ediyordu aslında. Yamuk bir hareket yapmasından...

Kahvehanelerden birinin önünden geçerken, masalardan cam kenarına yakın olanında anıları canlanıveriyor: Murat'la yaptığı tartışmalar, tavana doğru yükselen çayın ve salebin sıcak ve sahiplenici kokusu, Murat'ın çarpıcı lafları... En çok da Murat'ın o sille gibi yüzüne çarpıveren cümleleri: "İnsanların senin hakkındaki düşüncelerini öğrenince hayattan soğuyorsun. Halbuki bunları bilerek yaşamaya alışmalısın, bunun farkında olmalısın."

Sezai, kararlı ses tonları arasından en koyu olanını seçip, ellerini çay bardağına sımsıkı sararak dökülmeye başlıyor: "En ufak şey bile beni yıkar oldu. Böyle değildim ben eskiden. Güçlüydüm, dayanıklıydım; dimdik dururdum engellerin karşısında. Ama şimdi hiçbirleriyle uğraşasım kalmadı. İnsanlardan veya hayatın kendisinden gelecek en küçük bir işaret, kötü bir söz yetiyor artık hevesimi kaçırmaya."

Murat, kaşlarını şimşekten hallice çatarak, ağızındaki dumanlı salep kokusuyla: "Sen, diyor, Sezai, insanları her zaman kendin gibi iyi niyetli sandın. Arkanı döndüğün zaman, ihanet etmeyeceklerini, yüzlerine baktığında nasıllarsa, o zaman da öyle olacaklarını sandın. Bu gerçek, senin suratına sarsıcı bir tokat gibi çarpınca da insanlara küstün."

Sezai hiçbir şey söylemedi. Usulca başını aşağı yukarı sallayıp çayından bir yudum daha aldı. Masanın sert tahtalığına uzunca bir soluk verip: "Yıllardır kumar oynuyoruz, dedi. Hem de en sağlamını oynuyoruz. Hayatın kendisi bir kumardır Murat. Yarın ne olacağını bilmeden, kafamızı yastığa koyup güneşi bekliyoruz. Kimimizin kafasını koyacak bir yastığı bile yok. Yastığı bırak, doğacak bir güneşi yok. Yine de, bu büyük ve sağlam oyunu oynamaya devam ediyoruz."

Murat, kaşlarını kaldırıp bardağın dibindeki son salebini de yudumladıktan sonra arkasına yaslanıyor. Sezai, kendisini bir anda olmak istemeyeceği bir yerde buluyor ve buluşmaya gitmediğini fark ediyor. O gün buluşmaya da gitmemiştii zaten. Odasının kireçli duvarlarına gözlerini devirirken Murat'ın dediği kulaklarını çınlatıyor: "İnsanların senin hakkındaki düşüncelerini öğrenince hayattan soğuyorsun. Halbuki bunları bilerek yaşamaya alışmalısın, bunun farkında olmalısın."

Balkon kapısından içeri sokulan soğuk hava, ayıltıcı bir şekilde tesir ediyordu. Filiz'le alışveriş yaptığı bir günü hatırlıyor: Filiz çok kararsızdı. Sürekli kafasının dikine dikine giderdi. Belki de bu huyu yüzünden yıllardır onunla görüşemedim. O hep hızlı adımlarla yürürdü. Büyük ihtimalle sadece benimleyken böyleydi. Ona yetişmek için olduğumdan daha cevval ve hızlı davranırdım. Kapıları ona önden açmak, kapıdan geçişini izlemek için... Filiz, dünyayı parmağında oynatıyor gibiydi. O, hayatı beklemiyor da hayat onu bekliyor gibiydi. Bu yüzden çok rahattı. Bense, onun sürekli orda burda karşılaştığı erkeklere selam vermesinden fena hâlde rahatsızdım. Filiz'den bahsederken bir yandan vicdan azabı çeker gibi hissediyorum ama bunların bir önemi yoktu artık. Bir bakkala girdiğimizde bir şey alma konusunda sürekli kararsız kalırdı. Bana danışırdı. Ben onun hayırsız gözlerine kilitlendiğim için cevap veremezdim. O da cevap almak için sormazdı zaten. Gözlerine neden baktığımı bilmiyordum, sadece bakıyordum. Burnundan yüzüne dağılan hafif çilleri ve inci dişleri... Bozulduğu zaman attığı bakışlar... Kendimi asla özgüvensiz birisi olarak görmem ama onunlayken... Kelimeleri yerine koyup cümle kurmakta zorlandığım pek çok zaman oldu. O da bunun farkındaydı ve aldırış etmiyordu. Bir adam, sevdiğini daha ne kadar belli edebilirdi ki? Sekerek yürürdü bazen ve elbisesi ona tapar gibi bir hâl alırdı. Bense anlam veremedem garip bakışlarla onu izlerdim, Filiz'in imkansızlığında kendimi kaybederdim.

Bir anda bir zil sesi hançer gibi saplanıverdi kulaklarına. Gözlerini açtı, çapaklarını elleriyle ufalayıp attı. Yıllar sonra ilk defa bir şeye meraklanmıştı. Ama vücudunun yorgunluğu, merakını gölgeliyordu. Yine de ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Kapı deliğinden baktı, görünürde bir şey yotku. Uykusuz bir soluk verip kapıyı neredeyse sonuna kadar açtı. Yanan sensörlü lamba altındaki boşlukla göz göze geldi. Kapıyı yavaşça geri kapadı.

Tutunabildiği ne varsa tutunarak odaya geçti. Koltuğuna ağır bir vicdan azabı gibi çöktü. Gözleri masaya döküldü. Elleri kaynamaya başladı. Bakınca değişen hiçbir şey yoktu neredeyse ama içinde büyük yıkımlar gerçekleşiyordu. Bağıramadı. Ağlayamadı. Çünkü bunlar için çok yaşlıydı. Kendini bıraktı ve kafası yastığa gömüldü. Gözleri, sağ üst köşeden önüne doğru görünmeyen bir şeyi izliyordu. Parmakları ara sıra istemli istemsiz kıpırdıyordu. Bazı bazı hırıltılar geliyordu boğazından. Dışardaki çarpıcı rüzgar, balkon kapısını sertçe kapattı. Artık oda tamamen sessizdi.

Bir sabah Sezai'nin kapısını, yanındaki çilingir ile bir çift kırmızı topuklu ayakkabı çaldı. Biriken faturalar kapı kulpunda asılıydı. Etraf hiç olmadığı kadar sinek doluydu. Çilingir kapıyı açtı. Gelen kadın, mendiliyle burnunu kapattı. Usul usul adımlarla içeri geçti. Teker teker her odaya baktı. Mutfaktaki bulaşıklara uzaktan göz gezdirdi. Evde yoğun bir koku vardı. Her yer buz kesmişti. Duvarlarda örümcek ağları ve lüzumundan fazla bir rutubet vardı. Kokunun olduğu yere doğru yürümeye başladı. Yürürken nefesi titriyordu. Sadece nefesi mi? Elleri, ayakları, kirpikleri... Oturma odasının kapısından başını uzattı. Filiz, koltukta öylece uzanan Sezai'nin çürümeye yüz tutmuş bedeniyle karşı karşıya kalmıştı.

15.

TAVAN ARASINA TERK EDİLMİŞ NİNNİLER

İclal Yıldırım

Isparta - Şehit Tevhit Akkan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Dudaklarının arasında kendi elleriyle sardığı sigarası, oldukça eski ve nostaljik koltuğunda, üzerinde gri, bazı yerlerindeki iplikleri sökülmüş hırkasıyla, gözlerini kapatıp otururdu her sabah. Koltuğun dibine düşmüş yılların eskittiği bir kitap olurdu yerde. Ah, kitaplar. Ne çok severdi onları, ellerinde tutup öylesine bakmayı.

Her sabah kendini zorla yatağından kaldırır, onlarca masal kitabının olduğu odaya girer, kapağına bile bakmadan rastgele eline ilk gelen kitabı alır ve tüm gününü geçirdiği koltuğa otururdu. Ayaklarını kahverengi, üstü kül lekeleri ve bir önceki gün kapıcının kapıya bıraktığı, her seferinde yarısını yediği, kalanını da ıslatıp geceleri apartmanda dolaşan kedi yesin diye kapının önüne bıraktığı ekmeğin kırıntılarıyla dolu sehpaye uzatırdı. Sigarasını yakar, kitaptan rastgele bir sayfa açar, gözleri acıyana ve kitabı tutmaktan yorulana kadar bakar dururdu aynı sayfaya. Arada bir nefes alamaz, gözleri yaşarana kadar öksürürdü. Sonra bir sigara daha yakardı, ciğerlerine işkence çektirmek için ant içmişcesine.

Ara sıra kapısında tıkırtılar duyardı, apartmandaki çocuklar kapısına kadar gelir, kulaklarını yaslar ve evinden bir türlü çıkmayan o gizemli adamı merak ve biraz da korkuyla dinlemeye çalışırlardı. Hiçbir şey duyamaz, annelerinin azarları eşliğinde, sanki o kapı

büyük bir lanet taşıyormuşcasına uzaklaşarlardı oradan. O yine hiç umursamaz, eline kitabı alır ve rastgele bir sayfa daha açardı.

Parmaklarını elinde tuttuğun çocuk kitabının sayfaları üzerindeki resimlerde dolaştırırdı usul usul. Gözleri yanmaya başlardı hafiften, acı bir sızı kuşatırdı kalbini.

Evi iki katlıydı aslında ancak onun adımları yukarı kata uğramazdı, bir gün hariç. Her sene tam 15 Mayıs'ta, ağır ağır tırmanırdı merdivenleri. Delicesine korkardı o tavan arasına adım atmaya lakin o günün tek bir dakikası bile oradan başka bir yerde geçecek diye de ödü kopardı. Bilirdi çünkü, bugün bile zorken bunu yapmak, yılın bir başka günü cesaret edemezdi.

Yine 15 Mayıs, yine ruhu her gün tuttuğu yasın yıl dönümünde tarifi zor bir ızdırapla baş başa uyandı. Titreyen elleriyle kavradı merdiven korkuluklarını. Her basamakta daha da ağırlaştı sırtındaki görünmez yük. Odanın kapısına yaklaştıkça sıklaştı nefesi. Kapı koluna uzandı ağır ağır, gözünden süzülen bir damla gözyaşı kavurdu tenini ve açtı kapıyı.

Her köşesini ezbere bildiği odada gezindi gözleri. Toz pembe duvarların dibinde yıllar içinde sönüp yere düşmüş balonlar vardı. Üzerinde oyuncak bir ayının olduğu tozla kaplanmış sallanan bir sandalye, hemen dibindeyse beyaz, yine tozlu bir beşik duruyordu. Odaya girip kapıyı kapattı ardından, usulca beşiğin dibindeki komidinin yanına çöktü, müzik kutusunun kapağını araladı. Pembe elbise bilerin, sakin ve huzurlu melodinin eşliğinde dönmeye başladı. Dizlerini kendine çekti, başını komidine yasladı ve sallanan sandalyeye kilitledi bakışlarını.

Hatırlıyordu o günü, hiçbir zaman unutmamıştı, tek bir anını bile. Bir gün öncesinde bitirmişlerdi bekledikleri bebeklerinin odasını. Eşi çok ısrar etmişti, sallanan sandalye olmazsa tamamlanmış olmaz, hem hayal et bizi burada, alalım lütfen demişti. Gülmüştü onun o hallerine, olur deyip öpmüştü karısını. Doğum yaklaştıkça yerlerinde duramıyorlardı, yalnızca bebeklerini düşünüyorlardı kucaklarında. Hala karar verememişlerdi de ismine. En iyisi onu görünce karar verelim, onu gördüğümüzde bulacağız en güzel ismi diye düşündüler. Sanki hayat fısıldayacaktı kulaklarına, evet, diyeceklerdi. Evet bu.

Çok severdi karısı doğum günlerini, hiç aksatmazdı, her sene çi-

lekli pasta hazırlar kutlardı onun doğum gününü. Bugün nehir kenarında kutlayalım demişti, hava almak istedi. Gülümsedi karısına, her geçen gün daha da seviyordu onu, daha da tutuluyordu onun hem çocuksu hem de olgun tavırlarına. Tek dileğiymiş kızının ona benzermesi, bir tane daha istiyordu ondan.

15 Mayıs. O güne dair hatırladığı onca şey vardı. Sadece bir gün, zihninde diğer tüm günleri silmiş ve ruhuna acı çektirmek için görevlendirilmiş bir canavar gibi, elinde hançeriyle kalbinin ortasına yerleşmişti. Film kareleri gibi düştü gözünün önüne her şey. Arabalarda, kızlarına alacakları elbiseleri konuştular, ona okuyacakları masalları. Nasıl da çok seveceklerinden bahsettiler onu. Bir sonraki doğum gününe onu da kucaklarında götüreceklerdi, ona da yapacaklardı çilekli pastalar.

Hayatın elinde hançerler vardır, göremezsiniz, ne zaman nereden geleceğini kestiremezsiniz. Dünya sizi bir yaş daha büyütmek için fırsat kollar, acılarla yoğurur yeni yaşlarınızı, gözyaşlarıyla sular ruhunuzdaki çiçekleri. Bazen kalbiniz atarken ölürsünüz, gökyüzüne gömülürsünüz.

Gözlerini araladı, çok fazla gürültü, çok fazla acı, biraz çığlık, biraz feryat. Bir anda her şey boğuklaştı, sonrasında ambulansın tiz sesi parçaladı sessizliği. Kulaklarında yankılandı, sanki geniş bir vadide tek başınaymış gibi. Boğazına dolandı görünmez eller, yüreğini korkuyla harmanlandı. Ne oldu dedi birisi, merakla bakan bir başkasına. Kamyonla çarpışmışlar, hamileymiş kadın diye cevapladı diğeri. Kulağında yankılandı sesler, reddetmek istedi, yapamadı. Tekrar açtığında gözlerini hastanedeydi, tutamadılar onu, koşarak gitti karısına. Bir sedyedeydi karısı, yanına vardı birkaç saniyede. Etrafında durmuş ona bakan beyaz önlüklü, eldivenleri kanlı doktorlara baktı, umut dilercesine. Onların gözlerindeki çaresizlikte boğuldu. Dizlerinin üzerinde hıçkırıklarıyla boğuştu. İzin verdiler bebeğini tutmasına, ilk ve son kez. Titreyerek aldı onu kucağına. Öptü, doyamadı ve tekrar tekrar öptü kızını. Elini onun minik, sessiz, ritimsiz kalbine götürdü. Melek, diye fısıldadı usulca. Ölüm bizim yerimize koydu ismini, dedi. Son bir kez baktı kızına, o bakışta okudu ona onun için öğrendiği masalları, kulağına fısıldadı bildiği tüm ninnileri. O birkaç saniyede büyüttü kızını, yaşattı ve öldürdü.

İki değil üç mezar kazıldı aslında, birini sadece o gördü, o toprak attı, o suladı gözyaşlarıyla. Doğduğu gün öldü o. Ruhunu o gün göm-

dü. Şimdi her sene, yalnızca tam 15 Mayıs'ta aralıyor bu kapıyı. Bir müzik kutusunun melodisinde duyuyor karısının sesini, o sallanan sandalyede görüyor onu kucığında kızlarıyla. Sönüp yere düşmüş balonlarla paylaşıyor yasını, duvarlara sığmıyor. Keşkelerle yoğrulmuş bir acıyla sınanıyor.

Hiç fazladan kalmıyor orada, kalamıyor. Sanki o gün dışında başka bir vakit bulunsa orada ruhu parçalanacak, bir dakika geç çıksa o odadan yüreğine yepyeni bıçaklar saplanacak. Halbuki o da farkında yaşamadığının. Aldığı nefesler bile yas tutuyor, göz kapakları pişmanlık taşıyor. Ruhuna sinmiş kasvet, yıllardır tebessüm dahi edemiyor. O yine de kalıyor, yas tutmayı görev edinmişcesine duruyor bu dünyada. Böyle yaşatacakmış gibi onları, unutmuyarak, uyanık olduğu her saniye onları düşünerek, her gece rüyalarını onlarla süsleyerek.

Tavan arasındaki bu odada yıllardır bir anne yaşar. Kucığında bebeğiyle oturur sallanan sandalyesinde. Karanlık örter üşüyen bebeğinin üzerini, rüzgar sallır beşiğini, duvarlarda yankılanır masallar. Uyu derler bebeğe, meleksin sen, uyu sessizce.

Tavan arasındaki bu odada, hiç yaşanmamış ve hiç yaşanamayacak bir hayat gömülüdür. Bu odanın eşyaları yasla bezeli, duvarları acıyla örülüdür. Bu oda hiç sessiz kalmaz, bir annenin dilindeki ninnilerle doludur yıllardır.

Uyusun da büyüsün ninni, der anne.

Uyusun da büyüsün.

Bu oda hiç büyüemeyecek bir çocuğa gebedir.

16.

KALBİN KALBİM KALBİMİZ

Sena Başaran

Konya - Mahmut Sami Ramazanoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

İstanbul'un ara sokaklarında, gecekonduların birinde bir küçük erkek çocuğu. Üstünde abisinden ödünç alındığı belli olan uzun ve yer yer çamura bulanmış tulumunun kollarını çekerek önündeki topraktan ev yapmaya çalışıyor. Sıradan bir çocuk oyunu muydu bu küçük elleriyle şekillendirdiği bu çamur yoksa hayalindeki anne, baba ve çocuklardan oluşan mutlu aile evi miydi bilinmez. Üç yaşındaki minicik bedeninde dolaşan birçok düşünce parmaklarına akıyor, büyük bir özenle yapıyordu işini.

Arkasında oturan annesi onun üzerinden gözlerini asla ayırmıyor, her an bir şey olacakmış gibi yorgun gözlerle onu izliyordu. Anlamıyordu çocuk, yaramaz mıydı o kadar? Her anne mi böyleydi, onun annesi mi farklıydı? Bu durum ilerleyen yıllarda her daim devam etti. Artık beş yaşını doldurmuştu. Fakat sokağa annesi olmadan çıkmazdı, yemekte yanında hep biri olmalıydı. Madem ona böyle kurallar vardı; abisi neden her istediğini yapabiliyor, arkadaşlarıyla sokakta özgürce top oynuyordu. Haksızlık değil miydi bu yaptıkları? Anlamıyor, anlayamıyordu.

Keşke sadece annem böyle olsaydı diye içinden geçirdi çocuk. Peki, babasına ne demeli? Eve gecenin ikisinde gelen, kendisine bir söz bile söylemeyen insana nasıl baba diye koşup sarılabılırdi ki. Zaten kıt kanaat geçiniyorlardı. Bir de üstüne evdeki mutsuzluk

dalgası.

Her gece ağlıyordu annesi sessiz sessiz. Biliyordu çocuk, babası yüzündendi. Kocasını çocuğunu sevmeyen, gecenin bir vakti eve gelen birisinin eşi nasıl mutlu olabilirdi?

Kış ayları gelmişti. Yakacakları az olduğundan, tüm aile sobanın kenarında, kimseden ses yok, babanın yüzünde mahzun bir ifade. Annenin de ondan farkı yok. Sanki hissetmişlerdi yaşanacakları. Bir anda çocuğun açığı bir çığılı kapladı her tarafı. Eli göğsünde, evde feryat...

Kendine gelmeye başladığında çocuk çok yorgun hissediyordu. Öyle ki göz kapakları küçücük ömrünün vermiş olduğu büyük bir dertle açılmayı reddediyordu. Aldığı nefesler acıtıyordu bedenini. O sırada bir el hissetti başında. Boğuk boğuk duyuyordu sesleri. Ömründe belki de ilk defa gerçek bir sevgi okşaması hissetti. Sonra tekrardan bitkin düştü.

Otuz sene geçti o anlamlandıramadığı günün üzerinden. Babası ortalıkta yoktu o günden beri. Kızgındı babasına. Madem gideceksin, ne diye en kötü günde olmalı bu gidişin? Hasta çocuğa bakamam dedi herhalde; çekti gitti, bir bıraktı bizi. Annesi de dayanamıyordu artık. Hasta düştü yorgun bedeni. Gitmeden önce buruşmuş saman kağıdından bir zarf tutuşturdu oğlunun eline. Daha sonra gözünden bir damla yaş süzülürken göçtü bu dünyadan. Neye uğradığını şaşır-mıştı oğlu. Annesini son kez uğurladı. Sonraları annesinin verdiği kağıt geldi aklına. Mektubu açtı, hesap defterlerinden tanıdığı bir kişinin yazısıydı bu. "Oğluma" yazıyordu mektubun başında:

"Oğlum, bu kelimeyi demeyi ne çok isterdim. Sana sarılmayı ne kadar çok isterdim bir bilsen. Ama yapamazdım, affet beni. Senin hayatında huysuz bir adam olarak kalmak ister miydin zannediyorsun oğlum. Fakat zorundaydım. Sen çok özel bir çocuktun, kalbin de öyle. Sen doğduğunda doktorlar sana yaşamayacak dediler. Kalbinde çok nadir bir hastalık varmış, çok paraymış tedavisi. Gece yarısına kadar çalıştım oğlum. Yemedik, içmedik annenle. Yeter ki oğlumuz yaşasın, biz yırtık kıyafet de giyeriz dedik. Her gece ağladık sessizce. Ama olmadı, denkleşmedi o buruşuk kağıtlar. Ne olacağını biliyorduk artık. Sen annesiz yaşayamazdın. Ben seni hiç kucaklamadım, oğlum diyemedim. Çünkü vicdan azabı çekeceğini, kendini suçlayacağını biliyordum. Bu yüzden kendimi senin hayatından çıkarmaya başladım. Bir adam vardı geçti işte diyecektin. Bizimle

hiç ilgilenmezdi diye aklına gelecektim. Fakat nefsimе yenik düştüm be evladım. Bu mektubu yazmadan gidemiyorum. Sen şimdi olacaklardan habersiz yatıyorsun hasta yatağında. Seni çok seviyorum hem de tahmin edemeyeceğim kadar. Ne zaman yalnız ve çaresiz hissedersen elini kalbine götür, ben oradayım. Çünkü kalbim, kalbimde atıyor... ”

17.

EBEDİYETTEN BİR GÜN EVVEL

Hümevra Fatma Aydın

Ayşe Hümevra Ökten Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Güneşin hep olduğu gibi insanların ve insanlığın üzerine parladığı bir sabah. Sabah namazından sonra yatmadık ailecek. Güneşi görmeyi bekledik. Güneşin sıcaklığı içimizi ısıttı. Sonrada kahvaltının verdiği huzur doldurdu evimizi.

Kardeşim zeynep ilkokula gidiyor.Yeni öğrendiği şeyleri bize anlatmaktan daha çok sevdiği bir şey yok. Kahvaltıda iken bile yemek yemeği unutup konuşmaya çalışıyor yine. Öğrenme heyecanına yarışabilecek başka biri daha tanımadım henüz. Her gece okula gitmeden önce pembe çantasına rengarenk kalemlerini, baş tacı olan kitap ve defterlerini yerleştirmeden uyumaz, uyumaya çalışsa bile uyku tutmaz onu.

Ancak bu sabah heyecandan kalbi çarpan tek kişi o değildi sofrada. Önümüzdeki cuma Abimin küçüklüğünden beri kalbine yerleşmiş olan Ayşe ablayı istemeye gideceğiz. Abim bize belli etmemek için ne kadar çabalasa da yüzünden haftalardır eksik olmayan gülümsemesi yüreğine ayna tutuyor, sabırsızlığımı ele veriyordu. Gözlerindeki parıltıdan umudun varlığı seziliyordu.Aileler zaten birbirlerini tanıyan aynı mahalleden insanlar olunca ve Allah da nasiplerine birbirlerini yazmış olacak ki zorluk olmaksızın ilerledi süreçleri. Allah devamını da zorlaştırmaz inşallah.

Annem Zeynep'in hevesi kırılmasın diye yemeklerle uğraşırken

onu dinlemeyide ihmal etmiyor. Her bir şey anlatışında annem anlattıklarını ilk kez duyuyormuşçasına tebessüm ediyor ,Zeynep'in küçük kalbi kırılmasın diye elinden geleni ardına koymuyor.

Babamın geçen yaz yaptığı masa sandalye takımına oturuyoruz hep beraber .Babam küçüklük yıllarından beridir marangozluğun hayalini kurarmış.Ahşaba yeni bir şekil ,yeni bir amaç ve insanın kendi benliğinden bir parça vermesinden daha hoş ,daha değerli ve daha gönle dokunan başka bir şey daha yok onun nezlinde. Her ağacın kendine has bir kişiliği olduğuna, sadece o ağaçtan doğabilecek mucizeler olduğuna inanır ve her ağaca öyle yaklaşır daima. İnsanların sahip olduğu ruhlar gibi onların ruhları ve yaşanmışlıkları var. Dilsiz oluşları cansız olduklarına kanıt değil der hep. Hatta kimi zaman uzun uzun düşünüp “Nefes aldığımda yaşadığına kanaat getiren yaşayan merhumlardan kat kat diri nice zeytin nice çınar gördüm şu uzun olmaktan irak ömrümde” deyiverir. 22 yıldır her sabah atölyesine ilk gidişindeki heyecanından noksanlık olmaksızın koşa koşa gider işine.

Geçen yaz bu sandalyedeleri yaparken de her birimize özel hazırladı.Kendi sandalyesinde işlenmiş Güneş motifi anneminkisinde ise ay motifi var. Abim Ömer'in ,benim ve Zeynep'in yani biz üç kardeşin sandalyelerindeyse büyükten küçüğe sıralı yıldızlar işli. Dedemin sandalyesinde ise kendi gibi köklü büyükçe bir çınar , tüm göğü yapraklarına sığdırabilecek kudreti köklerinden alanlardan. Masanın dört ayağını zeytin dallarının işlenmesi kaplıyor. Babamın aile sadetimizi tasfir ediş şekli bu takım ,onun için söylenebilecek her kelimadan kıymetlidir bu anlatımı. Bize neden bu motifleri seçtiğini ya da ne anlatmaya çalıştığını söylemiş değil , şayet buna lüzum da yok. İnsanın bir şeyleri anlamdırabilmesi için işitmesinden çok içinde hissedebilmesi gerekir nasıl olsa Çünkü ne göz ne kulak ne de başka bir şeydir insanı manaya ulaştıran Gönlün gerçekliğinden uzak olanla konuşmaya çabalamak sağır biriyle konuşmaya çalışmaktan daha anlamsızdır bence.

Bu ahşap oymalı hoş masanın üzerinde zeytin yaprağı kadar yeşil köşeleri bulutların rengine benzer beyaz ince işlemelerle çevrili bir örtü serili .Annemin el işlerinden biridir bu örtü .Benim kadar genç bir kız iken anneannem almış bu örtüyü işlemelerini ise annem kendi yapmış. Bayramlık elbiselerimizin eteklerine ve kollarına, bazı güzel mendillerin çevrelerine işleme yapar sürekli. Ve biz annemden uzak düştüğümüzde bile o işlemlere bakıp yokluğunu

unuturuz çünkü var gibi olur bize. Var hissedilen yok sayılmaz. Bazen anneme özenip bir iki bir şey denesemde de asla annemin eline su dökmem. O gerekirse saatlerini gerekirse günlerini verir bu işe ve en güzeline ulaşır sabırla.

Elinde hala defteri ve kalemiyle bir şeyler yazan Zeynep bir anda sandalyesinde fırlayıp koşar adım masanın başında oturan dedemin yanına vardı. Yazdığı harfleri tek tek gösteriyor dedem her aferin dediğininide daha da çok hevesleniyor. Zeynep'in harf takdimi bitince dedem hep anlattığı o meşhur hikayesinin tekrarlanması gerektiğini hissetmiş olacak ki biz ne olduğunu anlamadan başlayıverdi. Şuan yaşadığımız bu iki katlı taştan evi dedem kendi inşaa etmiş. Daha beni bırakın babamın varlığından bile söz edemeyeceğimiz bir zaman diliminde inşaa etmişler. İlk geldiklerinde yorgunluğun ve a ümitsizliğin pençesinde cebelleşen dedemler başta sağ bile kalamayacaklarını düşünmüşler. O gece uyuyup ertesi sabaha ulaştıklarında "Bunca yolu gelmemizi nasib etmiş olan Rabdan ümit kesilmez. Zor diye vaz geçmek bize yakışır mı hem? Haydi bir şekilde devam edeceğiz. Güçlük bize mani olmasın. " demiş ve evin inşaatı için çalışmaya başlamışlar. yaklaşık 50 60 kişilik bir gruplarmış yani sadece bizim evi değil mahalledeki evlerin çoğunu taa o zamanlarda inşa etmişler. Erkek, kadın, yaşlı, genç demeksizin herkes işin ucundan tutmuş. Rüzgarın acımasızca estiği gecelerde , güneşin ocakta yanan ateş kadar yakıcı olduğu gündüzlerde bile vazgeçmenin düşünüy kurmamışlar.Gözlerinden akan yaşları tutmayacakları , gönüllerinde ki yaralardan akan kanları durdurmayacakları kadar musibetle sınamış olsalarda umitvar olmayı seçmiş ve Allah'a el açarak ilerlemişler.

Dedem evi nasıl inşa ettiklerini anlatmayı tamamladıktan sonra hatırlamayı en çok sevdiği kısma gelir. Evin inşası bittikten hemen sonraki baharın gelişi.Hiç bir mevsim bu kadar bahtiyar etmemiştir beni daha önce .Şu cihanda hiçbir çiçek o bahar bahçemizde filizlenen sarı beyaz papatyalardan daha sevinçli karşılamamıştır baharı. Çimenlerin yeşili hiç bu kadar huzur vermemişti daha önce. Kuşların kanatlarının arasından taşıp akıp giden semanın perraklığı ilk defa bu kadar muazzamdı. Tenimizde sıcaklığını hissettiğimiz güneş o bahar içimizi daha çok ısıtmıştı sanki. Bizi savuran yel bile sakinlemiştir .Uzak diyarlarda söylenen türkülere eşlik edercesine ahenkli ve dingin esiyordu. Babaanneniz o kadar mesutidiki kolu komşuya dağıtmak için iki sepet ikramı eline almış, pembe entarisi , kar gibi bembeyaz şalıyla koşar adım kapı kapı gezmişti. ufacık ayakların-

daki kunduralarıyla çıkardığı ses oyun oynayan çocukların şarkıları arasında yerini alıyordu sanki. Ve o tebessümü yaşanabilecek bin bahardan bile daha evlaydı.Allah cennetin bahar taşan bahçelerinde yeniden buluşmayı nasip etsin.

Hep bir ağızdan amin dedikten sonra hep bir dinginlik olurdu Babannem babamın doğumu sırasında vefat etmiş. O yüzden onu dedimin anlatılarından tanıyabildik yalnızca.Bazen dedem bana bakıp “O da senin gibi gülerdi , gözlerini ve gülüşünü babannenden almışsın “der. Kimi zaman aynada kendime bakarken babaanneme bakıyormuş gibi hissedirim bu yüzden.

Tam sessizlik oluşmuşken kapının ardından hafif yalvarırmışçasına gibi duyulan bir miyavlama sesi gelmeye başladı. Yavruyken sahiplendiğimiz zeytinin sesiydi bu. Evde yenilen yemeğin kokusunu almış olacak ki inatla kapıyı açıp onu da kahvaltıya dahil etmemiz için miyavlıyor bir yandan da kapı ya vurmaya çalışıyor akıllı. Zeynep “Zeyttiin!” diye haykırarak kapıya koştı Zeytini kucağına aldığı gibi oynamaya başladı zavallı kedicik yemek beklerken Zeynep’in oyuncuğu oluvermişti. Annemin Zeynep’e “Kızım hayvanı bırak önce yemeğini verelim karnını doyursun hayvancağız “ demesiyle kurtuldu neyseki.

Zeytini yaklaşık 2, 3 yıl önce abim bulup getirdi. Yağmurlu bir akşamdı. Belkide yılın en soğuk günüydü. Herkes evine çekilmiş ısınmaya çalışıyordu. İşi uzadığı için geciken abim geldiğinde salonda hep beraber oturmuş onu bekliyorduk. Kapı çalınca koşarak açiverdim, bir de ne göreyim? Abim bir elinde şemsiye diğer elinde sırlıslıklam kömür siyahı bir kedi yavrusu! Zavallılık tir tir titriyordu .Sıcak su hazırlayıp yavaş yavaş yıkadık. Sonra bir iki havluyla kurularlayıp minik bir battaniyeye sardık yavrucağı.Battaniyenin arasından yeşil gözleri mutluluğunu temsil edercesine pırıldıyordu . Suyla karıştırıp az bir şey de süt verdik. Minicik karnını da doyurunca uyuyuvermişti. O gün bugündür her acıktığında yada oynamak istediğinde damdan dama atlayıp bizim evi bulur. Bizde yemeğini verir başını okşarız.Mutluluktan hırlayarak uyur koltukların üzerinde. Soğuk gecelerde evde bizimle kalsada normalde dışarıda kalmayı tercih eder. Bir derdi olan olduğunda gider onun kucağına yatar. Konuşmaması da derdimizi, acımızı, sevincimizi, hislerimizi paylaşırız onunla. O da bize bakıp miyavlar, kuyruğunu sallar ve bizi anladığını belli eder.

Zeytininde yemeğini verdikten sonra yavaştan sofrayı toparlamaya koyulduk. Erkekler camiye öğlen namazına geçtiler.Zeynep'te ödevini yapıyordu ikindiye doğru misafirler geleceği için annem hazırlık yapıyordu. Biraz yardım ettikten sonra annem "Kızım geri kalanını ben halledebilirim senin için varsa odana çıkabilirsin " deyince kalanı anneme emanet ederek odama çıktım. Bir haftadır üzerinde çalıştığım tablom beni bekliyordu.

Ben Fatma.17 yaşına bastım bu sene. Bu hayatta yapmaktan en çok zevk aldığım ve bana huzur veren şey hayal kurmaktır. Geçmişin ve geleceğin hayali... Nice imparatorlukların, insanların, yaşamışlıkların hayaliyle dolu bir ülkenin çocuğu olduğum için belki bu kadar seviyorumdur hayal kurmayı. Hapis sanılan özgür şehrin kızılım ben. Gündüzlerimi karartmak isteyenlere inat mavi göklerin bol olduğu tablolar boyuyorum. Bilmemden ve düşünmemden irkilenlere karşın düşlemekten ve düşünmekten, yazıp çizmekten asla geri durmuyorum. Bilali Habeşin'in dediği gibi "Bedenimi tutsak edebilirsiniz ,ama ruhumu asla " Kuşlar kadar hür, denizler kadar engin ve derin , yeşilenmiş ağaçlar kadar diri ve sağlam düşlerimi alır bir başlangıç kadar pak tabloların üzerine renk renk dokurum. Bedenler daima diri kalmasa bile , semaya saldıığımız hayaller ebediyete uçarlar. Onlar bedenlerde yaşamazlar ,ruhlardır onların beldesi. Düşlerim yazılarımda ve resimlerinde hayat bulur. Ve kim bilir belki bir gün bir başkasının gönlünde de yer bulurlar kendilerine.

Vakit ikindiye geliyordu. Elimde altın sarısı renkle resmimi boyarken komşuların geldiğini işittim. Selamlaşmak için aşağı indiğimde annemin demlediği çayın kokusunu aldım. Tüm evi saran dinginleştirici bir koku vermişti etrafa. Hep beraber salona geçtik Güneş bata dursun biz sohbet ediyor havadan sudan şeyler konuşuyorduk insanın karnını aş nasıl doyuruyorsa ruhunu da muhabbet doyuruyordu. Birbirinin içine bakan gözler, birbirini anlayan gönüller insanı diri tutuyor hayatın yorgunluğunda.

Akşam okununca hep beraber namaza durduk. Namaz sonrasında biraz daha hasbehalin ardından misafirlerimizi uğurladık. Biz annemle mutfağa yığılan bulaşıkları temizliyorduk, babamlarsa salonda cuma günü abimin istemesinde ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Ödevini tamamlamış olacak ki Zeynep'te Zeytin ile oynuyordu. Sabah ki gibi akşamda huzur doluydu.

Son namazın kılınmasıyla herkes istirahata çekildi. Yatağımı

ayarladım , odamda ki ufak tefek dağınıklıktan kurtuldum ve yatmadan önce odamın penceresinden ay ve yıldızlara baktım.Dünyanın derdinden habersiz aşkla nurlarını saçıyorlar etrafa .Rüzgar hafiften şalımlı savuruyor. Ağaç yapraklarının hışırtısı bir melodi gibi bu gece. Pencereden içeri kaçan ay ışığı tabloma çarpıp aydınlatıyor onu. Ve o hiç yanına varamadığım sarı kubbe canımı yakacak kadar muazzam görünüyor ayın nurunda. Yatağıma girmeden evvel Aya ve yıldızlara iyi geceler dilerim. Dünya'ya insanlara ama daha çok insanlığa iyi uykular diliyorum. Son olarak hepsinden öte sana iyi geceler diliyorum ey peygamberlerin şehri. Sana uğrayan bulutlarınla, toprağına düşen yağmurunla, yamaçlarında seni saran zeytin ağaçlarıyla,semandan eksik olmayan kuşlarıyla ve senin için Allah'a ilettiğimiz dualarla mesutsundur inşallah. Her gözden irak olan gönülden irak olmuyormuş meğersem. Senin hasretin bir derya içimde dalga dalga hareket eden, fırtınası dinmeyen.sana kavuşacağım vakte kadar da dinmeyecek fırtınası. O yüzden şuan sadece selam ediyorum sana Kudüs , Gazzeden sana ve mescidine selam olsun.

6 Ekim 2023 Gazze'den iyi geceler dilerim herkese...

18.

İFTİRA

Rahmet Demir

Konya - Dr. Ali Rıza Bahadır Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bir gece yere oturmuş, ilhamın ruhumu sarmasını bekliyordum. Öyle bir an gelmeliydi ki nefes almayı bile unutturmalı, her şeyden önce kaleme koşmamı sağlamalıydı. Öylesine bir ilham olmalıydı. Aniden bir çiy tanesi düştü yaprağa, zihnimde bir fikir damlası baş gösterdi: Kendimi yazacaktım. Masa başında kalemle ilhamı bekleyen beni. Yazdığım ben ise, yine bir başka beni yazacaktı masa başında kalemle ilham bekler halde. O da bir başkasını.

Yazmaya başladım. Kalem kağıdın üstünde raks etti durmadan ve her ben, başka bir bana kapı açmaya başladı. Yazıya şöyle başladım:

“Masanın başında kara kara ilhamı bekliyordum. Hiç beklemediğim bir anda kendimin bu halini kelimelerle resmetmek geldi aklıma. Aldım kalemi, başladım yazmaya. Hikâyem şöyle başlıyordu:

Masanın başında bir elim şakağımda, bir elimde kalemle ilhamın engin gücünü bekliyordum. Aklıma aniden bu halimi kâğıda döküvermek geldi ve başladım yazmaya. Hikâyem şöyle başlıyordu: ...”

Ve yazarken ani bir şey oldu. Kâğıtta aynı anlama gelirmiş gibi görünen ancak birbirinden apayrı olan kelimeler sanki isyan ettiler bana ve çekiverdiler hikâyenin içine beni. Kendi ellerimle yazdığım, başkasının kafasını karıştırmak için ilhamımı üflediğim hikâyem şimdi benim kafamı darmadağın etmişti. Hikâyenin içine hapsolmuş

halde buldum kendimi kelimelerin isyanından sonra.

Ufak bir evrene düştüm ama ufaklığını ne ölçebilir ne de kanıtlayabilirdim. Biraz etrafa baktım, birbirine dolanmış birkaç harf, herhalde bunlar kelime. Az uzakta bir tane daha benden gördüm, sonra başka bir ben, ardından başka bir ben daha. Binlerce kopyam vardı sanki her yerde. Bir aynaya mı bakıyordum yoksa yanılısama hissi veren gerçekliğin ortasında mıydım ben? “Ben” dediğim kimdi ki? Bunu sorgulama zamanım gelmişti çünkü bunlar ne birbirinin yansıması ne de kopyası idi. Bin tane ben, hepsi aynı ruhun bölünmüş parçaları ve bedene üflenmiş halleri ancak hepsinde ayrı bir benlik vardı. Şurdakiyle tanışsam da bendim, ordakiyle tanışsam da bendim ama tanışmak istediğim zaman hiçbirinin aynı kişi olmadığını, yani aslında ben olmadığını görecektim gibiydim. Bunları düşünürken biraz karnım ağrıdı, ellerim terledi, hafiften kasılmaya başladım. Ne olduğunu anlamıyordum. Aslında beş dakika, belki de beş sene önce kendimle ilgili bir hikâye yazmaya karar vermiştim. Şimdiyse “kendim” dediğim bir gerçeklik mi, yoksa az önce uydurduğum bir düşünce mi; idrak edemez olmuşum. Düşünceler çığ gibiydi, önümde sadece çözümsüz bir paradoks vardı.

Biraz gezinmek istedim, gerçekleri bulmak, içine düştüğüm evrenin ne olduğunu anlamak istedim. Hatta yeni sorular sormaya başladım çünkü en baştan beri yanlış soruları sormuşum. Neden burdaydım, buraya nasıl gelmişim, bunu kendime ben mi yapmışım yoksa kelimelerin oyununa mı gelmişim? Evet, elbette dolaşmak zamanı gelmiş geciyordu. Dudaklarımda hiç kımltı yok, gözlerimi kırpmadan pür dikkat etrafı izledim. Kendimi gördüm. Ama başka bir yöne bakıyordu. Etraf sisli gibiydi ama görmek istediğim yeri görebiliyordum. Odaklanmam yetiyordu görebilmek için. Diğer benin baktığı yöne baktım, orda başka bir ben daha vardı. O da başka bir bana bakıyordu. Bir anlığına düşündüm ki hepimiz aynı yöne bakıyor ve arkamızdaki beni göremiyorsak, arkamı döndüğümde diğer benler beni görür de ben onları göremez miydim? Yani sadece birazcık arkamı dönüp yarım saniye zamanımı almayan bu eylemi yaptığımda her şey tamamen tersine mi dönerdi? Peki ya arkamı döndüğüm zaman her şeyden habersiz olup irademi yitirecek; irademi en sondaki, şu an iradesiz konumda olan bana mı devredecektim? Madem ikimiz aynı kişiydik, o zaman ben iradesizliğimi ve âcizliğimi hissedebilecek miydim, hissedemeyecek miydim? Hissettiklerim bana mı aitti yoksa onlarla hep beraber mi hissediyorduk? Sorular büyü-

dükçe sormamaya çalıştım. Sorular da cevaplar da benim içimdeydi. Sorularımın cevabını bulmak için derhal arkamı döndüm. Arkamı döndüğümde hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Yine başka bir benin, başka bir beni arkasından izlediğini gördüm. Yoksa her şey tersine dönmüştü de sadece fark edememiş miydim? İllüzyondu elbet. Diğer benlerle tanışmaya gittim. Az ötede bir kişi vardı, onunla tanıştık. Gözlerine baktım, gözlerime baktı. Hem her şeyi görebilirdik hem de hiçbir şey göremezdik bu gözlerde. Sonra bir grup halinde tanışmaya karar verdik ki ne olduğunu anlayabilelim. Hepimiz farklı açıdan bakmamıza rağmen her nasıl oluyorsa hep aynı sonuca varıyorduk. Birbirimizden sıkıldık, birbirimizin zihnini yormaktan ve düşüncelerine çomak sokmaktan başka hiçbir şey yapamadık. Ayrılmaya karar verdik. Aynı anda birbirimize sırtlarımızı döndük ve ilerlemeye başladık. Yer mi yarıldı, biz mi yönümüzü şaşırdık bilmem ama biz birbirimizden uzağa gittikçe birbirimize yakınlaştık. Ben artık korkmaya başladım. Burdan çıkmak, koşmak; diğer benlerden, yalnız onlardan değil kendimden de kaçmak istiyordum. Koşmaya başladım. Onlar benimle aynı kişi oldukları için aynı şeyi düşünmüş olacaklar ki onlar da koşmaya başladı. Birbirimize daha da yaklaşıyorduk. Koşmayı bıraktım, onlar da bıraktı. Ama burdan, olduğum yerde durarak çıkamazdım. Artık diğerleri etrafımı sarmıştı, onlardan kaçış onlara gidişteydi belki de. Hafif ürkerek yeniden harekete geçtim. Gözlerimi sıkı sıkı kapadım, göz kapaklarımdaki büzülmeyi göz bebeklerimde hissedesiye, kör olacağımı düşünüp korkudan gözlerimi açasıya kadar kapadım. Koştum, çok hızlı koştum. Bir anlığına gözlerimi açiverdim ve binlerce ben birbirimize koştüğumuzdan çarpıştık. Hepimiz kafa kafaya geldik. Birbirimizin içinden geçtik.

Ne olduğunu idrak etmeye çalışıyordum, ruhsal olarak hiçbir yorum yapamaz haldeydim. Fiziksel olaraksa başından beri midemdeki sızı hiç azalmamıştı ve kafamı çarptığımdan kafamda büyük bir acı hissediyordum. Ne yapabilirim, diye düşündüm. Böyle zamanlarda hep ellerime bakar, gerçekliğin ölçütünü ellerimdeki çizgiler yapardım. Ellerime baktım; kâğıttan sözcük yığınlarının ve benlerin arasından çıkmış, masaya geri dönmüştüm. Önümdeki hikâyeye baktım, hem koca bir ömür sığdırmıştım hem de hiçbir şey anlatabilirdim.

Ben böyle hikâyeleri sevmezdim. Her gün sabırsızlıkla beklediğim ilham en coşkun haliyle gelmişti, sarmalamıştı zihnimi. Ama o büyük ilham bana ufak bir hikâye bile yazdırmaya yetmemişti. İçim-

de karşılaşmasından korktuğum her tezatlığı, her sorgulayışı bütün çıplaklığıyla satırlara dökmüştü. Kirlenmişti satırlar. Belki başkası için bu bir hikâyeydi ama benim için yalnız bir bocalamadan ibaretti. Kâğıdı tuttum, bana az önce yaşattıklarından, düşünmeme sebep olduklarından ve anlaşılır olmadığından ona öyle bir kin duydum ki ona duyduğum nefreti bir silahın namlusuna, bir kirli akla, başkasının özgürlüğüne dokunmuş bir çift elin parmak uçlarında bile bulmak mümkün değildi belki. Kinimle kâğıdı yırttım, attım bir kenara. Şimdi ellerim yalnız terli değil, aynı zamanda titriyordu da. Kendimi tanıyamadan kendi dünyamdan kaçmıştım. Kendimi yazmak istemişim ama kendimi tanıımıyordum bile. Kendimi tanımayan benken; kelimelere, hislere iftira etmişim ben.

İşte bu sefer ilham gerçek anlamda gelmişti. Kendimi arayıp bulmamı ve büyük iftiramı anlatan bir hikâye yazacaktım. Masanın başına oturup kalemi elime alarak başladım...

19.

BABAM, KÖMÜR VE BULUTLAR

Sabire Sude Davulcu

İstanbul - 15 Temmuz Şehitleri Anadolu İmam Hatip Lisesi

Çokluk kömür kokan, kömür akan türküleri vardı babamın. Bu dağların kömürden olduğunu ilkin onun taş gibi sert olan ama belli bir zaman sonra da su gibi akışkanlaşan sesinden öğrendim ben.

Kara, kapkara sulardı bunlar. Maden ocaklarının içinden mi dışından mı aktığı belli olmazdı. Buraların elmas diyarı olduğunu söylerdi koca koca adamlar, inanırdım. Ben gider köprü korkuluklarından suları izlerdim. Ne de derin ne de içli ne de kara akarlardı sular. Taşlara dokuna dokuna geçerlerdi, babamın sesi de öyleydi. Buralarda taşı incitmek ekmeği incitmek gibiydi. Uzun Mehmet, yanan taşı bulalı yüzyıllar olmuştu. Değirmen dönüşüydü, beyaz undu sırtındaki, elinde kara kara taşlar. Siyah ve beyaz. Ekmeğe ve kömüre hürmet edilirdi burada. Efsaneler diyarıydı buralar. Korkardım, ya babamsız kalırsam. Bu öyküye elması ben katmalıydım. Babamı bu öyküden çıkartmalıydım.

Parlatmalıydım yeni yetme suları. Giden gün ömürdendi.

Babamın en çok anlattığı ilk gençliğiydi. Üstüne basa basa ilk gençlik derdi babam, yaş söylemezdi. Sesinin taşlarını temizler, başlardı konuşmaya. Zorla madene işçi alıyorlarmış. Babam her defasında kaçır samanlığa saklanırmış. Tam burada gülerdim. “Yapma be baba, koskoca adam samanlığa mı saklanırmış? Hiç de sana göre

değil.” Zorunlu çalışma, yükümlülük, askerlikten sayılma, mükellefiyet... Askere çağırırsalar giderdim, diyor babam. Ama yerin altı... Ne bileyim, korkmak da değil benimkisi. Sadece istememe. Göğü görmeliyim ben. Bulutlarla irtibatım kesilmemeli. Babamın sesinin kömürleri ufalanıyor mu ne?

Bir iki derken hazırlıksız yakalanmış. Muhtar, burnunun dibinde bitivermiş. Bak Sefer Efendi demiş. Babam tam da muhtarın dediği gibi efendi efendi bakmış. Bir taraftan da nasıl kaçsam diye düşünürmüş. “Seni severim. Babanı ayrı severim. Git adam gibi çalış, hem ekmek paranı çıkar hem memleketine hizmet et. Var mı ötesi?” Yok ötesi muhtar da, demiş babam. Ötesi yok. Başlamış koşmaya. Babam önde muhtar arkada. Koşmuşlar, koşmuşlar. Az gitmişler uz gitmişler. Muhtar Sefer

Efendi’yi yahut Sefer Efendi’nin babasını sevdiğinden mi bilinmez bir koşuyormuş bir koşuyormuş ki görmeyin gitsin. Babam gülüyor. Bu, kahkaha tonunda değil; tebessüm renginde bir gülme. Babamın gülüşlerinde tutukluk olurdu her zaman. Yerin altı yüz elli metre altına işçi taşıyan koca koca asansörlerin yarı yolda arızalanması gibi bir şey. Ama ağlarken asansörlerin koca koca sesleriyle ağlar babam. Haksız yere yurtlarından çıkarılan insanları görse yahut çocukların çocukluklarını yaşayamadıkları yerlere ağlar. Mazlumlar için dua eder babam. Bir köpeğin yavrularını emzirmesini görse ağlar, kedileri yağmur altında ıslanırken görse ağlar. Tutup tutup eve getirir garip gördüğü hayvanatı. Mahlukat der başka bir şey demez. Annem, kızar. Ama dudağının kenarına kaçak bir tebessümün gelip oturduğu da olur. Babam fark eder mi bilinmez. Yaratılana hürmet, sahibine hürmet demektir bizim buralarda.

Hep aynıdır babamın savunması, dışarıda mı bırakaydım Hakime Hanım? Suçluysam kır kalemi. Annem kalem kırmayı bilmez. Kalem-lerimi yontar annem, beni iyice giydirir okula hazır eder. Okuyacak mühendis olacak benim kızım, maden mühendisi. Babam tasdik ediyor. Sanki bir gölgelenme de var gibi yüzünde. Doktor mu olsa, diyor? Annem, kestirip atıyor, mühendis olacak. Maden mühendisi bir kız çocuğunun babası olarak türküye başlıyor babam. Burada kömür, bir ömürle bitmiyor işte. Uzun Mehmet’in efsaneleri geziniyor çatılarda, ev içlerinde.

İşte annem öyküye tam da buradan giriyor. Babam zor bela kendini samanlığa atmış. Atmış atmasına da ne samanlığın kapısı

kendi samanlıklarının kapısına benziyor ne de samanlar kendi samanlarının renginde. Hele bir kendine gel Sefer, demiş; çok koştun nevrin dönmüş senin. Her şeyi başka başka görürsün. Hadi her şey değişti başkalaştı, yahu samanın rengi de mi değişir? Samanların üstüne upuzun atmış kendini. Kapı gıcirtısı. Ahan da muhtar buldu seni. Ayak sesleri. Ahan da geliyor. Kibar bir gölge süzülüyor içeri. Yoruldu tabi muhtar. O yüzden bu yavaşlığı. Amma da tazıymış şu bizim muhtar. Hızla doğruluyor yerinden. O da ne? Bir masal, anlatılar diyarı Uzun Mehmet diyarında hem de, tarihi devire devire dikilmiş karşısına. "Karadır kaşları benzer kömüre." Bir çift korkulu göz. Sağanaklı bir bakış. Yağmurlu bir öğle sonrası. Dağları tutan kömür cenneti. Burası nasibe hesapsız şekilde teslim olunduğu yer. Babamın sesinde kömürler kor kor yanıyor.

Annem, o gün babamla konuşmuş mu? Konuştuysa ne söylemiş hiç bilmedim. Orayı hızlı çekimle geçer babam. "İstedik anneni. Ocağa girerse olur, dediler. Ocağa girdim, oldu. Sonra sen doğdun." Varlığa gösterilen hürmetin sağlaması, sen ve anne kelimeleriyle yapılmış bizde. İki katlı bir şehirde, tek katlı bir evde, çok katmanlı sevgiler arasında... Annemi ben bu öyküye işte böyle aldım.

İlkokul, ortaokul ve lise. Madenci kızı değilim sadece, dünyanın tüm türkülerini bilen bir madencinin kızıyım. Maden mühendisi olması için dualar edilen bir evin kızı. Evimiz türkü evi gibi. Babamın sesindeki taş, kömürden başka bir şey değil. Kömür, yanarak ısıtır. Işıtır. Okuldan dönüyorum. Sokaklar hiç olmadığı kadar boş. Ev tıklım tıklım. Televizyon açık. Birkaç kadın televizyon başında. Sonra adlarının önüne teyze koyup kimi zaman un istediğim, kimi yumurta götürdüğüm yüzler. Annem ayakta, bakışları çivilenmiş gibi. Geldiğimi bile görmüyor. Sahi neden beni kimse fark etmiyor? Babam nerede? Soracağım, soramıyorum. Üzerimde babamın samanlık şaşkınlıklarından biri. O kadınlar neden televizyon izliyorlar, hem de bizim evde. Küçükken ve babam evde yokken biz annemle oturur çizgi film izlerdik. Sonra oturup hesap ederdik. Burdan değirmen yanı 500 metre. Tuttun mu aklında? Tuttum. Üstüne alt yoldan sizin okul mesafesini koy. Koydun mu? Koydum. O kadar yerin altına in. İndim. Ne çıktı? Magma. Yok baban. Gülmeler, gülmeler...

Babamdı, çıkıverirdi böyle işte. Karanlık bir yüzle eve gelen, ayaklarının ucuna basa basa banyoya giden, bütün halıları kömür tozuna bulayan, annemin ona aldığı özel kokulu sabunlarla saatlerce yıkanıp yanımıza gelen, lavanta kokulu adam. Bu gün ne oldu biliyor

musunuz, diye başlayan adam. Sonra türküler, türküler söyleyen babam.

Annem neden ayakta ve neden gözlerinde karanlıklar var. Sabah tavuklar bile uyandı, seni yaramaz diyen annem... Ya babam nerede? Bir kenara ilişiyorum. Ekranı bakıyorum. Burası babamın kömürün kalbine saplandığı ocak. Bu buluş da onun. Bizi oraya götürür ve ben buradan kömüre saplanıyorum, der. Arkadaşlarına "Uğur ola" da der. Geriye döner bize el sallar. Annemle ikimiz babamın annesi gibi uğurlarız onu. Uğur ola. Uğrun da bahtın da açık ola. Babamın bir madenci sözlüğü olmasından şüpheleniyorum.

Ekranı kara yüzlü adamlar. Sedyeler, koşuşturmalar. Yüzler ne kadar da benziyor birbirine. Grizu altyazıları. Metan gazı gibisin, derdi babam, daralınca bana patlıyorsun. Annem itiraz ediyor:

Sıkışınca olmasın. Açıklamalar, sayılar. Bu televizyonun matema-tiğini biri durdursun.

Akça Ali mi o? Eyvah... Allah mekânını cennet etsin. Gerilerden cıglığa benzer bir ağlama sesi. Başın sağ olsun Dilber. Bir sedye daha. Kara yüzlü adam başka kara yüzlü adamlarca çıkartılıyor.

Kadınlardan biri tanıyor onu. Ahmet'im. Şükürler olsun. Kadınlar şükürün geldiği yöne gidip sıkıca sarılıyorlar söz sahibine. Gözün aydın Gülsüm. Hüseyin mi kız o? Tacirlerin Hüseyin. Daha yeni evlendi. Karısı nerede? Kadınlar kadınları tarıyor. Hüseyin'in karısı yok. Evde bekliyordur kocasını. Vah garibim. Allah mekânını cennet etsin.

Telefonlar çaldı, koşuşturmalar, altyazılar, isimler, isimler. Her isimle bir kadın usulca kalkıyor yerinden. Ya içli bir gözyaşı oluyor, ya da gözyaşına içine utana sıkıla yerleşmiş sevinme hâli. Kolonyalar, sular. Koşuşturmalar. Paylaşmalar. Hikâyeler ve hikâyeler. Metan gazı sıkışması. Büyük patlama. Kozlu. Su basmaları. Göçükler. Aman Ya Rabbiler. Ekmeğinin yarısını geri getiren

Ali Usta. Anlatış. Utanmalar. Başını öne eğip isim söylemeler. Söylenen isimle kadın bağrıışmaları.

Burası Uzun Mehmet'in kömürle birlikte efsaneleri de bulduğu diyar.

Babamdan bir haber yok . Annem buz gibi duruyor yerinde. Sesler sesleri kovalarken annemin buzuna çarpıp dona kalıyor zaman.

Beklemek sert, annem daha sert. Sayılar, isimler, annemin ince ince tüten lavanta sabunları.

Telefonun metal sesi... Kadınlardan biri koşuyor. Bu yardımlaşmadan ilk kez bu kadar korkuyorum. Tam burada dursam, babamı çıkarsam öyküden diyorum. Çok geç. Sefer, diyor kadın. Bütün bakışlar durdu. Görüntü durdu, eşya çekildi aradan. Kadının yüzü işaretsiz bir çöl gibi. Yerler ve yönler silinip gitmiş. Annemin hareket-sizliği kadınının hissizliğine ulanıyor. Sefer, diyor yeniden.

Bu kez yüzünden çeşit çeşit meyveler salınıyor. Anneme bakıyorum. Buzları çözülmüş bağlandığı yerden. Bu kadınlar kendi aralarında hangi dili konuşuyorlar böyle? Sefer, galeri, ayak... Babamın ağzından çokça duyduğum kelimeleri duyunca susuyor içimdeki artçıl hikâye. Asıl varken kopyaya ne hacet? Annem birbiriyle alakasız, yüklemsiz, noktalama işaretsiz cümleler kuruyor. Solo cümlelerden koroya geçiş: Sefer yaşıyor. Çok şükür. Allah'ım şükürler olsun.

Bir şeyler düştü gözlerimden, su muydu, saydam mıydı bilemedim. Zembereği koptu ve dişlisi dağıldı bekleyişin. Böyle başladı hikâye ya da böyle bitti. Metal aksanlı bir söz boşandı art seslerden. Kazma sesleri, kürek seslerine karıştı. Makinelerin gri gürültüleri durdu. Annem bir ok gibi fırladı içime içime. Baban, dedi yaşıyor-muş. Gitti, kadınlardan hâlâ gözü televizyonda olanlara tek tek sarıldı. Darısı başınıza kardeşler, dedi. Sobaya yönelip bir kürek kömür attı sonra.

Bulutlara baktım, yerindelerdi. Tam da babamın istediği gibi.

20.

HANGİSİ

Meryem Özçelik

Kütahya - Tavşanlı Devlet Ana Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Cehennemnin derinliklerinde, en sıcak katmanında altı zebani bir tartışmaya tutuştu. Bu cehennemde çok da şaşılacak bir durum değildi. Cehennemde huzursuzluk çıkaranlar hep olurdu; ama bu seferkinde cehennem ateşini bile meraka düşürecek kadar ilginç bir tartışma alevleniyordu:

- En ölümcül günah şehvet diyorum sana. Kaç kişiyi yoldan çıkarttı, kaç hayatı mahvetti.

- En ölümcülü kibirdir. Kibir insanı yalnız bırakır. Kibirli bir âdemoğlu kendisini bir kuyuya atsa daha az zarar görür.

Zebaniler 7 ölümcül günahın en ölümcülünü seçmeye çalışıyorlardı. Konuşmalar hararetlendikçe onları bir köşeden izleyen cehennem ateşi “İnsan duygularından bihaber olan zebaniler, en kötüsünü nasıl seçebilir ki?” diye düşündü. Hiddetle bağırdı:

- Günahları çağırın! Onlar kendilerini savunsunlar. En kötüsü kim, böyle karar verelim.

Zebaniler bu fikri kabul etti. Bu bile şaşırmaya yeter bir davranıştı. Tartışmayı ve günah işlemeyi bırakıp sadece bu sorunun cevabını aramaya koyuldular. Her biri kendi savunduğu günahı çağırdı. Kibir, şehvet, haset, oburluk, açgözlülük ve tembellik. Günahlar sırayla ateşin içinden yükseldi. Kibir sordu:

- Beni rahatsız edecek kadar önemli olan konu ne?

Kibri savunan zebani kazanacağına neredeyse emin oldu. Kibirdeki bu kendini beğenmişlik, en ölümcül olmaya yeterdi. Cehennem ateşi olanları anlatmaya başladı:

- Bir yarışma yapıyoruz; en ölümcül olanınız hangisi onu öğrenmek için. Bize işlediğiniz en ölümcül günahları anlatın.

Kibir öne atıldı. Konuşmaya başladı; kimseye sormadan, izin almadan, sıra beklemeden:

- Şeytanın en sevdiği günahım ben. Kibirle sınanan insanlar her geçen gün yalnız kalır, kalp kırar, yeri gelir kendi kalplerini bile parçalarlar. Kendilerine bile tahammülleri olmaz. Şeytanın kalabalıklar içindeki yalnız temsilcileridir onlar. Kibir insanı en dibe çeker de haberleri bile olmaz.

Kibrin bu kendini beğenmişliğine göz deviren şehvet, konuşmaya başladı:

- Ben şehvetim, insanların en sevdiği günahım. Bakışlarla, rüyalarla, dokunmalarla insanlara musallat olurum. Arkadaşları birbirine düşürür, rızası olmayan ilişkilere sebep olurum. Benim bile midem bulanır rızasız ilişkilerden. Şeytanın yol arkadaşıyım ben. En ölümcülü benim; çünkü herkesin içinde varım.

Haset, şehvetin ve kibrin bu başarılarını duyunca kıskançlığından deliye döndü. Aynı kendilerinden beklendiği gibi hareket ediyordu her biri:

- Beni kimse sevmez. İnsanın aklına giren bir kurtçuk gibiyim. Bir kere yer edindim mi asla oradan ayrılmam. Aklınıza gelecek her şeyi kıskanırım ve elde edene kadar da her şeyi yıkıp yakarım. Kabil Habil'i niye öldürdü sanırsınız?

Son üç günah kaldı. Herkes üçten geriye doğru saymaya başladı. Obur büyük bir iştahla söze girdi:

- Zenginlerin en sevdiği günahım ben. Önüme gelen her şeyi bitiririm. Asla doymam. İnsanları açlıkla korkutur, yoklukla sınarım. Fiziksel açlığı gidermenin ruha da iyi geleceği dürtüsüyle kandırırım. Yarına bırakmak nedir bilmem. Sonuç hep benim istediğim gibi insanoğlunun felaketiyle biter.

Sıra geldi açgözlülüğe. Herkes bir an önce kimin kazandığını görmek istiyordu. Herkes çok sabırsızdı:

- Doyumsuz olan insanoğlunun en sevdiği günahım ben. Her zaman daha fazlasını arzularım. Arzuları için insanları birbirine düşürmekten çekinmem. En sevdiğim şey, bir insanın en yakın dostuyla düşman olduğunu görmektir. Çalışmak ile çalmayı ayırt ettirmem. İnsanları, elindekiyle yetinmenin huzurundan mahrum bırakırım.

Son bir günah kaldı: Tembellik... Şöyle başladı söze:

- Beni sevmeyen yoktur. Her şeyi sonraya bırakırım. Sonrular hiç bitmez. Hiçbir zaman işimi zamanında yapmam. İnsanı, ömrünün sonsuz olduğuyla kandırırım. Ne düşüncesizdir şu insanoğlu, hemen de kanıverir. Ne zaman ki ecel yoklar, o zaman anlar işin işten geçtiğini; artık çok geç kalmıştır. Yazık! Öğrenmeye zaten kapalıyım. Cahillik en sevdiğim, okumak en sevmediğim şeylerdir. Konuşmaya bile üşenirim çoğu zaman.

Bütün günahlar bitti. Sıra geldi oylamaya derken, cehennem ateşi araya girdi. Çağırılmayan tek bir günah vardı:

- Öfkeyi de çağırın!

Zebaniler, küçümseyen gözlerle bakıştılar. Öfke onlara göre bir günah bile değildi.

- Öfke mi? En masum günah... Anlıktır ve kısa sürer.

Cehennem ateşi öfkeyle parladı. Çağırılmasını emretti. Ateşten korkan zebaniler, denileni yerine getirdi. Öfke konuşmaya başladı:

- Her şeyi biliyorum. Tartışmaya başladığımızdan beri hissettiğiniz tek duygu öfke. Ben içinizde en ölümcül olanım. Öfkeden kibre kapılan çok kişi gördüm; öfkeden intikam almak için en sevdiğini aldatanlar gördüm; öfkeden kardeşini kıskananlar gördüm; öfkeden önüne geleni bitireni ve kendine bile bırakmayı gördüm; öfkeden dostuyla yarışa gireni ve elinden her şeyini alanı gördüm; ailesine olan öfkesini bahane edip hiçbir iş yapmayıp sefil ölenleri gördüm; anlık olan öfkesine yenilip can alanları da gördüm. Habil'i Kabil'e öldürten asıl sebep benim! Hepsi benim yüzümden oldu. Cehenneme atılıp azap görmesi gereken benim.

Cehennemi bir sessizlik oldu, bütün konuşanlar sadece hırıltıyla nefes alıp veriyordu. Kazanan belli olmuştu. Kazandığına sevinmeyecek tek günah kazandı. Her şeye sebep olan ve en küçümsenen

günah kazandı: Öfke...

Küçük kız dehşet içinde uykusundan uyandı. Gördüğü rüya gözlerinden yaşlar akmasına sebep oldu. Onu dehşete düşüren ise ne zebaniler ne de ateşti. Onu dehşete düşüren, hâkim olamadığı ve çok da önemsemediği tek duygunun ağırlığıydı. Başucunda duran, içiyormuş gibi yaptığı öfke kontrol ilaçları ve sakinleştiriciler gözüne çarptı. Belki de bu rüyayı görme sebebi aynı zamanda bu ilaçların var olma sebebiydi. Belki de kaçtığı her şey bu rüyada birleşmişti. Küçük kız için o gece bazı şeyler tamamen değişmişti. Başını yastığa koydu. Korku ve vicdan azabıyla gözlerini kapattı.

21.

GÜNCE DEFTERİ

Muhammed Emir Akgül

Amasya - Türk Telekom Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Uyuyamıyorum, daha güneş bile doğmadan uyandım ve aklıma gelebilecek şeylerin tamamını kafamın içinde dolandırıp durdum. Başucumdaki pencerenin aralanmasıyla içeri doluşan rüzgâr uğultusu ve yıllardır delik olan tavandan sızan yağmur suyunun şişmiş parke üzerine damlamasıyla oluşan ses kulağımı tırmalamış, gecenin yarısında annem ile babamın birbirlerine dolmuşluğunu en saçma konu üzerinden, en kırıcı kelimelerle ifadeleri benim bile kalbime dokunmuştu. Önceki günden birikmiş halsizlik, mutsuzluk nedense dinlenmeme engel oluyordu. Okulun içime sığdırmış olduğu sorumluluk hissiyatı, ağır ve altında kalıp ezilebileceğim bir yüke benzeşiyordu. Benim hatam da olabilir, şu ana kadar yaşadığım hayatı boşa harcamış gibi hissederek 15 yaşında pes etmişçesine oluşan umutsuzluk ve geleceğimin ne hâle geleceğine dair hissettiğim kararsızlık, karamsarlık sanki kalbimin üstüne yerleşmiş kara bir yağmur bulutu, ya da huysuzluğu, mutsuzluğu ve memnuniyetsizliği karakterini ele geçirmiş, kocamış bir kişiliğe bürünerek beni içten içe kıskırtıyordu. Evde, yatağında bunları düşünmek yerine yolunu lanetleyerek yürüdüğüm okul için hazırlık yapmam lazımken bu saçmalıklarla kendi kafamı allak bullak etmek daha makul geliyordu. Belki de bıkmışlığımdan, hiçbir görevi üstlenmek isteyemeyişimdendir bunlar. Dürüst olmak gerekirse tek yapmak istediğim sıcaklık, kendimle zaman geçirebildiğim nere-

deyse tek yer olan, 4 duvar arasındaki yatağımda; gereksiz, depresif düşüncelerle baş başa kalmak. Başkalarını mutlu edemeyip, kardeşlerime iyi bir örnek, ailemin ise gurur kaynağı olamamış olsam da kendimi tatmin edecek zamanım olsun istiyorum, şimdilik."

Kargaşanın bol olduğu yoksul bir ailenin en büyük çocuğuydum ben. Son zamanlarda pek bir boş zamanım oluyor, annemin bana 7. yaş hediyesi olarak aldığı, şu anki evimin çatı katında; üstünü toz ve örümcek ağı kaplamış, çürümüş bir karton kutuda rast geldiğim günce defterimi bol bol okuyorum. Ne kadar kötülemiş olsam da güzel yıllar sayılırdı. Okudukça lise yıllarımı, rahmetli babamın ayyaşlığından zar zor ayakta durmasına rağmen kardeşlerime, aneme ve bana hayatı zindan etmeyi de eksik etmediğini hatırlıyorum. Anacağızım ne yapsa babama beğendirmek için yapardı, mükemmeliyetçi ve güçlü bir kadındı. Babam ise annemin yaptığı her şeye bir kulp takar, inadına beğenmezdi. Ortancamız, Samet sessiz sedasız naif bir çocuktü. Ne istense yapar, babam ile annemin bir dediğini iki etmezdi. En küçüğümüz, Yasemin ise pek bir kurnaz idi. Annem Yasemin'e en sevdiği çiçeğin ismini vermişti. Benim ise içime kapanık bir huyum vardı ve genelde aileme hiçbir şey yansıtmak istemezdim. Canım bir şeye sıkıldığında oturup emektar defterime not ederdim. Bazen babam beni iş yerine yardıma çağırırdı, ben ise defterimle meşgul olur, kaytarırdım. Eve geldiğinde de bir güzel azar işitirdim. Yine de ne yalan söyleyeyim, babacığım beni okutmak için elinden geleni yaptı. Yaşlandığı için işinde zorluk çekmeye başladığında okulu bırakıp ona işlerinde yardımda bulunmayı teklif etmiştim, elini omzuma koyup, "Yok kızım oku. Oku da baban gibi sokaklarda sarhoşça gezen başıboş bir herif olma. Oku da öğren." diye nasihat etmişti. Babamın dediğini yaptım, Ankara'da güzel bir bölümü kazandım. O yıllar sırasında babacığımızı kalp krizi nedeniyle kaybettik. Samet mahallenin yakından tanıdığı Hüseyin amca ile çalışmaya başladı. Hüseyin amca aklınıza gelebilecek her şeyden anlardı, yeri geldiğinde elektrikçi, yeri geldiğinde marangoz, kasap olurdu. Babam rahmetli olmadan önce aralarına babamın alıp veremediği borçlar yüzünden soğukluk girmişti. Biz de kızdığımızdan değil, utandığımızdan yüzüne bakamazdık. Sağ olsun, bize kollarını açan tek kişi de o ve karısı Emine teyze oldu. Babamın kefen parasını toplamak için bile zorlanıyorken dost bildiği kimse yüzümüze bakmadı. Gecelerimi 5-10 lira olsa bile kazanabilmek için harcarken, gençliklerini en lüks şekilde yaşayan yaşlılarımla ve arkadaş-

larımla göz göze geliyordum. Yok olmak üzere olan gururum bunu kendine yediremez, kıskançlıktan onları öldürmek isterdim. Fakat azıcık olsa da bir umudum var. Adalet topaldır, ağır ağır yürüse de hedefine elbet bir gün ulaşır.

İçimde birikmiş hararetli bir kin vardı. Ama... Kime karşı? Hayatını kumar ve alkolle, sadece kendini düşünerek yapacağı eylemlerin sonucunu idrak edemeyen babama mı, annemi yalnız bırakamayacağı mı düşünerek onca ısrarlarına rağmen yardımım dokunsun düşüncesiyle derslerime gitmeyip yanlarında kalan el iyisinin âlâsı olmuş kişiliğine mi? Şu an düşününce gerçekten saçmalamışım gibi hissediyorum ama akranlarımla aşağılayıcı bakışları yüzünden bütün kendiliğimi kaybetmiş gibi hissettiğim o mantalitede sevdiğilerimi mi yoksa kendimi mi umursamam gerektiğini şaşırılmışım. Bilirsiniz, ergenlik işte.

“Babam öleli 2 yıl oluyor, yaklaşık 1 hafta önce mezarına gittik. 2 yıldır düzenli olarak gidip çiçeklerini suluyoruz, mezarını temizliyoruz fakat son gidişimizden beri babam her zamankinden daha fazla hatırıma gelip duruyor. Sanırsam öldüğünde hissetmem gereken üzüntü yerine içimde beliren kızgınlık ve bencillik olması gerektiği kadar üzülmemi engelledi. Şimdi ise tabutunu kendim yüklenmişçesine büyük bir vicdan azabı çekiyorum. Her sabah namazını kılmak için kalktığımda onu düşünmeden edemiyorum. Bazen gözlerim doluyor, hüzünleniyorum. Kendime hâlâ yediremediğim bir sürü şey var. Neredeyse 18 olacağım ve kendimle gurur duyacak hiçbir girişimde bulunmadım. Babam yaşıyor olsaydı hakkımda ne düşünürdü bilmek istemiyorum. Aslında bilse ne olacak? Ben hayatımı annemle babama yaranmaya çalışmakla geçirirken onların hiçbir şeyden memnun kalmamaları, çatık kaşlarıyla gözlerimin içine bebek azarları mı şçasına attıkları bakış onları hiçbir zaman memnun edemeyeceğimi aklıma koymam için yeterli değil miydi? Öyleydi, ama maalesef benim de pek bir seçeneğim yok. İmtihan işte. İmtihan demişken, Yasemin’i Kur’an kursuna bırakırken günün ayeti başlığı altında gördüğüm, hoş bir ayeti buraya not etmek istiyorum;

“İnsanlar, hiç imtihana tâbi tutulmadan, sadece “İnandık!” demekle bırakıvereceklerini mi sandılar?””

Sonraki sabah, namaz için kalktığımda; anneciğimi salonun köşesindeki koltukta ellerini iki bacağının arasında bağlamış, yüzünde hafif bir tebessümle otururken bulmuştum. Önündeki çatlak camı,

eski bir dantelle kapatılmış sehpanın üzerinde güncem duruyordu. Bana baktı, yüzündeki gülümsemesinin canlandığını hissettim. Gidip yanına oturdum, sıkıca birbirimize sarıldık. Yüzünde mahcup bir ifade belirdi. Gözleri doluyor, sesi titriyordu. Derin bir nefes çekti:

—Ben çocukluğumda ne annemin, ne de babamın benim için bir fedakarlıkta bulunduğunu hatırlamıyorum. İkisi de sadece kendilerini düşünür, yağ gibi üste çıkmaya çalışırlardı. Hayatım boyunca tek dilediğim onlar gibi bir ebeveyn olmamaktı ama senin gözünde onların bir kopyasına dönüşmüşüm. Annenin kaderi, kızının çeyizidir demişler. Bu lafı şimdi daha iyi anlıyorum evladım. Bu gece oturdum, düşündüm. Gönül ister ki sen ve kardeşlerin için daha iyi bir anne olabileyim lakin can çıkar da huy çıkmazmış. Sen okuluna git, oku, çalış. Çalışıp güzel yerlere gel. Baban da yanımda olmanı değil okuyor olmanı isterdi. Rahmetli kendinde olmasa bile sizi kendisine benzetmemek için çok çalıştı, çabaladı. Aklın bizde kalmasın, ayağımızı yorganımıza göre uzatır illaki bir şekilde geçiniriz. Seninle ne kadar gurur duyduğumu, seni ne kadar sevip olgunluğunu taktir ettiğimi dile getirsem de içten içe bu duyguları bizzat derinden tadıyorum.

Bu konuşmadan sonra anneme hiç aynı gözle bakamadım. Belki ki aynı şeyleri yaşamışız, aynı duyguları paylaşmışız. Tek değişen şey zaman ve zamanın getirdikleriymiş. Annem ne dediyse yaptım, okudum. Şimdi burada, yanımda olsalardı hayatımda değişen güzel şeyleri onlarla paylaşabilmeyi, az da olsun onlarla hasbihal edebilmeyi isterdim. Ruhları şâd olsun.

22.

SAAT DURDU

Hayrunnisa Ekici

Istanbul - Tenzile Erdoğan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Evinin önündeydi. Yol boyu oynadığı cebindeki anahtarlığı yavaşça çıkardı. Aynı yavaşlıkta anahtarı kilide soktu, çevirdi ve kapıyı açtı. Geri geri gitmek istese de ayakları onu dinlemiyor hatta ileriye doğru gidiyordu. İşte yine ne kadar kaçmak, uzaklaşmak istese de geldiği yerde; evindeydi.

Ev insanın kendini güvende hissettiği, sığındığı bir liman değil miydi? O ise duvarlarına bile yabancıydı bu evin. Sanki yanlışlıkla geldiği, yalnızlıkla yaşadığı bir durak gibiydi. Bundan sonra başka durağının olmadığını ise hissediyordu. Her ne kadar benimsemese de burayı, alışıyordu bir şekilde. Ne de olsa insan tabutunu yadırgamamalıydı.

İçeriye doğru adım attı. Paltosunu ve şapkasını askılığa astı, salona doğru ilerledi. Sabahkinden farklı olmasa da belki bazı şeyler değişir ümidiyle etrafa göz gezdirdi. Kanepenin üzerinde duran battaniye, küçük eski sehпасının üzerinde ne zamandır orada olduğunu bilmediği ,belki birisi bitirirken eşlik eder diye yarım bıraktığı çayı ve yaşadığının göstergesi duvarda asılı olan saat. İlerleyen saat dışında her şey aynıydı.

Derince bir nefes aldı. Rutubet kokusunu artık ciğerlerine kadar hissediyordu. Aynı olan günlerine bir yenisini daha eklemek için her gün yaptığı şeyleri tekrar yapmaya koyuldu. Her gün dinlediği plağı

eline aldı ilk önce fakat bugün bazı şeyleri değiştirmeye karar verdi. Başkasının bunu kendisi için yapmasını bekleyemezdi daha fazla.

Eline aldığı plağı bırakıp diğerlerine bakılmaya başladı. Sonra onu gördü. Soluk anılarını yeniden yeşerten ve ona benliğini hatırlatan o plağı. Gramofon iğnesinin değıdiği her yerde eşsiz anılarını anımsatan plak.

Yavaşça eline aldı. Eğer düşürürse zarar verip plakta saklı kalmış anılarının silinmesinden endişe ediyordu.

Plağı heyecanla gramofona yerleştirdi ve koltuğına kuruldu. Kulaklarını müzik, gözlerini ise anıları doldurmuştu. Gözünden akan her yaşta yeni bir anıyı hatırlıyor, sıradakini sabırsızlıkla bekliyor ve o anları tekrar tekrar yaşar gibi tadını çıkartıyordu. Hatıralarındaki eski gülüşler müziğın sesine karışıyordu. Birkaç saniye de olsa o anlardan birinde hissetmişti kendini ve o saniyeler asla sona ermesin istiyordu.

Böyle kalsa, hiç hareket etmeden sabit dursa, sesini bile çıkarmasa bu saniyeler saatlere döner miydi? Yoksa yine gözünü o rutubetli evde mi açardı? Nefesini tuttu uzunca, geri verirse yaşadığı bu rüyadan uyanmaktan korkuyordu. Fakat bu rüya yalnızca plak dönene kadar devam etti. Plak durdu, yavaş yavaş silinen ise anıları oldu.

Tüm bunların sadece muhayyileden ibaret olduğunun farkına varmalıydı. Bu gülüşlerin sahipleri ne kadar istemese de bu sefer öncekinden farklı olarak aklındaki derin çukura gömüleceklerdi .

Çektiğı onca acı için kendisine bir mesul arıyordu. Yaşadıkları artık o mesulün sırtında kambur olmalıydı. Sonra odada yalnızca tek düze bir sesle ilerleyen saati duydu. Sanırım suçlusunu bulmuştu.

Zamanın bir noktasında takılanlar kayıp gitmişti elinden ne kadar sıkı tutunsa da. Daha fazlasına izin veremezdi, vermemeliydi. Zamanın durması hatta mümkünse geriye doğru akması gerekiyordu.

Ayağı kalktı, saatin önüne geldi ve nefretle baktı. Saati eline aldı, akrep ve yelkovanı eliyle geriye doğru sürükledi. Ne kadar saati değiştirirse değıştirsın akrep ve yelkovanın görevi daima ilerlemektir. Her denemesinde saat ona inat hızla ilerliyor gibiydi. Öfkesi ilerleyen saatle birlikte arttı ve bu durum onun için dayanılmaz bir hale gelmeye başladı. Artmaya devam eden öfkesiyle beraber saati yere doğru fırlattı.

Saat durmuştu.

Rahatlamış gibi nefes aldı. Kabul etmek istemediği gerçek ise zaman saat için dursa da onun için akmaya devam ediyordu.

Belki de bu kadar karşı koymamalıydı, bazı şeyleri zamana bırakmalıydı. Zaman ilerledikçe bir sonraki durağa daha çok yaklaşıyordu. Sıradaki durağa giden yol uzun sürmemeliydi. İlk başlarda kalbinde vuku bulan hastalığı artık vücudunun her yerinde tesirini göstermişken bir sonraki durak o kadar da uzak olmamalıydı.

Tüm bunları öylesine düşünüyor olamazdı, sanırım yolculuğunun sonu gelmişti artık.

Çöktüğü yerde uzun zaman sonra eskisi gibi gülümsemeye başladı, içi parladı gözlerinin daha önce hiç görmediği müthiş bir manzara görmüşçesine.

Nefesi kesildi, belki de mutluluktan.

Gözleri yavaşça kapandı, kafası omzuna düştü hafif bir tebessümle. Durağa gelmişti artık. Gramofonda çalan müziği dinliyordu belki de sevdikleriyle...

23.

PATLAMA SESİ

Humay Aslanlı

Ankara - Atatürk Anadolu İmam Hatip Lisesi

Kardeşimin mezarının başındayken mezarlığın yakınındaki bir parktan gelen havai fişek patlamasıyla birden irkildim. Patlamanın ardından kahkaha sesleri yükseldi. Oysa benim ruhumun derinliklerinde patlama ve kahkaha sesleri asla birbirleriyle uyuşmuyordu. Yakınlarda bir kutlama yapılıyor olmalıydı ama benim kalbimde bu sesle rahatsız edici bir ürperti bütün vücuduma yayılmaya başlamıştı. Bu her ani ses patlamalarında hissettiğim bir duyguydu. O sese başka ve çok daha kuvvetli bir çığlık, ağlama, siren sesleri karışıyor yavaş yavaş başlayan ancak bir süre sonra engel olamadığım bir titreme vücudumu sarıyordu. Gözlerimin önüne her seferinde farklı ama aynı ürperticilikte görüntüler geliyor, bu hal en az on- on beş dakika sürüyordu. O korkunç katliamda görüp yaşadıklarımın üzerinden yıllar geçse de hala kurtulamadığım bu durum, muhtemelen ömrümün sonuna kadar belleğimde bir hatırlatıcı olarak kalacaktı. Yine gözümün önüne görüntüler akın etmeye başlamıştı. Ama içlerinden en belirginini, kardeşimi gördüğüm son haliydi.

Savaşın kırk ikinci gününde benden dört yaş küçük, altı yaşındaki erkek kardeşim dışında bütün ailem şehit olmuş ben kardeşimle birlikte çoğu çocuk gibi yapayalnız kalmıştım. Bütün sokakları, evleri dolduran patlama sesleri en çok da biz çocukların küçük kalbine işliyor, huzursuzluğu belki de ilk kez tadıyorduk. İsrail uçaklarının

attığı bombalarla yıkılan binamızın enkazından annemin, babamın, henüz beş aylık küçük kız kardeşimin cansız vücutlarının teker teker çıkarılıp, kefene sarılmaları geliyor gözlerimin önüne. O dehşet verici görüntüyü kardeşim görmesin diye ellerimle gözünü kapatmış, kendiminkileri de sımsıkı yummuştum. Ailemizden ilk benle kardeşime ulaştıkları ve ikimizin patlama sırasında koltuğun yanında bulunduğumuz için bina yıkıldığında koltuk ve zeminin oluşturduğu üçgende korunmuştuk. Tabi kolumdaki kırığı saymazsak. Koltuk üstümüze devrilmeden hemen önce tam kolumun üstüne tavandan bir beton parçası düşerek kolumu kırmıştı. Yine de ölümcül bir hasar olmadığı için Allah'a şükretmiş, acıya dayanmaya çalışmışım. Ama ailemin geri kalanı o kadar şanslı değildi. Bina çökerken bizim yanımızda ama odanın açıklık alanında buldukları için kendilerini koruyabilecekleri güvenli bir alana kaçamadan tavan üstlerine çökmüştü.

Kardeşimle beni bulduklarında hemen hastaneye götürmüşlerdi. Bir hemşire kolumu çok kısıtlı imkanlarla sarmış, hemen ardıarkası kesilmeden gelmeye devam eden başka hastalara koşmuştu. Hastaneye getirilenlerin hepsi vücutlarının çeşitli yerleri kanlar içinde acıyla kıvranıyorlardı. Bazılarının buna bile güçleri kalmamış öylece yatıyordu. Hatta bazı hastalar kolları bacakları kopmuş halde getiriliyordu. Şokta olduğumu hatırlıyorum. Sanki beni ucu bucağı olmayan bir boşluğa itivermişlerdi de ne hissedeceğimi şaşırmışım. Ailemi kaybetmem, onları bir daha asla göremeyecek olmam inandırıcı gelmiyordu. Kucağımdaki, sağlam kolumla sıkı sıkı sardığım küçük kardeşime bakınca içim paralanıyor, durmadan savaşın bitmesi için dua ediyordum. Ailemden geriye kalan bir tek oydu. Ona sarılınca bir nebze olsun teselli oluyor, bütün ailemi kucaklıyormuşum gibi hissediyordum. Kendim de henüz bir çocuk olduğum halde kendimi onu koruyacağıma ve hep yanında olacağıma söz vermişim. Ancak hastane koridorlarındaki yaşantımız da çok geçmeden acı bir şekilde sonlandırılmıştı.

Hastanedeki üçüncü günümüzde öğle saatlerinde şiddetli bir patlama sesinin ardından yüzlerce insanın sığındığı hastane enkaz yığına dönmüştü. Patlama sırasında kardeşim sadece birkaç adım ötemde yaşıtı çocuklarla birlikteydi. Ben arkamdaki dolaba yaslanıp onları izliyordum. Onlarsa geniş koridorun ortasında yere serdikleri kartona öylece oturmuşlardı.

Her yer sarsıldığında kaçıp kurtulmak için çok geçti. Kafama ne-

reden geldiğini anlayamadan sert bir taş parçası çarpmış ve bayılmıştım. Bayılmadan önce gördüğüm son şey ise kardeşimin bana doğru koşarken kanlar içinde yere yığılışıydı.

Gözlerimi açtığımda hastane olduğu çok belli beyazlar içinde bir odadaydım. Uçak, patlama, silah sesleri yoktu. Koluma serum takılıydı. Koluma bakmak için kafamı çevirdiğimde başımın çok acıdığını hatırlıyorum. Bir süre sonra odanın kapısı açılmış, içeriye bir kadın hemşire girmişti. Beni gördüğünde heyecanla gülümsemiş ve o zamanlar anlamadığım bir dille birilerine seslenerek odadan çıkmıştı. Çok geçmeden kadın, odaya birkaç kişiyle tekrar girmiş ve hepsi beni teker teker kontrol edip birbirlerine yine anlamadığım bir dille bir şeyler söyleyip durmuşlardı. Kontrol bittiğinde içlerinden en yaşlı olan adam bana gülümseyip ve bu sefer Arapça bana olan biteni özetlemişti. Ambulans uçağı ile Türkiye'ye getirildiğimi, burada güvende olduğumu, iki hafta önce komaya girdiğimi ve bugün uyandığımı söylemişti. Kafatasım ciddi hasar almış ama riskli aşamasını atlattım. Bunları şaşkınlıkla dinlerken aklıma birden kardeşim gelmişti. Korkuyla onu sorduğumda doktorun yüzü birden ne diyeceğini bilemez bir hal almış, sonra onun da Türkiye'ye getirilen çocuklar arasında olduğunu fakat getirildikten bir hafta sonra şehit olduğunu söylemişti. Çok sarsılmış, kafamdan vurulmuşa dönmüştüm. Artık gerçekten yapayalnız kalmıştım. Kardeşimi koruyamamıştım. Gözyaşlarım sessizce akmaya başladığında içimden, o çocuk kalbimden İsrail'e lanetler okumuş, Allah'tan hala Filistin'de İsrail'in saldırısı altında savunmasız bulunanlar için yardım istemiştim.

Türk doktorlar benimle çok yakından ilgilenmiş, bir aya kalmadan iyileşmiştim. Hastaneden çıkarıldığımdaysa beni bir çocuk yurduna yerleştirmişlerdi. On sekiz yaşıma kadar yurttan geçirdiğim yıllarda bir an olsun ailem, ülkem aklımdan çıkmamış, çok kez rüyalarımın kardeşimin son halini görerek kan ter içinde uyanmıştım. O yıllarda hayatımdaki köklü sarsıntıların ve aynı zamanda herkesin içinde yabancı olmamın da etkisiyle içime kapanıp neredeyse kimseyle konuşmamış ve kendimi derslere vermiştim. Çünkü, Filistin'de görüp yaşadıklarımın sonra okuyup vatanıma hizmet etmek için ülkeme geri dönmeyi kendime borç bilmişim. Filistin'de hayatta kalmayı başarabilen çoğu çocuğun eğitim hakkı elinden alınmışken Allah bana hayatta kalabilmek ve okuyabilmek için bir şans vermişti. Benim görevimse bunu en iyi şekilde değerlendirmektir.

Şimdi ailemden ziyaret edebileceğim bir mezarı olan tek kişi, kardeşimin mezarının başında duamı bitirmiş, vücudumu saran üşümenin yavaş yavaş geçtiğini hissediyordum. Ailem ve bütün hayatına acımasızca son verilenler için üzülüyorum. İsrail askerleri hiçbir suçları olmayan sivilleri öldürdüklerinde onlara kötülük yaptıklarını sanarken, hepsi birer şehit olmuş, Allah katında şehitlik gibi yüksek bir mertebeye yükselmişlerdi. Bunu bilmek içimi rahatlatıyor ve bana güç veriyordu. Şimdi ise üç saat sonra kalkacak olan uçakla yıllar sonra bir doktor olarak vatanıma, Filistin'ime geri dönecektim.

İçimde tarifsiz bir heyecanla otoyola doğru yürümeye başladım...

24.

BİR DOKTORUN NOTLARI

Şeyma Kabali

Ankara - Hacı Bayram Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

1 970'te 6 yaşındaydım ...

O tarihi hiç unutmam 15 Mayıs 1970... O gün işgalci güçler babamı ve abimi tutukladılar, onları bizden aldılar. Annem, ben ve erkek kardeşim tek kaldık evde. O olaydan sonra o kadar çok korkmuştuk ki şoktaydık adeta. Gece yarısı oldu, gökyüzü kapkaranlıktı. Kurtların sesi her yeri inletiyordu. Çok korkuyorduk. Annem bize sarılınca hep birlikte ağladık. Sabah oldu, güneş doğdu. Birisi kapımızı çalıp koştu. Annem açtı kapıyı. Yerde iki siyah uzun poşet vardı...

Annemin yanındaydık. Ben ve Ahmet kardeşim poşetleri açtık ve bir anda annem bağırmaya başladı. Poşetlerin içinde abim ve babamın cesetleri vardı. Annem hem ağlıyordu hem de bağırıyordu ne yapacağını bilmiyordu, çaresizdi. Köyümüzdeki bütün insanlar evimizin önüne toplandılar. Ben niye böyle oluyor niye abim ve babam poşetlerin içinde diye düşünürken annem bilincini kaybetti, hiçbir şey anlamıyordum. Kalbimin kırılma sesini işitiyordum sanki. Kendimi tutamadım ve ağlamaya başladım. Köyümüzdekiler babama ve abimi yıkadılar sonra onlar için dua ettiler ve gömdüler. Bu olaydan sonra günlerimiz geçmiyordu geçse de çok zorlu geçiyordu.

Olayın üstünden dört yıl geçti on yaşındaydım. Ahmet sekiz yaşındaydı. Annem genç bir kadındı ama yetmiş yaşına gelmiş bir ihti-

yar gibiydi. Ben okuyordum hatta zor şartlarda okuyordum. O yılda ortaokula gidiyordum. Tek hayalim hem de hevesim doktor olmaktı. Ahmet de ikinci sınıfa gidiyor. Şimdi de annemi sorgulama vakti geldi hissettim ve sordum "Anne! Babam ve abimi kim öldürdü? " annem bu soruyu duyunca korkmuştu bana dönüp "Şimdi vakti değil kızım. Söz sizler büyüyünce söyleyeceğim." diye karşılık verdi.

Mezuniyet günü, çok mutluyum. Her zaman hayalini kurduğum gün... Çok güzel kıyafetler giydim ve en önemli şey mezuniyet şapkasıydı sınıf arkadaşlarımla dans ettim Kendimle çok gurur duydum, yüreğim sevinçle doluydu. Annem ve kardeşim Ahmet, onlar da çok mutluydular. Başka hiçbir şeye benzemeyen güzel bir gündü. Duygularım harikadan da öteydi, sanki kuşlarla birlikte gökyüzünde uçuyormuşum gibi hissettim. Ama bir şeyi özlüyordum o da babamın ve ağabeyimin varlığıydı bugün yanımda olsalardı dünyanın en mutlu kızı olurum. Ama bu Allah'ın takdiridir, hamdolsun Allah'a Kutlamanın en güzel sahnesi bugün sizi geleceğin doktorları olarak ilan ettiğimizi söylemeleriydi. Partinin en güzel yanı, partinin mekanıydı, dünyanın en güzel yerindeydi, Mescid-i Aksa'daydık, ne olursa olsun mesleğimize ihanet etmeyeceğimize yemin ettik orada. Tüm grupta birinci oldum ve adımın Melek Hüseyin olduğunu söylediklerinde tuhaf ama güzel bir duygu hissettim ve koşup sertifikamı aldım.

Eve döndük, sevinçten havalara uçtuk, eski cep telefonumuzla fotoğraf çektik Ahmed kardeşimin hareketleri akrobatikti, annem çok sevindi ve onu o kadar çok öptüm ki gözlerim patladı gözyaşlarıyla ama kendimi tuttum ve yapmayacağım. Gökyüzü kararı, yıldızlar görüldü, artık anneme soracağım soruyu dedim ve ona "Kardeşimi ve babamı kim öldürdü?" diye cevap verir misin yumuşak yüzünde belirerek, "Evet kızım, bu soruyu cevaplamanın zamanı geldi." Babanı ve kardeşini öldüren İsraili işgalciydi. Baban ve kardeşinle düşmanlık içindeydiler. Çok şaşırmadım çünkü bu işgalcilerden her şey bekleniyordu. Sessizlik beni meşgul ediyordu ve annem endişelenmeme gerek olmadığını çünkü olan her şeyin Allah'ın isteği olduğunu söyledi.

Birkaç gün geçti ama biraz moralim bozuldu. Neden dünyanın bütün ülkeleri barış içinde yaşıyor da biz yaşamıyoruz? Bizim vatanımızda huzur içinde yaşama hakkımız yok mu? Neden dünyanın bütün çocukları ve gençleri rahat uyuyor da çocuklar ve gençler onlar gibi uyumuyor? Kendi kendime bir şeyler söylüyordum sonra da abdest aldım ve Mescidi Aksa'ya gittim iki rekat namaz kıldım ve dua

ettim bütün Müslümanlara. Camiden çıkarken yakışıklı bir adama benzeyen bir İsrail askeri gördüm. Bana bu camiye girmenin yasak olduğunu söyledi, ben de ona şöyle dedim: "Bu cami bizim, sen ne yapıyorsun? Bu topraklardan söküleceksiniz. Bana 'Sus!' dedi kadın, ben de ona 'Siz hep böylesiniz, korktuğunuz zaman korku ve gerilim ortaya çıkıyor.' dedim. Bana derin derin baktı ve ben onu bırakıp uzaklaştım Sabah erkenden uyandım, mutluydum çünkü bu benim işteki ilk günümdü ve Filistin'in en ünlü hastanesindeydim, en güzel kıyafetlerimi giydim, sonra annemin elini ve başını öptüm ve hızla yola koyuldum. Hastane evimize uzak değildi yakındı. Yoldayken o askerin kolunu yaralı gördüm, çok acı çekiyordu, onu bırakıp yola devam edecektim ama vicdanım beni azarlıyordu. Onu çalıştığım hastaneye götürmeleri için ambulans ekibini aradım. Hastaneye gittik herkes bana tuhaf baktı ama ben bu askeri tedavi etmek istedim, yarasını tedavi ettim, bana bakışları sanki "Neden beni tedavi ediyorsun?" der gibi tuhaftı. İki saat sonra ona "Artık gidebilirsin." dedim. O da "Yürekten teşekkür ederim." dedi. Sessiz kaldım ve kendi kendime "Kalbiniz var mı?" diye... Ona buradan çıkmasını söyledim. O gitti ve ben hiçbir şey olmamış gibi işime devam ettim. İlk günüm çok güzeldi. Birçok insanın acısını onun kalbinden ve içinden tedavi ettim.

Günler çok çabuk geçiyordu ve her gün işe gittiğimde adını henüz bilmediğim bu askeri görüyordum, bana bir gül veriyordu, ben de onu bıraktıktan sonra çöpe atıyordum. Bir keresinde işten dönüyordum, yanımızda komşumuz vardı, anneme Mescid-i Aksa'nın önünde duran askerin içeri girmesine izin verdiğini söylediğini duydum ve artık kimseye bağırıyor. Ertesi gün işe giderken onu gördüm ve her zamanki gibi bana bir gül verdi ve şöyle dedi: "Seni ilk kez camiden çıkarken gördüğümden beri seni düşünüyordum. Şok oldum ve hiçbir şey söylemedim, hemen işe koştum. İşe geldiğimde ofisime girdim, kapıyı kapattım ve kendi kendime "Bu adam ne diyor?" dedim. Bu konuyu fazla düşünmedim ve sıkı çalışmaya başladım. Çok yorucu bir gündü, iş bitti ve eve gitmek üzere yola çıktım. Asker yine yanıma geldi ve "Ne istiyorsun? aksi takdirde seni inciteceğim." dedim. Bana o da şöyle dedi: "Sakin ol, sana kendimi tanıtmak istiyorum. Benim adım Martin ve seni tanıdığımı sevindim." Ben seninle konuşmak istemiyorum git. Bana bir şans ver, seni ilk gördüğümden beri değiştim dedi. Onu bırakıp eve koştum odama girdim ve "Hayır Melek ona şans verme." dedim. Bu bir işgalci ve bir aptala güvenil-

meli. Ertesi gün, yani özlemine çektiğim tatil günü, kahvaltı yaptık, annemle birlikte yemek yedik. Sonra Mescid-i Aksa'ya gidip Cuma namazını kıldık. Camide Martin'i gördüm, o da bana baktı ve kardeşim Ahmed'in bana baktığını gördü, bu yüzden ona bağırdı ve tokat atacaktı ama Kardeşime 'Sakin ol Ahmed, hiçbir şey olmadı.' dedim ve sonra annemin alçak sesle "Martin Alexander" dediğini duyduk. Anneme "Ne diyorsun onu tanıyor musun?" dedik. "Evet tanıyorum, çok iyi tanıyorum" dedi. "Peki onu nasıl tanıyorsun?" dedim, "Eve döndüğümüzde sana anlatacağım." dedi. Cuma namazını kıldık, tekbir verdik, sonra eve döndük annem ve ben. Ahmed dönüşte arkadaşlarıyla birlikte gitti. Anneme onu nereden tanıyorsun dedim. "Bana baktı ve şöyle dedi: "Onun babası, babanı ve ağabeyini öldüren kişi. " Gözyaşlarına boğuldu. Hayatımın şoku. Yürüyordum ve bir anda yürümeyi bırakıp anneme yüksek sesle 'Ne dedin sen şimdi?' Annem, "Ama Ahmed'e deme. O genç bir delikanlı ve onun ne yapabileceğini bilmiyorsun." dedi. Ben de ona "Tamam anne." dedim ve sürekli ağlamaya başladım. Hayatımın en büyük şokuydu.

Ertesi gün işe gittim ve her zamanki gibi asker Martin'i gördüm, bana baktı ve merhaba dedi, gözümün önünden çekilmesini söyledim, sana bakmak istemiyorum. "Neden bu kadar gerginsin?" dedi, "Beni rahat bırak!" dedim, o da bana "Seni seviyorum." dedi. "Ne, sevecek yüreğin var mı?" ağlayarak işe gittim. Ofisime girdim, kapıyı üzerime kapattım ve gözlerim kuruyana kadar ağladım. Saatler geçti ve Martin göğsünde bir kurşun yarasıyla geldi, herkes ona bakıyordu ve kimse ona yardım etmiyordu. Bana "Lütfen kurtar beni." dedi, ben de onu ameliyathaneye götürüp tedavi ettim. İyileşmesi için dua ettim çünkü yıllar önce olanlarla hiçbir ilgisi yoktu. Uyanmasını bekledim ve yeşil gözlerini açar açmaz şöyle dedi: "Seni seviyorum Melek, seni seviyorum." Ben de ona "Ben de seni seviyorum Martin, ama sen Müslüman değilsin" dedim. Ve ailem seni kabul etmez." dedim oda şöyle "Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şahitlik ederim." dedi. Ama kalbi atmayı bıraktı ve yeşil gözlerini kapattı. Uyanması için ona bağırdım ama artık beni duyamıyordu.

Hemşire 'İyi misiniz? Şu yazmayı bir bıraksanız iyi olmaz mı? Her baktığımda senin yazı yazdığını ve ağladığını görüyorum.'dedi. Doktor Hanım, ona, "Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resülü olduğuna şahitlik ederim." dedim ve mavi gözlerimi kapattım.

25.

MAKBER

Furkan Sami Çağlayan

Çorum - Şehit Erol Olçok Anadolu İmam Hatip Lisesi

Günaydın, güneşin henüz doğup doğmadığını bilmiyorum ama günaydın diyerek başlamak istedim. Çünkü yeni bir güne başlamak, uyandığımda güneşi görmek, evet benim için yaklaşık bir asır boyunca her sabah doğan güneşi görmek, paha biçilemez bir mutluluk verirdi bana. Güneşin doğduğunu bilemem ya da güneşin doğmasının artık benim için pek de bir önemi yok, çünkü bu dizeleri mezarımdan yazıyorum. Durun şaşırmayın ya da korkmayın zaten ölülerden neden korkarsınız anlamam, doğrusu bir vakitler ben de korkardım. Sevinin dostlarım çünkü mezarından bir şeyler yazmak öyle hiçbir ölüye nasip olmayacak bir şeydir. Eğer ben bu dizeleri yazabiliyorsam, tamamen değil de birazcık ölüyümdür. Her neyse siz kulak asmayın benim kendimi binbir sıfatla ölü olduğum gerçeğinden soyutlama çabama. Belki de bu çabanın altında yatan esas neden henüz ölmemişken, yani güneşi görebiliyorken ve karımın her öpüşümde ruhuma ıslaklık veren dudaklarını öpebiliyorken de kendimi diğer yaşayanlardan ayırt etme çabamdır. Aman canım insan kendini nasıl tanımlıyorsa öyle değil midir zaten. Ne önemi var ölü oluşumun ya da ne önemi var diğer yaşayanların ne olup olmadığının, ben kendime ne diyorsam oyum işte. Ölü falan değilim bu dizeleri yazabiliyorsam hele hiç değilim. Hem yaşayanların da ölü olmadığını ne malum, bizi beyaz bir bezle sarıp üzerimize toprak attılar diye sadece biz mi ölü olarak adlandırılıyor. Yaşayan ölülerin

olmadığı ne malum? Ben onları var ya onları gözlerinden tanırım. Bu kadar ölü kelimesini art arda görmek sizi biraz sıktı ve biraz içiniz karardı değil mi? Bilerek yaptım ve bunu yapmaktan keyif alıyorum. Burada elime bir kâğıt bir de kalem tutuşturulmuşken, o çok sevdiğim güneşi bile göremiyorken, sizce sizin sıkılıp sıkılmadığınızı umursar mıyım? O bencillik denilen afilli kelimenin yalnızca yaşayan hayata ait olduğunu sanmayın biz ölüler de bencilizdir. Hani ölü değilim, değilim işte değilim ama tutamıyorum kendimi.

Neyse biraz da kim olduğumdan bahsedeyim. Siz zaten benim kim olmadığımı çok iyi biliyorsunuz. Ben Sabit, Encümen Sabit. Lakabımdan da anladığınız üzere ben encümenim. Encümenler ne iş yapar diye soruyorsunuzdur şimdi. Geçenlerde benzincinin oğlu Suat benden habersiz evinin bahçesine pergola yapmaya kalktı da benzinliğin 1 aylık cirosunun bir kısmını bana vermek zorunda kaldılar. Hay Allah! burayı yazmamalıyım. Silgi nerde, silgi yok. Aman canım bu mezarda acayip bir yer, insan dilini tutamıyor, tutsa bile yazdığı şeyleri silemiyor. Neyse bunun üzerinde çok durmaya gerek yok. Siz şimdi vah vah ne kadar da kötü bir adammış diye beni kınarsınız da içinizden, sanki hepiniz çok masumsunuz da, hem bir zamanlar benim de bir insancık olduğumu düşünecek olursak aynı cinse ait değil miydik? Birimizin kötülüğü hepimize mâl edilen bir kötülük değil midir? Hepimiz kötü olmayı daha annemizin karnında dayken öğrenmedik mi? Cevap verin bu sorularıma insanlık ailesinin benden biraz daha parlak tenli üyeleri.

Bir zamanlar avukattım sonra arkadaşım Refet, bu şehirde benden daha iyi hiç kimsenin encümen olamayacağını, hatta istersem bir zaman sonra belediye başkanı bile olabileceğimi, encümen olunca önceden yatırım planlarını öğrenebileceğimi ve imar planlarına izin vermeden önce kendime birazcık, ufacık, küçücük ek gelirler yaratabileceğimi söyleyince ismim gibi pek de sabit olmayan zihnim ve karakterim bu işe hemen ısındı ve ilk seçimde encümen oluverdim. Doğrusu avukatken de işimi iyi yaptığım için şehirdekiler irili ufaklı bütün davalarını bana getirirlerdi, diğer avukatlar da benimle rekabet edemezlerdi ve bu sayede hali vakti yerinde bir Sabit oluvermiştim. Ama yine de içimde dolduramadığım büyük bir boşluk vardı. Kendi bahçemde, kendi ceviz ağacımın gölgesinde oturup, kendi çayımı içip karım Nefise'nin az önce öptüğüm dudaklarına bakarken aklım benim olmayan diğer ceviz ağaçlarında kalırdı. Doğrusu diğer kadınlarda da kalırdı. Durum böyleyken bir de üstüne encümen olu-

verince bir Sabit, on Sabit olmuştu. Söyleyin bana dostlarım on Sabit olmamın ne önemi var, işte beni bir Sabitin bile zor sığabileceği karanlık bir kuyuya sığdırdılar.

Birazdan burada misafirlerim de olacak elbette hatta yavaş yavaş gelmeye başladılar bile. Kurtlar, karıncalar, daha önce hiç görmediğim böcekler hatta belki de yılanlar. Olacak iş değil. Ben Encümen Sabit, iş çözer Avukat Sabit, daha dün arabanın ısıtmalı koltuğunu çalıştırmayı unuttu diye şoförünü azarlayan Sabit, şimdi burada bu soğukta bu biçimsiz hayvanların arasında yapayalnızım. Siz buraya hiç gelmeyeceğinizi düşünüyor belki de bu dizeleri gözlerinizi kaçırarak; aman bu da ne bedbaht adammış ölüm ölüm diye diye içimizi kararttı diyor olabilirsiniz, haksız da sayılmazsınız. Rahat koltuğunuzda birazdan ne yiyeceğinizi düşünerek biraz da umursamaz bir tavırla okumakta haklısınız çünkü siz hiçbir zaman buraya gelmeyecek ve ben Sabit'in yaşadıklarını yaşamayacaksınız, o yüzden sizin olmayan diğer koltuğu düşlemeye devam edebilirsiniz.

Tık Tık Tık.... kapı çaldı, Sabit Bey korkuyla uyandı; karşısında siyah-kahverengi arası bir tonda omzuna kadar inen saçları olan, orta boylu, yuvarlak ve dolgun dudaklı, hafif çekik gözlü ve güzelliğinin esas sırrı, her iki göz çeperinin biraz altında ve biraz kenarında ama sanki binlerce yıldır oradaymış gibi yüzünün tam ortasındaymişçasına parlayan benleri olan genç ve güzel sekreteri Asuman'ı gördü. Asuman, Allah tarafından kendine bahşedilen bu güzelliğin bedelini ödüyormüşçasına saf bir kadındı. Sabit Bey çoğu zaman güzelliğini izlemek için Asuman'ı sudan sebeplerle odasına çağırırsa da bir vakit sonra aptallığına dayanamaz hemen gitmesini isterdi. Ama şimdi Asuman onu uyandırdığı için mutluydu. Aman canım dedi içinden, insan böyle sıcak günlerde öğle uykusuna yatmamalı. Sonra Asuman'ın bir süredir öylece kapıda dikildiği geldi aklına, "ne var kızım" dedi yıllardır yaptığı gibi önce Asuman'ın göğüslerine sonra da bacaklarına bakarak. Bu bakış töreni bir ritüel olmuştu Sabit Bey için her zaman önce Asuman'ın göğüslerine bakar ardından bacaklarına bakardı sonra aklına karısı Nefise gelirdi. Doğrusu Asuman'ı süzdüğü bazı zamanlarda Nefise Hanımı kolay kolay aklına getirmezdi. Asuman, Sabit Bey dedi her zamanki cürretkar ifadeyle. Hem saftı hem de cürretkar bir insanda bu iki meziyetin birlikte bulunması acayip bir karmaşa yaratıyordu belki de Asuman'a katlanamamasının nedeni buydu. Çünkü Sabit Bey, kandırabileceği saf insanları pek severdi ama onların içinde bir cürret kırıntısı gör-

meyedursun. Asuman devam etti; Sabit Bey, geçen sene almak istediğiniz ama alamadığınız şu şehrin dışındaki arsa var ya, Müteahhit Gökmen oraya 5 katlı apartman dikecekmiş. Sabit Bey öfkeyle ne, benden habersiz benim almayı çok istediğim arsaya öyle mi dedi? Az önce gördüğü rüyanın etkisinden çabuk çıkmıştı hatta unutmuştu ama unuttuğu şey rüya mıydı yoksa bu dünyaya ait olmayan bir gerçeklik miydi bilinmez.

